

GRAEF

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS

EPISTOLA CRITICA
IN
BUCOLICOS GRAECOS

AD
VIRUM ILLUSTRISSIMUM
SERGIUM OUVAROFF

CONSILIARIUM STATUS ACTUALEM. EQUITEM
OMNIS REI LITERARIAE PER DIOECESIN
PETROPOLITANAM CURATOREM GRAVISSIMUM
ETC. ETC. ETC

SCRIPSIT

*CUM E CATHEDRA INSTITUTI PAEDAGOGICI LATINA
AD GRAECAM VOCARETUR*

D^r. CHRISTIANUS FRIDERICUS GRAEFE

CONSILIARIUS AULICUS. EQUES. PROFESSOR ORD. LITT. LATT. IN INSTITUTO
PAEDAGOG. ET GRAECC. IN ACADEMIA ALEXANDRO-NEVENSI

PETROPOLI
LITERIS ACADEMIAE IMPERIALIS SCIENTIARUM
MDCCCXV.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO, ILLINOIS

OFFICE OF THE DEAN

5555 S. UNIVERSITY AVE.

CHICAGO, ILL. 60637

TEL: 773-707-5000

FAX: 773-707-5001

UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

VIRO ILLUSTRISSIMO
SERGIO OUVAROFF

PATRONO MULTIS NOMINIBUS PIE DEVENERANDO

s. p. d.

FRIDERICUS GRAEFE.

Rem longe aequissimam visus mihi sum suscipere, cum has in Bucolica Graecorum carmina conscriptas observationes hic publice TIBI, VIR ILLUSTRISIME, offerendas esse existimarem. Natae enim sunt paene omnes sub oculis TUIS, cum amoenissima haec carmina TECUM in amoenis TUIS hortis nuper perlegere mihi contingeret. Et TUIS sermonibus, TUA praesentia, imo TUO quodam numine saepe factum esse, ut in quibus expediendis domi solus frustra elaboraverim, ea coram TE sponte sua felicius venirent, facile nunc mecum ipse recordaberis. Accipe itaque hos qualescunque communis lectionis fructus: in quibus si TUI ipsius ingenii vestigia et facile et lubenter agnoscere potueris, id summum huius libelli ornamentum laetus existimabo.

Sed ut haec privatis fortasse rationibus tenentur, ita publicam tale quid ad TE scribendi opportunitatem offerri et paene necessitatem imponi mihi video ea favoris TUI erga me testificatione, qua me nuper in defuncti *Belini de Ballu* locum ad literas Graecas pro Latinis docendas succedere benevole decrevisti. Quam provinciam mihi mandatam etsi satis novi, quanti sit facienda, quamque sit honorifica, nolo tamen nunc verbis hic TIBI gratias agere, quas me maximas animo sentire TU non ignoras. Neque vero hic repetere et enarrare volui, quae et quanta TIBI debeam, ex quo pedem

in hanc PETRI et ALEXANDRI invictam urbem felix intuli: quod longum foret carmen, non ad *arbusta bumilesque myricas* decantandum. Ad haec ego templum, uti scis, diu est, quod circumspexi, ut antiquum et sacrosanctum, ita pulcherrimis floribus opertum, cuius intactum quoddam adytum amica mihi nuper manus reclusit, in quo, digniore loco, grati erga TE animi piam memoriam venerabundus deponerem. Nunc satisfacere tantum volui antiquo et in majori mea patria ubique obvio mori, ex quo, qui publicum literarum docendarum munus adit, scripto specimine orbi se literario et studia sua probare tenetur: quem laudabilem morem scio quam lubenter inter populares TUOS receptum cuperes TU, cui nihil magis curae, quam quibus praesidiis bonarum literarum incrementa, passim adhuc tarda, TUO exemplo et provida TUA cura regas et promoveas.

Atque utinam TIBI, et quibus, ut TIBI, iudicium in his rebus competit, hocce meum festinanti calamo in magna librorum penuria *) conscribendum specimen tale saltem videatur, ut non omnino impar in cathedram antecessoris mei longe eruditissimi subrepere censear! Optime enim TIBI cognitum est, quam variae eruditionis, quam vastae lectionis, quam felicitis et tantum non nimis subtilis ingenii *Belinus* noster fuerit, facile inter principes, qui nunc vivunt, suae gentis philologos numerandus, dignus quondam *Villoisonii*,

*) Ita frustra desideravi *Eichstadii* Quaest. philologg. Specimen pr. *Tb. Valpergae* Epist. alt. et inprimis *Hermanni* Observatt. ad Bucolica, quas a *Schaefero* ad Greg. Cor. p. 890. laudari video, nec non *Jacobsii* Theocritum; ut alia taceam. Usurpare tantum licuit editt. *Reiskii*, *Harlesii*, et *Heindorfii* cum *Valkenarii*, *Toupii* et *Brunckii* commentariis; praeterea *Schierii* Bionem et Moschum, *Koebleri* Notas, *Heinrichii* Observationes, *Jacobsii* Spec. Emendationum, et *ejusdem* Bionem et Moschum, denique *Eichstadii* Quaest. philologg. Spec. nov. et *ejus* Adumbrationem quaestionis de Carminib. Theocriteis. Neque vero mihi in tam curto ad hanc crisin apparatu, otium suppetebat, ad varias passim per libros sparsas Virorum Doctorum in haec carmina adnotationes studiose conquirendas.

Cbaroni de la Rochette et Boissonadi amicus: ut optandum omnino, ut varia, quae reliquit, scripta, idonea vitae in literis occupatissimae documenta, in auctoris sui honorem, et fortasse simul ad sustentandas res angustas numerosae, quam inopem reliquit, stirpis in lucem publicam edi quam proxime possint.

Praeterea, si fortasse justo audacius campum, in quo, quidquid demum criticae facultatis in me est, exercerem, haec Bucolica elegi carmina, a summis quondam viris tentata, in quibus denuo edendis et perpoliendis neque *Hermanni*, praeceptoris amantissimi, acumen occupari detrectavit, -- quod si in ejusmodi arenam temere descendisse videar, tuebor me TUA auctoritate, TUIS hortationibus, TUIS denique auxiliis. In quo si quid vel sic est, quod poenitere possit, erit, qui de nobis et severum et paternum judicium statuere possit idem ille *Hermannus* noster, si in nova, quam molitur, Bucolicorum editione huius nostri conatus mentionem facere non dedignabitur. Atque utinam in me vel leve *Valkenarii* vestigium cerneretur, non ut aeterna illa *Valkenarii* gloria florerem ego, sed ut TUUM ILLUSTRIS NOMEN ea dignitate prosecutus esse viderer, qua ille uni popularium TUORUM illustrium egregiam suam Bucolicorum editionem in perpetuam laudis memoriam olim inscripsit! Atqui in magnis conatibus et voluisse putatur satis esse apud aequos et benevolos rerum iudices.

Age itaque, ILLUSTRIS OUVAROFF, repete mecum animo Siciliae illa amoena loca, quae adhuc alternis pastorum carminibus resonant, et vide, an placide spirantes Zephyri, lene murmur praeterlabentium aquarum, antrorum, Musis atque Nymphis frequentatorum opaca silentia, superstes denique et fida Echo, antiqua Syringis amica, memori lingua unam alteramve volucrem voculam auribus nostris insusurret et allidat, adhuc vivam et spirantem, quae in scriptis pastorum nostrorum carminibus diu mortua jacet, aut longo situ obscurata!

Et profecto, plurima passim deprehenduntur ejusmodi a tempore obscurata vocabula, sed in quibus restituendis fallax Divae

Criticae numen vanis vocabulorum imaginibus interpretem suum deludere in infinitum videtur.

Ita, ut jam ordine rem aggrediamur, multae multorum conjecturae prostant in Theocr. Id. I. v. 95.

ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ αἱ Κύπρις γελάοισα,

ubi illud ἀδεῖα γελαῖν, si vel maxime ἀδεῖα neutr. plur. per se recte dicatur, Veneri malignum hic ridenti, ut vere a Graeco interprete observatum, non magis convenit, quam Rubenkenii ἠδιστα γελαῖν. Ut enim ἀδεῖα, neutr. pl. per se dici posse putes, suadet locus Sophocl. Trach. v. 122. s. ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω, et quod ap. Arat. Dios. 336. legitur:

Θήλαιαι δὲ σύες, Θήλαιαι δὲ μῆλα καὶ αἴγες,

etsi non putem, haec neutra a formis in *us* derivanda esse, ut vulgo facere solent. Videntur potius, in quibusdam certe casibus, formae; a foemininis derivatae, in *eios* et *ios* locum habuisse, ut γλύκιον ποτόν habemus rursus ap. Sophocl. Philoct. 1439. Ita imprimis probabile est, extitisse Θήλαιος, Θήλαιον, quo indirecte analogia cum γυναικῆς, ἀνδρῆος, ἀνδράπειος, all. ducere videbatur. Nunc vero ἀδεῖα γελαῖν sensui non convenit. Quam ob causam neque ipsa Venus apte hic ἀδεῖα, foem. sing. diceretur; ut de importuna verborum positione jam nihil dicam. Quod autem Gratama coniecit, prae caeteris Valkenario probatum: ἦνθέ γε μὰν λάθρη καὶ αἱ Κ. γ. id, ut elegans videri potest, si repetitum seq. versu λάθρη spectatur, TU tamen, qui scias, productum ante vocalem καί, idque in thesi non a Theocrito tantum ipso, sed omnibus adeo, quae sub ejus nomine circumferuntur, carminibus plane alienum esse, non facile probaveris. Iam vero λαθραῖα, ut ap. Straton. ep. 16. A. B. II. 362. τὰ λαθραῖα, scribere, et v. seq. λάθρια recipere, id nescio quid inconcinni et operosi continet. Si vocabulum quaerendum, quod cum verbo γελαῖν construat, facilius esse videtur:

ἦνθέ γε μὰν ἀχρεῖα καὶ αἱ Κύπρις γελάοισα,

ut notum est Homeri Il. II. 269. ἀχρεῖον ἰδεῖν, de vultu incondito, (Germ. ein vergebliches Gesicht machen) et Theocr. Id. XXV. 72. ἀχρεῖον

κλάζειν, de canibus non serio, sed incondita voce latrantibus, (*vergeblich klawen*). Recte igitur dici posset de ejusmodi non integro et parum ad naturam composito maligno risu. Sed haud paulo elegantior esset locus, si e codd. proferretur in hunc modum scriptus:

ἦνθέ γε μὰν ἄμα παιδὶ καὶ αἱ Κύπρις γελάοισα,

Sed sine Codd. talia pro veris vendere, quis ausit?

Multum mecum haerebas, VIR ILLUSTRIS, in loco, qui proxime sequitur, v. 101. sqq.

Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·

ἦδη γὰρ Φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.

Δάφνις κ' εἰν Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

in quorum tertio versu TU, admissa *Brunckii* distinctione, pro ἔσσεται volebas ἔσπεται, satis omnino probabiliter. Equidem omnibus accuratius perpensis, nunc ita de hoc loco statuendum puto: Verus esse videtur nominat. ἄλιος, pluribus Codd. comprobatus; sed minime cogitandum est de illis Veneris et Martis amoribus, a Sole Deo patefactis, ut id *Tourpio* in mentem venit. Imo aperta est oppositio inter ἄλιος et αἶδα, quod utrumque ad Daphnidem referendum est. Quare neque distinguendum est post Δάφνις, quia seq. καί, si sententiam incipit, magis copulae speciem habet, quam, vocabulo postpositum, vim ejus particulae, quae sensum intendit, unde oppositio magis elucescit. Est etiam per se incommoda haec distinctio, quia alteram post ἄμμι, quam *Tourpii* commentum pepererat, fere necessariam facit. Iam illud πάντα φράζειν non ad seqq. pertinet, sed ad antecedd. et partic. γὰρ ostendit, causam afferri, cur ille Venerem tam aspere allocutus sit. Oratio autem ἀσύνδετος est, ut par erat in magna animi commotione, lingua post longum silentium in prima verba erumpente. Una itaque litera transposita, cum *Wassenbergio* scribendum puto:

Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής· —

ἦδη γὰρ φράσδειν πάνθ'· ἄλιος ἄμμι δεδύκει· —

Δάφνις κ' ἦν Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι.

In his versus medius est *παρένθετος*; tertius vero continuat ipsam orationem ad Venerem, respondens vv. 97. s. „Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta, — jam enim omnia dicenda, instante nobis morte! — Daphnis vel mortuus magna dolendi materies Amori erit: invictus enim est, quem tu ab Amore superatum gloriabaris.“ Infinitivum *Φράσδεν*, elliptice positum, nemo facile, tali inprimis nexu, reprehendet; etsi non nimis operosum esset, vel *ἔχρην γὰρ Φράσδεν π.* scribere. Error in v. *Φράσδεις* fortasse ortus est, quia librarius, cum totum versum in memoria teneret, ultimam terminationem cum ea, in qua caesura tertii pedis est, confundebat: id quod saepe errores protulisse videtur. Hinc in Codd. pll. legitur *δεδύκειν*, cum illud *ν* ad v. *Φράσδεις* pertineat. Caeterum in fine *Ἐρωτι*, dat. casu scripsi, non quasi hoc unice verum putarem, sed quia sensum, quem volo, genitivus minus clare videbatur exhibere, quam dativus.

Optime autem cum nostra interpretatione sequentia coeunt. Dixerat Daphnis ad Venerem: „Non est, cur tu cum filio tuo de me triumphum agas; nam vel post mortem magnus ei dolor erit invictus meus animus. Tu ipsa saepe Amori succubuisti! Nonne te habuit Anchises? nonne Adonis? Daphnin bubulcum non magis superaveris, quam Diomedem, si denuo certamen cum eo inire auderes.“ Quae postrema prae caeteris amarulenter rident Veneris impotentiam. Vides, puto, aut hunc esse in verbis poetae sensum et nexum, aut nullum omnino: quod nefas est, dicere.

Inde vero unice pendet interpretatio v. 109. sqq.

*Ἦραϊος χ' Ἦδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θήρια τᾶλλα διώκει.*

qui locus criticos pessime vexavit. Atqui primum intelligitur, ad hunc sententiarum nexum plane nihil facere versum Virgilio Ecl. X. 18.

Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.

Saepe enim Virgilius Theocritum ita imitatus est, ut verbis quidem et coloribus undecumque e Graeco vate collectis et mutuatis, propriam tamen, saepe diversissimam, sententiam sic procuderet. In

Virgilio nexus est: non dedecet pastorem cura pecoris; nam et formosus Adonis pavit greges: in qua sententia etiam Apollinis, Tibull. II. El. 3. v. 11. Tithoni, Non. Dionys. XV. 278. Ganymedis, ibid. XV. 280. Endymionis, ibid. XV. 283. Protei, utpote Dei, Theocr. Id. VIII. 52. sed et Anchisae exemplo uti poterat. Theocrito ostendendum erat, et Adonidis, quamquam pastoris, amoribus Venerem succubuisse. Quae duae sententiae toto coelo inter se discrepant. Itaque frustra sunt ad unum omnes, qui ex isto *ad flumina*, non minus otiose a Virgilio addito, quam ἐν ὄρεσιν in simili loco ap. Theocr. Id. III. 46. magno molimine montes et valles et, deficiente idoneo Graeci sermonis flumine, altas saltem sine flumine ripas Theocrito obtrudere conati sunt. Merito tamen displicebat quod edebatur: „pulcher erat Adonis, quia pascit et venatur:“ quod absurdum manet, si vel in hunc modum explices: pulcher tibi, o Venus videtur Adonis; nimirum et ille pastor est, ut Anchises, et pastoribus tu favere videris. Si illud de pulchritudine summam hic sententiam efficeret, quis non dudum conjecisset:

Ὠραῖος χ' Ὠδωνίς ἐστ', εἰ καὶ μᾶλα νομεύει, —
vel elegantius: Ὠραῖος χ' Ὠδωνίς, ἴδ', εἰ καὶ μ. ν.

Iam oritur quidem longe alia sententia, distinctione post Ἄδωνίς sublata, ut sit: ἐπεὶ καὶ ὁ Ὠραῖος Ἄδωνίς μᾶλα νομεύει etc. „Etenim pulcher quoque Adonis et pascit et venatur; atqui ei te obsequiosam fuisse, in vulgus notum; itaque et hic pastori, o Venus, succubuisti.“ Sed hoc verborum nexu quis non tertium aliquem versum additum exspectasset in hunc fere modum:

Ὠραῖος χ' Ὠδωνίς ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύων,
καὶ πτωκᾶς βάλλων, καὶ θηρία τᾶλλα διώπων,
αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσεας.
ut fere est in Id. III. 46. sqq. aut scriptum saltem:

καὶ μᾶλα νομεύει,
καὶ πτωκᾶς βάλλει, Κυθήρειαν τ' ἅντα διώκει.

Videtur tamen talis vulgatae lectionis explicatio aut correctio paulo subtilior aut durior esse, ut eo lubentius eam deseras, quo facilius

admissa lenissima mutatione nexus sententiarum procedit. Vide enim, an recte conjecerim:

Ὠραῖος χ' Ὠδωνίς ὄπια καὶ μᾶλα νομεύει,
καὶ πτωκᾶς βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Cohaerent haec arcte cum antecedd. et uti anteq. erat ἔρπε ποτ' Ἴδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχιόσαν, ita hic quoque supplendum: ἔρπε καὶ, ὄπια ὁ ὦρ. Ἄδ. immo, idem illud ἔρπε etiam ad remotiora, quae sequuntur, ἔρπε, ὅπως αὐτίς στασῆ ἔγγυς Διομήδεος eodem modo supplendum est. Et poterat poëta, si volebat, versui 109. praemittere versum, similem versui 105. veluti:

οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — — ἔρπε καθ' ὕλαν,
Ὠραῖος χ' Ὠδωνίς ὄπια καὶ μάλ. etc.

Imo fortasse vere ita dedit; sed librariis versus videbatur male ex superioribus repetitus, aut offendebat voc. βωκόλος. Ita certe aliquoties versus in his carminibus intercidisse infra videbimus. De pari numero ternario nolo nunc loqui, infra de hac numerorum concinnitate, ubi etiam ad v. 85. recurrendum, tractaturus, et versu 107. probabilius ad Id. V. 46. relegando. Sed ad sensum stabilendum tali artificio hic certe non opus est. Vides autem facilem corruptionis viam, nexu cum antecedd. ut videri poterat, per versum intercalarem sublato, ubi praeterea similes formae ὄπου et ὄπη et ὄπη, quae cum nostro promiscue scribi a librariis potuerunt, summam cum ἐπέε similitudinem habebant. Videtur autem non parum malignitatis inesse in cumulatis istis de Adonide narratis: καὶ μᾶλα νομεύει, καὶ πτωκᾶς βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει, quoniam Venus tale fere corollarium exspectare debebat pudibunda:

καὶ πυρσοῖς αὐτὰν τὰν Κύπριδα σύννομος αἴθει.

Praeterea variae hae Adonidis, quae commemorantur, occupationes eodem modo Veneri tamquam totidem amorum suorum testes et theatra ante oculos ponuntur, quo paulo ante v. 106. sqq. quercus et cyperus, et si seq. v. huc pertinet, apes susurrantes talem ei thalamum in memoriam revocant, quali utebantur, quorum nuptias cupressi foliorum murmure celebrabant. Id. XXVII. 57.

Sed revertendum non nihil ad v. 105. ubi suspecta videri potest Cypridis mentio, ut in oratione ad ipsam Cypridem habita. Ita mihi aliquando in mentem venit:

οὗ λέγεται ἐν ποικα Κύπρω ὁ βωκόλος — — ἔρπε π. Ἰ.
ut prius Cyprum et Idam Daphnis Veneri objiciat, mox inverso ordine Anchisen et Adonin nominet, et sic etiam βουκόλον et ποιμένα confundat. Vel tale quid:

οὗ λέγεται σὰν μίτραν ὁ βωκόλος — —

λύσαι scilicet, ut μίτραν in simili loco, ultima, nescio quo jure, correpta, habes Id. XXVII. 54. Sed verum puto τὰν Κύπριν, quod gravius dictum, quam pronomen secundae personae si Daphnis usurpasset. Nomen enim Deam aperte repraesentat, et oppositionem cum voc. βωκόλος clarè exprimit, quae omnia pronomini obscurius subsunt. Eatenus etiam nomen aptius est, quatenus aliorum de Venere rumores (λέγεται) Daphnis affert. Sed quoniam οὗ mutandum est in ὦ, ut dialectus sibi constet, merito deliberandum, an praestet scribere:

οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος — — ;

eadem aposiopesi, sed oratione, nisi fallor, et faciliori et elegantiori.

Omnium TE minime fugit, ILLUSTRIS OUVAROFF, quantum in exercenda crisi tribuendum sit metricis rationibus, si carmina sunt, de quibus agitur. Ita non mirabar, me haesitare in loco Theocr. Id. II. 4. quem omnes, quos novi, interpretes securi transierunt, unus non transiturus erat, si quid eum novi, *Hermannus* meus. Editur vulgo:

ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,

Atqui τάλας ultimam producit, uti μέλας, de quibus vocabulis miratus sum, vel *Tbierschium* meum in Grammatica sua contrarium nuperrime praecepisse. Sed error hic non semel erratus est, in re longe certissima. Aeolenses enim pro μέλας et τάλας dixerunt μέλαις et τάλαις, plane ut in participiis aor. 1. ubi ας itidem pro-

ducitur. Ostendit quantitatem etiam foemininum et neutrum, ut et genitivus: origo enim fuit *αυς*, quod litera *ν* ejecta, non potuit non longum fieri. Cf. omnino Gregor. Cor. p. 599. ed. Sch. et quod p. s. e Cod. Leid. affertur: *οι Αἰολῆς προστιθέασι τὸ ἰ ἐπὶ τῶν εἰς ας, μακρὸν ἔχόντων τὸ α.* Accedit analogia cum *τέρην, εἶνα, εν*, quod alicubi etiam *τέρης* vel *τέρεις, εἶνα, εν* sonuisse, Latinorum *teres* ostendit. Praeterea res plane infinitis poëtarum omnis generis locis comprobari potest. Correptionis nullum, quod certum sit, exemplum datur, cum tamen *μέγας* ubique correptum recte invenitur. Ad productionem in *τάλας* quod attinet, omissis iis locis, in quibus illa arsi tribui possit, ut in Homero et plerisque Epicis, (quemadmodum etiam breve *μέγας* productum invenitur, v. c. apud Calabr. X. 194.) haec, pauca ex ingenti numero, exempla habe: Sophocl. Antig. 1195. Philoct. 920. Oed. Col. 753. 847. Diphil. ap. Athen. VII. p. 307. f. Aristoph. Pac. 256. 279 etc. Idem valet de *μέλας*, quod productum vides ap. Nonn. Dionys. XII. 312. et probabiliter restitutum ib. v. 308. in quo poëta de nulla productione tali per arsin cogitandum esse, propediem demonstrabo; adde Secundi ep. 3. A. B. III. 6. Imo plura ejusdem moduli adjectiva olim fuisse, formae quaedam foemininae, adhuc superstites, non obscure produnt. Unde enim *ζύγαινα, ὕαινα, Φάλαινα*, nisi a *ζύγας, ὕας, Φάλας*, quibus fortasse *σύβας* jungendum? Imo formae ejusmodi ut *δράκων, δράκαινα, λέων, λέαινα* pro quantitate masculini videntur aliquid probare. At cum hac familia nihil commune habet *μέγας*, forma, quae, etsi origine destituta et ad derivationem fere sterilis, uno tamen neutro in *α* primitivam literae *ν* in masculino absentiam, et proinde cessantem productionis causam, declarat. Vides jam apertam emendandi necessitatem in Theocrito nostro. Eo enim nemo facile recurret, ut Dorienses syllabam natura longam, ita ut accusatt. pr. decl. in *ας*, corripuisse dicat; cum multo probabilius sit, eos cum Aeolensibus potius *μέλαις* et *τάλαις* usurpasse. Cum vero eadem fere verba recurrant infra v. 157.

νῦν δὲ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον,

erunt fortasse, qui inde nostrum emendent; possint etiam paulo propius scribere: ἀφ' ᾧ τάλαν' οὐδέποκ' εἶδον, vel, ut τλάς quaeratur, veluti: ἀφ' ᾧ τλάς εὐδέποχ' ἦκει, pro: οὐκ ἔτλην ἦκειν, vel cum bucolico etiam rythmo:

ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ἑστῖος οὐδέποχ' ἦκει,

quod non inelegans. Sed verum est, nisi fallor:

ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ πέλας οὐδέποχ' ἦκει,

Germani illud πέλας optime exprimerent: *Seit er mir gar nicht mehr zu nahe kömmt, seit er nicht in meine Nähe kömmt.* Confusio orta est, quod in litera π altera de duabus lineolis forte perierat. Caeterum consulto dedi: οὐδέποχ' ἦκει contra *Valkenarium*, qui si audiendus esset, omnis in dialecto constantia tantum non ubique labefactari posset.

Ut in Theocrito, ita τάλας male legitur in Palladae ep. 139. A. B. II. 436. v. 4. ubi lenissima mutatione restituendum: ᾧ τάλαν αἰ. In ejusd. ep. v. 9. e Cod. Vat. diu est, quod legebam:

ἀλλ' ὁ Σάραπις ἀπέχρησεν, πάλι νυκτὸς ἐπιτάς,

genitivo νυκτός ut v. 2. posito. Contrarium vitium obsidet Lucill. ep. 38. A. B. II. 324. contraria medicina tollendum:

εἶπὲ, τάλας· οὕτως εὐσκοπός ἐστι Δίων,

εὐσκοπος dedit Vat. Cod. Versu seq. vide, an e lectione vulgata elici possit:

οὐ μόνον ἐκτύφλωσεν Ὀλυμπκόν, ἀλλ' ἀδιάντου

εἰκόνος, ἧς εἶχεν, τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλεν,

intellige εἰκόνος, αἰείφασιν ἀδιάντε, quod supplendum e v. 1.

Sed revertamur jam ad *Φαρμακεύτριαν* nostram, cui vereor, ut v. 24. recte tribuatur praesens λακεῖ, quomodocumque scribatur. Primum enim dubito omnino de usu praesentis, in his certe carminibus; deinde hoc tempus displicet etiam propter duo, quae sequuntur verba: ἀφθῆ, et inprimis: κ' οὐδὲ σποδὸν εἶδομεσ αὐτάς.

Legendum puto :

- - χ'ώς αὐτὰ ἔλακεν μέγα καπυρίσασσα,
κ'ηξαπίνας ἄφθνη,

Productio vocalis longae et diphthongi ante vocalem in arsi fere in singulis his carminibus aliquoties sine omni ambiguitate invenitur. Cf. vv. 51. 145. 152. etc.

Versu 54. displicebat etiam TIBI, VIR ILLUSTRIS, importunum epitheton, quo πῦρ dicitur ἄγριον, in loco, ubi id minime vim habet:

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ἄλεσε Δάφνης,
ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Sed displicebant etiam Hemsterhusii et Brunckii conatus; etsi optandum, ut illius κατ' ἀγρίῳ verum esse possit. Simaetham sibi ipsam tale epitheton tribuisse, nemini Brunckius persuadebit. TU vide, an probabilior sit haec conjectura :

ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἄτριον ἐν πυρὶ βάλλω,
aut: ὦ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἄτριον ἐν πυρὶ βάλλω,
prius est: ὃ κράσπεδον ἐγὼ κατ' ἄτριον τίλλοισα, πυρὶ ἐμβάλλω, et
sic apte comparari poterit Theocriti similis locus, Id. III. 21.

τὸν στέφανον τῖλαι με κατ' αὐτίκα λεπτά ποασῆς,
etsi me non fugit, praepositionem ibi non ad λεπτά referri. Vult illa Delphidis fimbriam divellere *in fila*, solvere omnem texturam. Idem vocab. librarii corruperunt in Bion. Id. XV. 24. si recte *Λη-
περιος* locum emendavit, et nisi fallor, Anthologiae quoque alicubi id redditum. Sed verior fortasse est posterior scribendi ratio: ὦ
γὰρ etc. i. e. οὗ κράσπεδου ἄτριον ἐγὼ κατατίλλοισα, πυρὶ ἐμ-
βάλλω, eodem sensu: *cujus fimbriae texturam* etc.

Versu 62. lubenter tecum legebas: τὰ Δέλφιδος ὀστέα μάσσω,
propter praecedens v. 59. ὑπόμαζον. Est enim huius loci eadem
plane oeconomia ac superioris v. 18. 21.

Versu 82. emendabas tecum :

χ'ώς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μευ πυρὶ θυμὸς ἰάφθνη,

quod, licet non omnino necessarium, tale tamen est, ut a poëta profectum malis, quam vulgatum. Commendatur iis, quae sequuntur, ut ἐτάκετο, v. 83. et καπυρὰ νύσος, v. 85. et quod Id. III. 17. κατασμούχων — — ἰάπτει dicitur, male a Brunckio tentatum. Atque ita Ursini lectio, περί θυμὸς ἰάιθη, si Codice nititur, contineret explanationem nostrae. Obiter moneo, v. 85. mihi praeferendum videri ἐξάλλαξεν. Homeri certe auctoritas ad defendendum ἐξαλλάπαξεν hoc nexu non facit: nam aliud est ἐξαλαπάσαι urbem, aliud formam humanam. Optime vero cum ἐξάλλαξεν cohaeret, quod mox sequitur v. 88.

καί μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψω,

Ita versum edidit Valkenarius; apud Reiskium est θαψῶ; in ed. Oxoniensi θάψω; apud Harles. denique θαψῶ. Genitivus post ὁμοῖος dici poterit, ut post ἴσος, et, si credendum est Schradero ad Mus. p. 45. sq. post ἴκελος, cujus tamen exempla e Nonno allata non omnem fidem merentur. Malim et in nostro loco dativ. θάψω. Praeterea me non nihil torquet adv. πολλάκι. Proprium hoc fuisset, si de crebris palloris cum rubore permutationibus loqui voluisset: quod tamen sequentibus minus convenit. E versu 110.

ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρέα πάντοθεν ἴσα.

peti fortasse posset: ὁμοῖος — πάντοθι θάψω. Si in Nonno versarer, legerem πενθαδί θαψῶ; hic fortasse reconditius vocabulum subest. Quid? si dedit: πελλάδι θαψῶ; certe, si πελλάς dictum, id uti πελλάς, πελιός, πελιδνός, et verbum πελαιίνεθαι de lurido quodam pallore accipi poterit. Cohaeret enim sine dubio non tantum Lat. pullus, sed pallidus quoque. Videtur conjecturae non nihil favere nexus ille inter τὴν θαψίαν et τὰ ὑπώπια, fortasse et ad colorem pertinens. Vid. Schol. ad h. l. a Τουρῖο emendatum, et Schneiderum in Lex. s. ὑπώπιον. Praevideo tamen, fore, qui locum sanum putent.

Mox erat, cum haererem in v. 125.

καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι.

εὔδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στίμα τεῦ ἐφίλασα.

cum observasse mihi viderer, adjunct. καλός paulo rarius primam in thesi

producere. Evitari poterat scribendo: καί τε καλός, vel: ἡ δὲ καλός, vel: καὶ καλὸς ὄν, vel denique: καὶ καλὸς ἐν πάντεσσι μὲ γ' ἠϊθέροισι καλεῦμαι. Sed hoc minus certum. Certior, puto, fuerit emendatio v. seq. ubi εὔδον sic non ferendum. Verbum hoc de curis et animi perturbationibus eleganter dici, constat; ita fere σγαῖν supra v. 39. usurpatum vidimus. In egregio Simonidis fragm. 7.

κέλομαι, εὔδε βρέφος,
εὔδέτω δὲ πόντος,
εὔδέτω ἄμετρον κακόν.

utinam legi posset ἀμέτερον κακόν! Sed sic absolute, ut in Theocr. habemus, nemo verbum εὔδειν usurpavit. Nisi fallor, ortum illud ex εὔδ' ἦν, et Theocritus dederat: εὔδ' ἦς, ut fere v. 124. τὰδ' ἦς Φίλα, et v. 92. ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρύν. Contra quomodo ex elementis male divulsis εὔδε restituerim Nonno, nosti VIR ILLUSTRIS.

Impeditus est locus v. 145. sq.

ἀλλ' ἦνθ' ἐμοὶ ἄ τε Φιλίστας
μάτηρ, τᾶσγε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ τε Μελιζῆς,

partim quia de nominibus propriis dubitatur, partim quia importunus est hiatus v. altero. Ad primum quod attinet, *Valkenarii* conjectura: ἄ γε Φιλίστας μάτηρ, τᾶσγε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ γε Μελιζῆς propter ter repetitum γέ elegancia certe non commendatur. Sed *Valkenarius* ubique in his carminibus nimis favet huic particulae, injuriosus saepe in part. τέ. Equidem duo nomina, duarum sororum adesse putem; etsi video, verba fere ita comparata esse, ut, qui velit, duas etiam matres habere possit. Versu autem altero fortasse legendum: τᾶσδ' ἐ γ' ἐμᾶς αὐλ. aut τᾶσγε νέας αὐλ.

Denique antequam ab hoc Idyllio discedamus, vide mihi pulcherrimos vv. 151. sq.

ἀτὰρ τῶσον αἰὲν ἔρωτος
ἀκράτῳ ἐπεχῆτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο Φεύγων.

et cave, cum *Τουριο* ἀκρατον scribas, quod metrum corrumpit, sen-

sum vero certe non emendat. Productio non erat excusanda versu Id. XXV. 69. allato, quod carmen, si Theocriti est, tamen ut magis epicum, magis etiam epicis licentiis abutitur. Deinde recte quidem noster Id. XIV. 18. ἐπιχῆσθαι ἄκρατον, οὔτινος ἤθελ' ἕκαστος dixit, i. e. ἐπιχῆσθαι ἄκρατον ἔρωτος vel ἔρωμένης; sed potuit etiam alterum dicere: τόσον ἔρωτος, i. e. πολλὸν ἔρωτα ἐπιχῆσθαι ἀκράτῳ. Utrumque habes in venustissimo Meleagri ep. 98.

Ἐγχει, καὶ πάλιν εἶπε, πάλιν, πάλιν, Ἥλιοδώρας·
εἶπέ· σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίση' ὄνομα.

In praeclaro illo carmine, quod *tertium* est inter Theocritea, dolebas mecum, ILLUSTRIS OUVAROFF, de difficultate a Valkenario mota, quae v. 19. obsidet. Visum mihi est id, quod Valkenarius reprehendebat, hac non admodum difficili conjectura tolli posse:

οὐ, τὸ καλὸν ποδορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, οὐ, κυανόφρου
Νύμφα, προσπτυξῆ με τὸν αἰπόλον, ὡς τυ φιλάσω;

ut interrogatio sit, qualis fere erat vv. 6. et 7. Imo ex hoc ipso v. 7. scribendum fortasse:

ὦ τὸ καλὸν ποδορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυανόφρου
Νύμφα, πρόσπτυξαι τὸν ἐρώτυλον, ὡς τ. φ.

Neque enim magnopere discrepant: ΜΕΤΟΝΑΙΠΟΛΟΝ et ΤΟΝΕΡΩ-
ΤΥΛΟΝ; et αἰπόλον librarius eo facilius inferre poterat, quo saepius hoc voc. legerat et scripserat. Sed de v. seq. quo jure in hac sede legatur, semper quaeri poterit.

Versu 23. verbum compositum ἐμπλέξας mihi non probatur: etenim postulatur accusativus, ubi aliis alios flores inteximus, interteximus. Recipiendum igitur e codd. ἀμπλέξας, quo non deterius foret συμπλέξας, si codd. auctoritas accederet.

Superest in hoc carmine locus quam maxime, ut mihi videtur, impeditus, v. 27.

κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεὸν αἰδὺ τέτυκται.

Primum offendit negatio in priori sententia, deinde mirum illud *τεὸν ἀδύ*. TIBI quoque subabsurdus videbatur homo, qui, tragice se fluvio suffocaturus, mox eo, quod addit: „si vel *non* moriar, voluptas tamen tibi erit“ — scilicet, aquis me non nihil refrigeratum esse, — omne pathos rursus in risum convertat. Imo ne tantum quidem sensus sani Graeca suppeditant, in quibus *tamen* non inest. Vertendum potius: „Et quando non moriar, hoc quidem (*τὸ μὴ ἀποθανεῖν*) omnino tibi gratum.“ Quod plane contrarium est ei, quod dicere debebat. Quanto dignius idem locutus est in fine carminis:

*κείσευμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῆτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.*

„In terram prostratus jacebo, et lupi me in hoc ipso loco devorabunt. Hoc demum ad instar mellis tibi erit.“ Ita vertendus locus, in quo versio Lat. male *ὡς* ad verbum retulit, vertens: *ut sit*. Hoc si volebat poëta, debebat *ὡς γένηται*. Junge *γλυκὺ, ὡς μέλι* etc. Quod autem absolute ponitur versus ult. convenit, puto, animo commotiori dicentis; etsi fieri potest, ut distinctione majori post *ἔδονται* deleta, scribendum sit *χῶς*, i. e. *καὶ ὡς*, optativo aoristi, suppressa part. *ἄν*, recte futuris juncto. Maxime vero, admissa *Reiskii* non ineleganti conjectura: *κ' αὶ — ἔδονται, — τ. γένοιτο*, verba conspirabunt cum corrupto, in quo haeremus, loco. In quo, instituta comparatione hoc saltem videtur effici, legendum esse:

κῆκα δὴ ποθάνω, etc.

In particulis *αὶ κα δὴ* non potest difficultas inesse, siquidem *ἐπειδὴ* cum conjunct. pro *ἐπὴν δὴ* dicitur, ut *Odyss. μ. 55.* et *ὅποτε δὴ* pro *ὅταν δὴ*, *ib. λ. 105.*, et in *ἐπειδὴν* primitus non tam *δέ*, quam *δὴ* videtur quaerendum esse. Notum: *εἰάν δέ δὴ*. Vid. *Viger. p. 501.* Germanice esset: *und wenn ich denn sterbe*. Vides, *Brunckium* idem fere voluisse; sed quod ille dedit: *κῆκα μὰ ποθάνω*, vereor, ne minus Graecum sit. — Sed recte *Brunckius v. 25.* e *Codd.* recepit: *τηῶ ἀλεῦμαι*, ut fortasse etiam *v. 10.* Certe hiatus in *τηνα ἀλεῦμαι* ferendus non est. Sed ambigi posset inter *τηῶ*, et, quod saepius occurrit, *τηεῖ*.

Sed restat, ut illud *τεὸν ἀδύ* expediamus. Et *ἀδύ* quidem ita substantive in his carminibus recte poni, nego. Legendum itaque suspicor:

τό γε μὰν τὶν ἀδύ τέτυκται.

Dativum *τὶν* longum esse, videor mihi non temere statuisse; etsi mirum est, hanc formam, quoties nunc occurrit in his carminibus, non occurrere, nisi in arsi, idque non tantum ante vocalem, sed et ante consonantem. Neque praetermittenda est editorum in cognato *ἐμίν* mira fluctuatio. Cum enim illud producta ultima satis frequens sit, etiam ante vocalem, (quamquam productio extra arsin occurrere hic nequit); tamen in duobus Theocriti locis, Id. V. 18. et VI. 36. ultima id correpta ab omnibus editur. Quod si falsum est, ut falsum esse videtur, *Brunckius*, qui ubique pro vulgato *ἐμοί* dor. *ἐμίν* introduxit, errorem hunc infinitis locis erravit, pariter in pron. *τὶν* aliquoties lapsus, ut Id. VII. 50., ubi *Valkenarium* etiam comitem habet. Neque vero in hac disputatione provocandum est ad accusat. *νίν* et *μίν*, ob id ipsum, quia accusativus hic, non dativus est, ut, si analogiam urgeas, id ad summum unice ad pron. *τὶν*, in accus. positum, referri possit. Sed neque hoc probabile. Denique dat. pronominis tertiae pers. *ἴν* omnium rarissime occurrit, ut nec inde auxilium petere liceat. Iam haec oritur dubitatio: Si in his dativis syllaba *ιν* semper longa est, quid scribere oportet in iis Doricorum poëtarum locis, ubi brevis syllaba requiritur? Si communem formam *ἐμοί* dicis, dorica dialectus ex hac parte imperfecta arguitur; quod nescio, quo jure fieri debeat. In altero pronomine saltem encliticum *τοί* adest. Ita pro *ἄν* habent longum *κά*, sed, nisi fallor, in iis tantum locis, ubi cum *αἴ* jungitur; (quod supra erat Id. II. 142. *ὡς κα* suspectum est, mutandum fortasse in *ὡς κεν*, aut adeo *ὡς ἄν*;) habent et breve *κά*, rursus tantum in *ὄκα* et *ὄκκα*, et praeterea *κέ* et *κέν*, de quibus infra plura fortasse videbimus. Videntur tamen utique plures ejusmodi defectus in lingua Doriensium poëtica ostendi posse. Ita in vulgari lingua verborum formis in *σι* et addere et demere licet *ν* *ἐφελκυστικόν*, ut sic et hiatus evitari possit et positio effici. Sed qui cum *Brunckio* ubique *φαντί*, all. scribunt, utrimque

laborabunt (cf. Id. VIII. 42. 46. XVII. 38.) quod nescio, an *Brunckius* perpenderit. An his quoque formis ν ἐφέλκ. addi potest?

Redeo ad conjecturam supra propositam, quae, si nihil difficultatis superest in re metrica, certissima videri debet. Sed si quis τίν ita recte produci negaverit, debet ille, puo, admittere τείν aut τείιν, si fortasse accentus in quantitate discrimen facit: video enim, utrumque scribi. Cf. Greg. Cor. ed. Sch. p. 84. sq. et p. 267. et τείν quidem in Homero editur, ubi ultimam corripere non potest. Sic esset summa similitudo cum antiqua lectione. Imo adesset etiam rarior forma τίνη, vid. Greg. Cor. p. 267. si hac via procedere liceret. Equidem tamen ita statuo, ut, in his formis omnibus longum existinem.

Pergens in Theocrito, obiter mecum emenda Id. nostri v. 41.

μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἔχων, δρόμον ἄνυεν.

nam, quod editur, ἐλών minus convenit dativo cum praepositione sua. Cf. ad Id. VIII. 36.

Ridebas, ILLUSTRIS OUVAROFF, semper magnam conjecturarum farraginem, quam in famosum illum locum Id. IV. 11.

πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν,

effuderam, antequam id invenirem, quod plausum apud TE tulit. Sensus postulat rem, quae proverbiali quadam locutione inter incredibilia referatur. At luporum rabies, ut recte observat *Jacobsius* praefat. ad Bion. et Mosch. p. X. tantum abest, ut incredibilis sit, ut eam nimis cognitam doleamus. Sed proverbiales in illum sensum locutiones plures poni poterant, veluti:

πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος ἀμνίδ' ἀλύσκειν,

aut οἷδ' ἀλ. vel orientali imagine: ἀμνίδα κύσσαι, etsi sic articulus fortasse non satis commode potuisset omitti; vel:

πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα νύσσαν,

quod ad rem praesentem faceret, et sensum haberet, si de lupi dexteritate fortasse non melius statuendum, quam de urso. His tamen facile palmam eripere poterat *Jacobsii* conjectura l. c.

πέισαι τοι Μίλων καὶ τῶς λαγὸς αὐτίκα λυσοῦν.

quod proverbium redolet, quale Non. Dion. XIV. 123 sic extulit:

νόσφι μόθωιο λέοντες, ἐνὶ πτολέμοις δὲ λαγωοί.

ad quod rursus mire alludit, Dionys. XXXVI 65. Premitur tamen haec emendatio hoc incommodo, quod, cum plura animalia rabiem experiantur, ea vel in lepore non plane incredibilis videatur: qua eogitatione ipsam sententiae vim deprimi et elevari necesse est. Quod incommodum tollitur, si mecum legis:

πέισαι τοι Μίλων καὶ τῶς λίθος αὐτίκα λυσοῦν.

Iam λυσοῦν in universum est: *furere, agitari, moveri*, et convenit proverbium πάντα λίθον κινεῖν, undecunque ortum; inprimis si ea ejus origo, quam *Reiskius* putat ad Id. VI. 18. Alludit simul ad rude Aegonis et ficulneum ingenium, ut cum lapide comparari possit, ut simili sensu supra Id. III. 18. τὸ πᾶν λίθος dici vidimus. Denique conferendae sunt eae imagines, in quibus aliquis ipsis lapidibus sensum, amorem, admirationem inspirare dicitur, ut de formoso puero, Philostrat. epist. 50. p. 938. in loco corruptissimo, f. sic legendo: κᾶν τε ἐμβία τεύγης ἐπὶ λίθων, ποιμαίνειν μοι δοκεῖς, καὶ καθῆσθαι πείθων τοὺς λίθους: ita certe seqq. convenirent; vel: κᾶν τε ἐπὶ λιθοξόον τινὰ ἐλθών, ποιμαίνειν etc. Philostrati πείθειν τοὺς λίθους apte *Jacobsius* ad Straton. ep. 55. A. B. II. 372. περᾶζειν τὸν λίθον comparavit. Cf. ejusd. Strat. ep. 14. καὶ ξύλον αἰσθάνεται, et Meleagri ep. 13.

καὶ πέτρον τήκω, χρωτὶ χλαινόμενον.

et poëtae incerti ep. 22. αἱ πέτρας θρυπτομένα θέρεται; denique elegantem Plauti locum, Poenul. I. 2. 77.

Nam illa mulier lapidem silicem subigere, ut se amet, possit.

Lapides, Orphei et Amphionis lyra motos, taceo.

Iam vide mihi v. 34.

Αἶγων ὀγδάκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.

Si per se haec dicerentur, non haererem, sed putarem, hominem voracem lepide describi, inprimis si distingueretur:

Αἶγων ὀγδάκοντα μόνος — κατεδαίσατο μάσδας,

aut scriberetur adeo:

Αἶγων ἐγδάκοντα μόνος κατεδύσατο — μάσδας,

ut inexpectata conversio, more Aristophanis, inesset, quasi dicturus fuisset: κατεδύσατο μάσδας, veluti pugnas navales, propter Lacinium ante memoratum. Sed quod sequitur de tauro, magna vi domito, videtur omnino seriam sententiam postulare. Si recte conjiicio, haesit etiam Graecus interpres; dicit enim: ὡς ἔοικε διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν κ. τ. λ. Quid si dedisset:

Αἶγων ὀγδάκοντα μόνος κατεδύσατο μάσθλας,

ut μάσθλας eo modo dicantur, quo alibi ἱμάντες apud pugiles, et sententia sit, πολλὰς κατεδύσατο πυγμάς, plurimos subiit pugilatus. Praeterea v. 33. malim καί τε ποτ. et mox v. 35. τῆνος, ὃ καὶ τὸν τ. ut verba magis coeant. Neque tamen me fugit, ejusmodi pugilem et atletam more antiquo voracitatem decere.

Versu 52. si editur τὰ ἀτρακτυλλίδες, metrum sanum non est, nisi de synizesi cogitarunt. Scribendum saltem τὰτρακτυλλίδες, nisi plura mutanda.

Denique v. 60. cum editur:

ἀκμάν γ' ᾧ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν —

ut v. 4. Id. seq. σύριγγα πρώαν — licet dubitare de correpta prima in πρώαν. Saepe quidem in Theocrito, qualis nunc est, occurrit ποιῆν prima correpta; sed id in ποῆν, Doriensium more, mutandum esse, dudum observatum, conf. Greg. Cor. ed. Schaeferi p. 75. Igitur nescio, an correptio in πρώαν satis defendatur locis, ubi τοιαῦτα hac mensura occurrit: Id. XI. 18. αἶδε τοιαῦτα, et XVIII. 32. ἔργα τοιαῦτα, praesertim cum priori loco duo Codd.

variant, τριαῦτ' ἦειδεν, et posteriori loco, imo etiam priori, τοσαῦτα facile conjici possit. Cf. ad Id. XIV. 32. et XV. 11. In Homero notabile inter alia exemplum est ἔτε ληϊστή, Il. IX. 408. Δηϊούς et similia scribendum puto δήους, ut in δήω, et ut simili loco ἡών, non ἡϊών, scribi solet. Sed in nostro fortasse rectius legeris aut τὸ πρίν, aut adeo τὸ πρᾶν. Accedit, in priori Theocriteorum loco πρᾶν, non πρῶαν, vulgo legi.

TE non fugit, ILLUSTRIS OUVAROFF, locus ambiguus, Id. V. 85.

Καί μ' αἰ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

Pronomen αὐτός si sanum est, proxime hoc sensu dici potuit: *tu ipse mulges, adeo pauper, ut puerum, qui faciat, non habeas?* Sed si praeterea nihil sibi voluit puella, non magnopere lepida fuerit. Obscurum etiam, quo sensu verba πλᾶν δύο, v. 84. accipienda sint; utrum voluerit: *πλᾶν δύο τῶν διδυμητόκων αἰγῶν, τὰς λοιπὰς ἀμέλγω πάσας*, an: *αἰγες, ἃς ἀμέλγω, διδυμητόκοι εἰσὶ πάσαι, πλᾶν δύο*. Iam etsi in foecunditate capellarum, quae aut omnes, aut paene omnes gemelliparae erant, felicitatis imago inest, rursus tamen pauper videri debebat, qui capras, partum alentes, mulgere cogebatur. Neque enim omnes facile tales erant, qualem describit noster Id. I. 25. s. Cf. Virg. Ecl. III. 30. Haec si perpendis, illud αὐτός fortasse et hoc significabit: *tu ipse eas mulges, cum tamen lacte foetus nutrire debeant*. Aut ex hoc fonte legendum est id, in quod mecum ipse incidebas:

τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις.

capras siccas, quarum ubera a foetu, quem alunt, jam exsiccata, pauper mulges. Immo αὐτός, dor. acc. tentari posset, ex auctoritate Schneideri, qui in Lex. s. αὐτός generis communis putare videtur; sed βόας αὐτὰς habet Hom. Il. λ. 137. αὐτὰς φαγέσ, noster, Id. IX. 19. cf. VII. 70. XVI. 12. quod commemorare poterat Passovius, Gr. Wörterb. p. 103. Alio sensu noster rursus βόας αὐτέρας habet Id. VIII. 48. Iam recte Lacon v. s. suas casei divitias opponeret. Verum ex hoc ipso Laconis responso, et quod ille v. 87. habet, videtur in verbis, αὐτὸς ἀμέλγεις ejusmodi nequitia latere, qualem in alio verbo velato

habet Straton. ep. 11. A. B. II. 361. in cuius v. 2. legendum videtur *Φύσεως Φάρμακον ἀντίδοτον*, et v. 4. *σιγῶ, ναί· Θεραπεύσατ' ἐμέ*. Fatendum tamen, ita puellam hanc paulo liberius loqui. Proverbialem cum verbo *ἀμέλγειν* dictionem vid. Id. XI. 75. *τῶν παρέοισαν ἄμελγε*.

Versu 90. non dubitabis, quin vera lectio sit *ὁ Κρατίδας*, non quod *Casaubonus* voluit *ὁ Κρατίδα* sc. *υἱός*, si v. 99. comparaveris, ubi donum noster offert *Κρατίδα*, et *Κρατίδα*, sine articulo, corrigere non licet. Neque vero patri ille pueri donum ibi dedisse putandus est, ut apparet e loco parallelo, v. 96. in quo alter donum offert *τῷ παρθένω*, non ejus patri. Neque denique in *Κρατίδας* cum Scholiasta ad Id. VII. 21. *καὶ τὸν Εὐμήδη, υἱὸν ἔντα τοῦ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτὸν*, de Eumede cogitandum, qui v. 134. occurrit. Cum enim eo loco, ubi Lacon Eumedem celebrat, ex adverso Alcippen praedicet Comatas, qui hic Clearistae, alius puellae, amoribus superbit; concinnitas postulat, ut et Lacon hic alium et diversum ab Eumede puerum canat: atque is est Cratidas. Sunt igitur uni cuique pastorum duo diversi amores.

Vers. 102. sq. editur:

*Οὐκ ἀπὸ τῆς θρῦς, οὗτος ὁ Κώναρος, ἃ τε Κυναίθα,
τουτεῖ βοσκήσῃσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;*

Verba *ποτ' ἀντολάς* nimis docte TIBI ad oves videbantur dici; verissime, si quid video. Neque recte hic versus interrogative capitur. Versus praecedentes 100. sq. qui nostris respondent, ostendunt, in priori tantum versu esse interrogationem, etsi incertum est, utrum distinguendum sit post *θρῦς*, an post *Κυναίθα*, posteriorem vero versum continere mandatum, futuro, imperativi loco posito, nisi fortasse in hunc modum scribere malis:

τουτεῖ βοσκήσῃσθε ποτ' ἀμπέλος; ὡς, ὁ Φάλαρος!

hic pascere vultis circa vites? cf. v. 109. *Sic, o Phalare!* scil. sic recte facis, sive canis sit, sive aries. Vel: *ᾧδ', ὁ Φ.* *huc ades!* Sed desidero fere articulum, ante *ἀμπέλος*, itidem desiderandum, si quis,

sine interrogatione, e v. 128. ποτ' αἴγιλον tentaret. Optime locus cum v. 101. conveniret, ita scriptus:

τουτεῖ βοσκησῆσθ' ἐπὶ τὸ κλέτασ, ὡς ὁ Φ.

vel, si facilius videretur, ἀνὰ τὸ κλ. Sed utrumque TIBI justo audacius videbitur. An:

τουτεῖ βοσκησῆσθ' ὅπα ὡ' πέλοσ, ὡς ὁ Φ.

relate ad Comatae verba v. 101. cf. v. 110. Contrarium mandatum dabatur initio Idyllii, v. 1 — 4.

Versu 127. verà est sine dubio lectio: τᾶ κάλπιδι κηρία βάψαι, quae poëtica est inversio pro τὰν κάλπιδα κηρίοις βάψαι. Synizesin in κηρία, eamque in hac versus sede, nemini crediderim.

Versu 131. lege Schreberi observationem in ed. Harlesii, et facile videbis, unice verum esse id, quod Bod. a Stapel voluit: ὡς ῥόδα κίστος; certe nisi ῥόδα scribitur, non est, quo particula ὡς referatur.

Suspectam aliquando habuimus, ILLUSTRIS OUVAROFF, oppositionem, quae est in verbis Idyllii VI. v. 2. 3.

ἦσ δ' ὁ μὲν αὐτῶν

πυρρὸσ, ὁ δ' ἡμιγένεισ. —

Fluctuat etiam interpres Graecus, cum priorem nunc altero juniorem, nunc adultiorem putat. Sed sana est lectio et oppositio justa, modo suppleas: πυρρὸσ τὸ γένειον, quod de juniore accipiendum. Vossius p. 64. obscure ita vertit, ut contrarium statuisset videatur. Explicationem nostram firmat Id. XV. v. 130. ubi de Adonide est:

οὐ κεντῆ τὸ φίλαμ' ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρᾶ,

quem locum, modo tollas ineptam distinctionem ante ἔτι, quo minus cum Valkenario et Brunckio et ipsum vitii suspectum habeas, vetat tertius, Id. VIII. v. 3.

ἄμφω τᾶγ' ἦτην πυρρῶτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,

Nam πυρρῶτρίχῳ hi non dicuntur propter flavos capillos, sed propter flavescentem primam barbae lanuginem: quo eodem sensu

Adonidis χείλας πυρρά neque colore rosea sunt, quo significatu nemo unquam τὸ πυρρὸν dixit, aut dicere potuit, neque barba grandiori horrida, sed eadem illa prima, quae osculantem non pungit, lanugine flaventia. In nostro igitur loco alter est adhuc mento leviter flavescente, alter jam semiberbis. Si contrarium voluisset poëta, potuisset fortasse pro πυρρὸς scribere πυκνός, ut hic densam jam barbam habuisse, alter semiberbis fuisse diceretur. Cur vero in vocab. ἡμιγένεις haeserit Schneiderus in Lex. suo, plane non video, nisi fortasse et ille, aliter accepto πυρρὸς, aliam oppositionem in ἡμιγένειος quaesivit. Vocabula ἡμιγένειος et ἡϋγένειος, ut opposita, exacte sibi respondent.

Versu 7. miratus est Valkenarius, cur loco lectionis vulgatae:

δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα,

Reiskius δυσερώτατον contra loquendi usum voluerit. Offendebat eum articulus, nisi fallor, et est, cur offendant. Valkenarius enim cum locum nostrum ita exponit: „carparium, τὸν αἰπόλον, vocabat ἄνδρα δυσέρωτα,“ sensum fortasse non satis accurate cepit. Neque enim vocabulum ἄνδρα referendum proxime ad δυσέρωτα putem, sed ad αἰπόλον, ut haec alibi junguntur, cf. Id. I. v. 86. Galatea Cyclopem per contumeliam vocat αἰπόλον ἄνδρα, plane eodem sensu, quo Daphnin Priapus, Id. I. 86. sqq. imo αἰπόλον δυσέρωτα. Etsi enim ille ferebat amorem, aut aequo animo ferre simulabat, tamen ob id ipsum, quod ausus erat, Galateam amare, amoris et cupiditatis impotentiam ostenderat. Sed sic expectes aut nullum articulum, aut δυσέρωτᾶ τιν' αἰπόλον ἄνδρα κ. et fortasse poëta ita scripsit. Defendendus tamen articulus, quo Cyclops eminenti sensu δύσεως ὁ αἰπόλος vocari potuit. Sed praeterea, quia praecedit: βάλλει τὸ πείμνιον, hic pronomen σέ vix satis commode omitti videtur. Iam si constaret, τίν, accusativo saltem casu, (de dat. ἐμίν v. 36. cf. v. 37. dictum supra; vide ad Id. III. v. 27.) breve esse, apte fortasse conjici posset:

δυσέρωτα τίν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.

vel, si hoc negatur, ut supra suspicatus sum:

βάλλει τοι, Πολύθαμ', τὸ ποιμνιον ἅ Γαλάτειε
μάλοισ, τὴν δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦται.

Sic non videtur opus esse eleganti caeteroquin conjectura *Ἰακωβί*
λαθεῦσα, Praef. ad Bion. et M. p. XIII.

Versu 38. querebaris mecum, VIR ILLUSTRIS-SIME, de verbo
parum eleganter repetito, quod v. anteced. praecessit. Verba sunt:

— — καλὰ δ' ἐμοὶ ἅ μία κόρα

(ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο τῶν δέ τ' ὀδόντων
λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Et haec quidem repetitio eo minus aliis locis, ut Id. VII. 8. 11. ubi
idem verbum repetitum, defendenda esse videtur, quia praeterea
sensus laborat. Durum enim est, ad verbum ὑπέφαινε supplere e
v. 35. voc. πόντος, nimis remotum. Accedit, esse sententiam,
quae facile infinitis modis variari potuerit a poëta longe elegantis-
simo. Fortasse totum illud φαίνε debetur oculo librarii, ad versum
praeced. aberranti, cum tale quid dedisset poëta:

τῶν δέ τ' ὀδόντων

αὐγὰ λευκοτέρα Παρίας ὑπέλαμπε λίθοιο,

vel μάρμαιρε, ἄστραπτε, σελάγιζε, ἀμάρουσε, etc. Servari etiam
posset ordo verborum ab initio, salvo metro: λευκοτέρα αὐγὰ Π.
aut tentari:

τῶν δέ τ' ὀδόντων

λευκοτέρων αὐγὰ Παρίας ἀπέλαμπε λίθοιο.

Versu sequenti nota mihi part. δέ, post tria vocabula positam,
quod rarum est in his carminibus, si recte meminai, unicum exem-
plum. Excusatio tamen in eo est, quod binae conjunctiones ὡς
μή veluti in unum vocabulum coeunt, uti ὥστε, ὥσει, all. Ut au-
tem vel in accuratissimis poëtis hae particulae ponuntur post no-
men cum praepositione junctum, ita idem fit post verbum et con-
junctionem, aut aliam ejusmodi voculam. Nemo in his scrupulosior

est Nonno; ille tamen dixit: ἦν ἐθέλης δέ, p. 770. l. 23. ὡς ἐθέ-
 λεις δέ, p. 872. l. 28. ὡς δοκέω γάρ, p. 850. l. 5. ὡς κοτέων δέ,
 p. 440. l. 13. ὡς δολόεις δέ, p. 844. l. 7. οὐ χατέεις δέ, p. 466.
 l. 26. οὐ δύνασαι γάρ, p. 976. l. 24. οὐ σκοπίην δε, p. 408. l. 20.
 et similis Musaeus, εἰ ἐτεὸν δέ, v. 219.

Versum 45.

ᾠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ τὰ πόρτιες αὐτίκα ποίῳ —

malim, ut aptius antecedentibus jungere me doceas, quam addita
 fortasse particula καί, ut: κ' ᾠρχεῦντ' ἐν μ. nunc enim nimis hiat.

In Id. VII. v. 8. cum editur:

αἴγριοι πτελέαι τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον,

displicet mihi magnopere hiatus in verbis: τε εὐσκ. Qui versum 3.
 obsidebat hiatus, e codd feliciter emendatus est; hic ad conjectu-
 ram fugiendum. Brevissimum esset, scribere: πτελέαι τ' ἢ ὕσκ.
 sed huic conjecturae scio, quid obstat. Fortasse excidit vocula,
 veluti πτελέαι τε μάλ' εὐσκιον, vel πτελέαι τε τὸ σύσκιον ἄλσ.
 aut poëta dedit πτ. τε δασύσκιον. In fine versus ἔφαινον ut sanum
 esse potest, fatendum tamen, multo elegantius dici potuisse ὕφαινον.

Versu 15.

ἐκ μὲν γὰρ λασιόιο δασύτριχος εἶχε τράγιο
 κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, v. —

molestissima sunt duo epitheta, eodem plane sensu cum nomine
 τράγος conjungenda, ut recte et TU observabas. Vide, VIR ILLU-
 STRIS, utrum probabilior sit conjectura haec:

ἐκ μὲν γὰρ λασιόιο δασύτριχος εἶχε τράγιο —

i. e. a laeva parte in humeris gestabat etc. an potius ejusmodi:

ἐν μὲν γὰρ λασιόισι δασύτριχος εἶχε τράγιο
 κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, v.

quod facile corrumpi in vulgatum potuit propter finalem versus
 terminationem, ad quam alludebat caesura tertii pedis. Equidem

postremum hoc paene verum putem. Versu 21. oratio magis esset poëtica, si scriptum inveniretur *μεσαμέριος*, nominat. casu, aut *μεσαμερίας*, accusat. dorico. Mox non aegre ferrem, si v. 24. in secundo pede numerus esset paulo elegantior; an legendum:

ἢ μετὰ δαίτα τὸ κλητὸς ἐπείγει;

ut τὸ erat eo versu, unde digressi sumus?

Versu 51.

τοῦθ', ὅ τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασσα,

ἐν ὄρει defendendum e v. 92 et tanquam aptissimum in pastore ὄρειονόμῳ. Vide, si tanti est, quae ad Meleagri ep. XXVII. v. 5. olim adnotavimus. Illud ὄρη, quod voluerunt, sine praepositione mihi quam maxime a Theocrito abhorrere videtur. Versu sequenti in gratiam dialecti fortasse restituendum: ἐσσεῖτ' Ἀγεχνακτι κ. πλ. ut haec forma recurrit infra v. 67. Sed circa dialectum plurima adhuc desideranda supersunt. Quod v. 62. editur, εὐπλον ὄρμον, nemo dixerit: non portus est εὐπλος, sed nauta; scribe igitur εὐπλοὺς ὄρμον ἴκοιτο. Versu 70. legitur vulgo:

αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χᾶλος ἐρείδων,

Hic TU mecum haerebas in verbis αὐταῖσιν κυλίκεσσι, aut αὐταῖς ἐν κυλ.κ. ut *Valkenarius* praepositionem supplebat; idemque mecum, vere puto, emendabas:

αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χᾶλος ἐρείδων,

Verba jungenda sunt in hunc modum: ἐνερείδων χᾶλος κυλίκεσσι, καὶ ἐς τρύγα αὐταῖς, id quod plane respondet Horatii *cadis cum faece siccatis*, cf. Id. V. 85. Sequitur locus fere desperatus v. 73.

ὡς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ Βάτας.

Concedi fortasse potest, Graecos, cujus nomen dicere aut noluerint, aut nesciverint, vocasse ξένον et ξέην; quamquam ne hoc quidem locis hucusque allatis plene probari videtur. Sed propterea saltem nondum hoc concedendum, eodem modo ξενέαν, idque hic, pro ξέην dici. Saepe dixit Theocritus ξᾶνος et ξένος; sed ξένος praeter hunc

locum non amplius occurrit, vocabulum ambiguae auctoritatis et fortasse nullius. Cum ductibus vulgatae lectionis proxime conveniret τὰς τε νέας ἤρ. Δ. ubi particula τέ responderet sequenti καί, in hunc modum: ὡς ποτα καὶ ἠράσσατο Δ. καὶ ἀμφοπελειῖτο ὄρος, καὶ δρύος ἐθρήνευον. Premitur tamen et haec lectio ea difficultate, quod in Theocrito quidem νέας ita pro κόρη aut παρθένος non videtur amplius occurrere. Caeterum κώραν dixit de his Daphnidis amoribus noster Id. I. 82. ut παρθένοι Nonn. Dionys. XV. 308. An igitur τὰς τε νέας ἤρ. Sed magis omnino probabile est, latere nomen proprium. Et ex cognitis quidem nominibus, quibus Daphnidis amores veniunt, proximum esset τὰς Νομίας, cf. Serv. ad Virg. Ecl. V. 90. nisi adeo in hunc modum tentare malis:

ὡς ποτα τεῦς, Ἐχεναίς, ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας

quod certe non multo audacius propositum, quam Brunckii τὰς Νύμφας. Neque tamen me fugiant, quae acute circa hoc nomen monuit Jacobsius, Praef. ad B. et M. p. V.

De loco, v. 99. sq.

οἶδεν Ἄριστις,

ἰσθλὸς αἰὴρ μέγ' ἄριστος, ὄν κ. τ. λ.

equidem sic statuo, ut pro ἄριστος nomen Ἄριστις repetendum putem vel in vitis libris omnibus. Quis unquam conjunxit: ἰσθλὸς αἰὴρ μέγ' ἄριστος, quo nihil vidi languidius! Sed in repetito nomine proprio magna vis non sine elegantia inest, et amat poeta tales repetitiones, cf. vv. 57. et 59. 118. et 119. 149. et 151. Ipsum etiam illud postpositum μέγα, apte cum ἰσθλὸς junctum, habet aliquid gravitatis.

Versu 111. sq. minime opus est Hemsterbusii parum eleganti conjectura, quae nexum cum antecedentibus tollit. Nam Ἡδωνοί sunt hic, ut in poeta, Thraces in universum, et sic Hebrus, Thraciae fluvius, optime convenit. Qui geographum in poeta quaerebat, poterat fortasse Ἡ βρον, i. e. ἡ Ἐβρον, vel Ἐβρον τ' ἀμ ποταμόν

tentare. Versu 114. oratio non nihil erigeretur, si scribi posset:
οὐδ' ἔτι, N. 12.

De versibus 122. 399.

μηκέτι τοι Φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
μηδέ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ἔρθῃσις ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύσδων νάγκαισιν αἰιαραῖσι δίδοιη·

εἰς δ' ἐπὶ ταῦδε, Φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.

equidem judicandum puto aliter, ac fecit *Jacobsius*, Praef. ad B. et M. p. XVI. sq. Non sunt amatorum verba, ut mulierum de Philino jam exoleto iudicium praecessit; sed Simichidae ad Aratum amicum dicta, quibus illum hortatur, ne amplius Philini limen frequentet. Pingit Simichidas, se nunc cum Arato, ante Philini fores excluso, et ipsum stare, et ad illum verba facere. Aptè igitur Ἄρατε, vocandi casu, et mox ad eundem Aratum v. 125. Φέριστε, et v. 126. ἄμμιν de conjunctis Simichida et Arato: in quibus hoc placet, quod Arati amici res amicitiae quadam communione suas facit Simichidas. Sed longe aliud vitium sine dubio obsidet versum 125. Quis est iste Molon? unde ille? homo, qui nunquam in his carminibus recurrit. Si adeo ille infamis erat, ut ejusmodi brevis commemoratio sufficeret, saepius puto, inveniretur ejus nomen. Quid multa? legendum:

τίς δ' ἐπὶ ταῦδε, Φέριστε, μολῶν ἄγχοιτο παλαίστρας;

Simillima sunt εἰς et τίς, accedit, facillimum esse in litera prima errorem. Aptissime vero respondet pronomèn interrogativum praecedenti ἄλλος, v. 123. Participium μολῶν, ut alibi saepe occurrit, ita neque in his carminibus deest, cf. Id. II. 96. XX. 38. Aliquoties etiam obscuratum est; ita κείσε μολῶν pro κείσε βαλῶν legendum, nisi fallor, in Non. Dionys. XXI. 247. cf. 263. In verbis ἄγχειν et παλαίστρα nequitiam inesse, non opus est, monere diligentem Anthologiae et Aristophanis lectorem.

Versu 129. ne in verbis ὡς πάρος, cum αὐτὸν γελάζας, v. praeced. jungendis, haereas, compara mihi, quaeso, versum 42. Denique

30 *Ep. crit. Theocr. Id. VII. 145. VIII. 18. 24. 26. 27. 65. 86.*

facile vides, v. 145. pro ἄμμιν ἐκυλίνδετο metri causa legendum esse ἀμῖν ἐκυλίνδετο, ut Id. VIII. 13. et alibi.

In Id. VIII. erat, cum TIBI conjecturae meae qualescunque prae caeteris probarentur; ne TE istius jam iudicii poeniteat, ILLUSTRIS OUVAROFF, ubi eas TUO veluti periculo in publicum editas videris! Ita probabas, me Valkenarii nimis severum de pluribus hujus Idylli versibus cum *Roevero* communicatum iudicium minime probare; ut illud auctor ipse serius improbasse videtur. Passim enim aperte calumniatur. Ita p. 17. epistolae ad *Roeverum* injuriosissimus ille est, cum versum 27. damnat, contendens ὁ Φάλαρος esse hic nomen proprium, cui nomen appellativum ὁ κύων recte addi potuisse, mox neget. Atqui proprium nomen non esse, et oratio monstrat et res ipsa clamat. Menalcas loquitur de cane alius pastoris, quem e longinquo videt. Ipsius pastoris huius nomen ignorat, certe non affert, et ignorasse putandus est; unde igitur eum canis alienissimi proprium nomen scivisse et posuisse, demonstraturus erat *Valkenarius*? At recte describit canem, e longinquo visum, epitheton ὁ Φάλαρος; et verba ὁ κύων ὁ Φάλαρος non minus sana sunt, quam illa: κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλλός in epigr. I. v. 5. Idem jam valet de vv. 65. et 86. — Sed ordine procedamus! —

Leve est, quod v. 18 male editur ἐπίτσα, ut Id. III. 9., pro ἐπόσσα, nisi malis ἐπόνασσα, ut Id. VII. 51. etsi in re non nihil diversa; et v. 24. ἐπεὶ κάλαμός γε δισχιθεὶς διέτμαξεν, ubi pro inutili fulcro legendum suspicor κάλαμός ἐ δ. δ.; denique quod v. 26. fortasse melius scriberetur et distingueretur:

τῆνον, πῶς; ἐνταῦθα τὸν αἰπέλον ἢ καλέσωμες! —

Sequuntur jam elegiaca illa, nisi rectius dixeris, epigrammatica, adeo elegantia et poetica, ut ne unum quidem tetrastichon ab inepto versificatore, qualem critici nonnulli odorari sibi visi sunt, me quidem iudice, facile excogitari potuerit. Decent haec tetrasticha poetam, qui inter epigrammatarios non ultimus est, merito

elegantissimis Anthologiae Graecae lusibus aequiparanda. Sed ut in pulcherrimis Anthologiae epigrammatibus interpretes passim lapsi sunt, ita hic quoque aliquibus id accidit. Contingit enim antiquis poëtis interdum fere id, quod historiae scriptoribus contingere queritur Sallustius, Cat. 3. Probant et laudant in poësi antiqua critici, quibus inveniendis et ipsi suffecissent; sed damnant et rident, quaecumque ipsorum tenuis sterilitas extrudere non valuisset.

Neque vero mirum videri debet, pentametros carmini bucolico intertextos reperiri; sed dolendum unice de mira raritate eximii hujus exempli. Neque videbitur mirum ei, qui carminis amoebaei naturam rite perpenderit, ut quod totum parallelismo teneatur. Atqui parallelismo regitur in primis et elegia in universum, et hocce epigrammati proprium genus. Longe vero perfectissimus parallelismus regnat in his alternis tetrastichis: unde simul omnis hujus loci critica explanatio, tamquam primario quodam fonte, derivanda est. Iam in omnibus ac singulis imaginibus exacte sibi respondent duo priora tetrastichorum paria, ut rursus illud par, quod ultimum locum occupat. Quod igitur sine parallelismo solum in medio relinquatur tetrastichon, vv. 49 — 52.

ἜΩ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ᾧ βάθος ὕλας
 μυρίον, ᾧ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ ἔριφοι.
 ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἰθ', ᾧ κέλε, καὶ λέγε Μίλων,
 ὡς Πρωτεὺς Φώκας, καὶ Σεῦς ᾧν, ἔνεμεν.

ita integrum esse nullo pacto potest. Sed intelligitur simul ex illo sententiarum et imaginum laudato concentu, quam inepte Brunckius duo postrema tetrasticha in unam, ut ita dicam, stropham conjuncta, uni Menalcae tribuerit, duobus antecedentibus tetrastichis similiter pro antistropha ad unum Daphnidem relatis. Ita enim omnia miserandum in modum confunduntur et conturbantur. Melius igitur alii solitarium illud et viduatum tetrastichon plane ejecerunt, ita certe vicinos versus non simul corrumpentes. Et pro fragmento saltem carminis Theocritei, quod versui 47. adscriptum in texta ir-

repperit, venditavit illud *Vossius*, versionis p. 282. Sed primum parum credibile est, propter unum *Milonis* nomen quatuor integros hujusmodi versus ibi adscriptos existimare. Deinde ita hi versus comparati sunt, ut, nisi ad nostrum *Idyllum* pertinuerunt, pertinuerint necesse sit ad *Idyllum* *Theocriti* aliud, nostro similius, quam ovum ovo. At tale, quod interciderit, carmen, tamque simile nostro, inter desiderata ponere, habet, nescio quid? quod rursus ab omni probabilitate abhorreat. Sed eo certe nomine probandus est *Vossius*, quod hos versus *Theocrito* non indignos judicavit. Plurimi enim hoc tetrastichon ejecerunt, ut indignum poeta nostro. Et potissimum quidem haeserunt in eo, quod ut maxime poeticum ita venustissimum est, bruto nimirum et muto animali ab amatore mandata dari, ad puerum amatum perferenda. Et *Reiskium* quidem clamare, sibi parum poeticum et pueri stultum videri, birco mandata dare perferenda, quae neque audiat birco, neque eloqui et referre possit; homini talia mandari a sapiente quidem, hoc equidem non magis mirarer, quam aliam hujus grammatici observationem ad elegantissimos *Anthologiae Graecae* versus: (*ἀδέρπ.* ep. 58. A. B. III. p. 162.)

εἶθε ῥόδον γενέμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
ἀραμένη χάριον στήθεσι χιονέοις.

„*Quid enim, inquit, mi homo? rosa si esses, homo non esses, sed sensu voluptatis hujus imaginariae careres.*“ Vid. *Miscell. Lips.* nov. vol. IX. p. 132. Sed *Grotius* etiam et *Heinsius*, poetas insignes, hic offendere, et ineptum ὡ π ὀ λ ε, glaudes pro frugibus, offerre; denique *Valkenarium*, elegantissimi judicii virum, haec satis absurda vocare, hoc equidem non possum satis mirari. Atqui locus noster cum elegantissimis *Anthologiae Graecae* convenit. Ita *culex* similem nuntium perfert in *Meleagri* eleganti ep. 90. ita fere *apis* apud eundem ep. 108. cf. *Straton.* ep. 88. A. B. II. 378. ita denique *apis* nuntii ministerio fungitur in antiqua fabula, quam de *Rhoeco* et *Nympha* quadam commemorat *Scholias* *Apollonii Rhod.* ad Lib. II. v. 479. Neque vero est, cur in spondeis hujus tetrastichi, v. 51. 52. haereas, cum neque id turpent, quod bucolici numeri in hexametris desiderari possit, neque non eodem modo inveniuntur in poli-

tissimis Anthologiae carminibus, ad quae haec unice exigenda esse, jam supra dixi.

Itaque et Theocriti esse hoc tetrastichon, et hujus Idyllii, equidem quovis pignore contendendum existimo; sed desiderari tantum, qui his versibus respondeant, totidem alios.

Iam etsi de nihilo Theocriti verba suppleri non possunt, locus tamen ita est comparatus, ut magnam conjecturis probabilitatem concedat. Et primum quidem hoc facile intelligitur, non totum Daphnidis tetrastichon post v. 52. intercuisse, si quidem Daphnis hic non puellam sed puerum amavit, ut e v. 47. (v. 55. propter ambiguitatem afferri non potest) et ex oppositis vv. 43. et 59. luce clarius intelligitur. Etenim Milonis, pueri a Daphnide amati, mentio huic ipsi tetrasticho inest. Neque vero res procederet, si quis, provocans ad vv. 72. et Idyllii ultimum, puellae vel Nymphae amatorem Daphnidem existimaret, pueri vero Menalcam, transpositis fortasse versibus 43. et 47. ita, ut sedem quisque suam cum altero permutaret. Primum enim ejusmodi transpositio non admodum probabilis est; deinde series canentium ita plane turbatur. Nam si post v. 52. supplendum esset tetrastichon Menalcae, mox duo postrema tetrasticha non tantum ipsa inter se sedem permutare deberent, sed simul ibi nominum inscriptiones inter se permutandae essent. Ita triplici mutatione opus est, ut efficias, Daphnidem hic quoque puellam seu Nympham amasse. Verum enim vero potuerunt duplices Daphnidis amores, puer et mox puella sive Nympha, si modo puellam, quam fugit, amasse putandus est, cf. v. 75. eodem profecto jure hic commemorari, quo supra ad Id. V. 90. duplex ejusmodi exemplum observavimus. Unum itaque, quod me mirum habet, hoc potius est, cur, Daphnide puellam commemorante vv. 72. — 80., non vicissim Menalca puerum commemoret iis versibus, qui Daphnidis carmini respondent, vv. 63. — 70.

Neque vero Menalcae totum distichon ante v. 49. interiisse videri potest ita, ut tetrastichon, quod restat, Daphnidis sit, quia

hirci et caprarum mentio non ad Daphnidem, bubulcum, referrí potest, sed necessario pertinet ad Menalcam, ovium pastorem, cf. vv. 1. 2. 63. et *Reiskium* ad Id. XXVII. 68. ubi *μᾶλα* nomen ovillo et caprillo generi commune verissime vocat.

Iam simul hoc efficitur, tetrastichon illud neque totum esse Daphnidis, neque totum Menalcae; sed conflatum esse e superstite disticho primo epigrammatis Menalcae, unde hircus et caprae memorantur, et relicto disticho altero epigrammatis Daphnidis, unde ad Milonem puerum nuntius mittitur. Locum itaque hoc modo reficere licebit:

M E N A Λ Κ Α Σ.

ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγῶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας
 μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ ἔριφοι·
 ἐν τήνῳ γὰρ τήνα. ἴτ', ὃ φίλαι, εἶπατε δ' αὐτᾶ,
 ὡς Φοῖβος παιμνάς, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμεν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Ταῦρε φίλ', ἀργεννᾶν δαμαλᾶν πόσις, ὃ βάθος ὕλας
 μυρίον, ὃ λευκαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδαρ δαμάλαι·
 ἐν τήνῳ γὰρ τήνος. ἴθ', ὃ Κόλε, καὶ λέγε τήνῳ,
 ὡς Πρωτεὺς Φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμεν.

Denique, ut illud statim hic subjungamus, necesse est, ut duo postrema tetrasticha, sed salvís suis inscriptionibus, ita transponantur, ut ordo canentium recte procedat. Quae transpositio non tantum propter haec antecedentia necessaria est, sed etiam propter versum 62. Quoniam enim mox inde a v. 63. rursus incipit Menalcas, probabile est, non eum ipsum, sed Daphnidem in priori serie postremum fuisse.

Quod vero lacunam attinet, quam supplere conati sumus, etsi de singulis verbis nihil affirmari potest, hunc tamen in universum deperditis colorem fuisse, omnino affirmaverim. Imago enim talis

est, ut accurate repeti et potuerit et fere debuerit, utque quam maxime probabile sit, eadem fere verba utrimque olim lecta esse. Unde rursus intelligitur, quam facile confusio inter describendum oriri potuerit. Aut enim librarius ab illo Menalcae ἐν τήνῳ γὰρ τήνῳ oculis aberravit ad inferius positum Daphnidis ἐν τήνῳ γὰρ τή-
 ρος, quae errandi occasio augebatur adeo, si alterum tetrastichon priori similius fortasse ab initio ὦ τὰ ὕρ', ἀργ. δ. habebat; aut fieri etiam potuit, ut laborem eadem fere verba bis scribendi subter-
 fugiens, variantes lectiones alterius tetrastichi alteri tetrasticho su-
 perscriberet, ut fere in glossis Codicis cujusdam Paris. ad Theocriti

Id. VII. 22. Bastius scriptum reperit ^{ἐρ κ} αἶμασίαισι, ut et ἐρμακίαισι
 et αἶμασίαισι legas. Vid. ad Gregor. Cor. ed. Schaef. p. 511.
 Similis ratio cum eadem confusione obtinet in Id. XXVII. circa
 v. 18. Fac ibi scriptum fuisse:

Δ. ^{περ} πρὸ

Κ. μὴ ^{ελ} πιβάλης τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος αἰμύζω.

et facile intelliges, cur alter de duobus simillimis versibus fere perierit.

Sed, ut jam dixi, de singulis verbis non contendo. Ita cum nomen proprium insit in his: ἴθ', ὦ Κόλε, κ. λ. nunc de tauro sumendum, praecessit fortasse aut id ipsum de hirco: ἴθ', ὦ Κό-
 λε, κ. λ. κώρα, aut: ὦ Μίτυλ', εἰπέ δὲ τ. aut aliud, ne-
 scio, quod nomen proprium, ut: ὦ Κνάκων, λέγε τήνῃ etc.
 Contra potuerunt haec etiam multo liberius et infinitis fere modis,
 etsi manente uno eodemque colore, variari et exornari, ut fortasse
 variatum est circa illud βάθος ὕλας μυρίον, et verba: δεῦτ' ἐφ'
 ἴδωρ, in quibus diutius ludentem haerere, taediosum esset.

Superest, ut de versu, qui in edd. est 51. nonnulla dicamus. Editur vulgo καὶ λέγε Μίλων', ὡς etc. (ubi lit. ν' cum apostropho saltem ad pentametrum referri debuisset,) elisione et per se difficili et multo magis hac versus sede. Non multo minori difficultate pre-
 mitur altera lectio: Μίλω, pro Μίλωνι, vix aliis, iisque idoneis,

exemplis adstruenda. Sed fortasse poeta scripsit *παίδι*, vel *κῆρῳ*, quod Milonis nomine, nescio quis? illustravit. Ut *τήνῃ* scriberem, eo me duxit lectio Florent. *μήλω*; et potuit fortasse gratiam quandam in isto ter repetito pronomine poeta quaerere, ut pronomina *αὐτός* et *ἐκεῖνος* saepe eminenti quodam sensu, in amoribus quoque, usurpari scimus. Cf. de hoc nostro pronomine Id. II. 40. 44. 60. 144. 145.

In Menalcae tetrasticho, quod ex mea quidem sententia ultimum antecedere debet (v. 57.), *Harlesius* edidit et conjunxit:

δένδρασι μὲν χειμῶν φοβερόν· κακὸν ὕδασι δ' αὐχμός,

omnino male. Mellus *Brunckius*, suppressa particula: *κακὸν ὕδασι αὐχμός*. Sed particula *δέ*, mox necessario repetenda (v. 58.), neque hic sollicitanda erat. Simul illa monstrat, post *κακὸν* distinguendum esse, ut etiam v. sq. *ὄρνισιν δ' ὑσπλαγξ* sine ejusmodi additamento, quale hic *κακὸν* esse voluerunt, recte dicitur. Et quomodo tandem verba *φοβερόν κακόν*, ita posita, idque in versu, si disjungenda sunt, ita pronuntiabis, ut id intelligatur? Sana est lectio vulgaris. Versu 58. errant, qui *ὑσπλαγξ* de laqueo accipiunt; imo est illud tenue lignum, quo laquei, pedicae, retia, et omnis ejusmodi dolus intenduntur, et sustentantur: *das Stellbölzchen*; ut neque hic criminandus sit Theocritus.

Denique in Daphnidis epigrammate, quod ultimo loco ponendum diximus, v. 53. legendum omnino *Κροίσσιο τάλαντα*, quod hic, post *Πέλοπος γᾶν* unice aptum et vere poëticum, confirmat quodammodo Id. X. 32. Sed difficile est ultimum distichon vv. 55. 56.

*ἀλλ' ὑπὸ τᾶ πέτρας τᾶδ' ἄσομαι, ἀγκᾶς ἔχων τυ,
σύνομα μᾶλ' ἔσορῶν, τὰν Σμελᾶν ἐς ἄλλα.*

Cum in loco huic respondente, v. 59. *παρθενικᾶς* sit expressa mentio, hic quoque tale quid desiderari poterat. Certe pronomen *τύ* vel *σέ* sine vocativo sic poni non potuit; neque, si vel *ἔ* vel *γίγ* pro *τύ* corrigas, res feliciter procedit. Inprimis manet inepta illa con-

structio: ἰσορῶν σύννομα μᾶλα τῶν Σικελῶν ἐς ἄλλα, cui ne addita quidem copula Heinsius colorem conciliavit: debebant saltem τῶν Σικελῶν παρ' ἄλλα. Sed legendum omnino:

ἀγκῆς ἔχων τυ,

σύννομα Μῖλον, ὀρῶν τῶν Σικελῶν ἐς ἄλλα.

Observatum est, syllabam *ον*, per compendium scriptam, facile cum *α* permutari posse, vid. Greg. Cor. ed. Schaeff. p. 771. unde vides, quam facile e ΜΙΛ̄ fieri potuerit ΜΑΛΑ, quo facto, via ad ulteriorem depravationem patebat. Sic demum σύννομος, quod erotici poëtae frequentarunt, aptum est et elegans; aptum etiam ὀρῶν ἐς ἄλλα, ut ὀρῶν ἐς πόντον in loco simili Id. XI. 18.; clara denique oppositio cum puella Menalcae. Praeterea notandum, hanc Menalcae puellam nunquam nominari, puerum, nisi v. 51. certe v. 47. Sed erunt fortasse, qui hanc conjecturam grammaticis rationibus impugnent, negantes, dari in nomine Μίλων, cuius genitivus Μίλωνος, vocativum Μίλον. Et novimus omnino canonem grammaticorum cum tribus, quas vulgo statuunt, exceptionibus: Ἀπολλον, Πόσειδον, et σῶτερ; neque ignoramus, in Id. X. saepius formam Μίλων pro vocativo occurrere, ut vv. 7. 12. etc. Sed neque dubitamus, fore ut in poëtis plures ejusmodi exceptiones reperiantur, si accuratius in hanc rem inquiratur. Ita in Philod. ep. 9. A. B. II. 85. editur Πῆσον, neque quemquam haec lectio offendit, etsi locus talis omnino est, qualis neque Πῆσων respuat, quod ep. 33. pro vocativo scribitur. — Obiter in priori Philodemi loco v. 3. conjicio ἤθεα σεμνά, et versu ultimo τὴν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχοι. — Praeterea respiciendum ad dialecti rationem: et, si Aeolicae dialecto haec vocativorum in *ον* correptio ut propria tribuitur, conf. Greg. Cor. Schaeff. p. 595. sq. fortasse neque a Dorica illa aliena fuit. Denique notanda etiam quantitas in priori hujus nominis syllaba, quam Theocritus ubique produxit, cum alii passim eam, ut Lucill. ep. 20. A. B. II. 321. corripent. Neque enim putem, ejusmodi correptum vocativum occurrere, nisi praecedente syllaba longa.

Sed in excutiendis his tetrastichis cum ad summam rem festinarem factum est, ut leviora quaedam in antecedentibus omitterem. Redi itaque mecum, ILLUSTRIS OUVAROFF, rursus ad eorum initium, quod TE lubenter facturum spero, ut in loco, prae caeteris TIBI caro.

Versu 33. Θεῖον γένος unice ad ποταμούς referendum, ut v. 37. γλυκερὸν φυτὸν ad βοτάνας, etsi fuerunt, qui aliter statuerent. Utrimque res est aperta; nota divina Fluviorum imago, divinum numen. Valles nemo dixit Deas. Fontes vero γλυκερὸν φυτὸν appellare, plane absurdum est. Verba ἐκ ψυχᾶς βόσκων, v. 35. dici puto, ut ἐκ θυμῷ φιλεῖν, neque Menalcae ψυχὴν intelligo, sed Fluviorum, ut Deorum, Θεῖου γένους. Mox v. 36. lubenter probem conjecturam Jacobsii, Spec. Emendatt. p. 44. Δ. ἐλῶν δαμάλας, e v. 73. ne verbum ἔχων bis in eodem versu legatur. Contrariam confusionem inter ἐλῶν et ἔχων supra Id. III. 41. invenisse nobis videbamus.

Ex omnibus, quotquot in toto hoc loco ut Theocrito indigni versus passim a criticis notati sunt, unus v. 43. nisi probabiliter emendetur, et felicius, quam id tentavit Piersonus, prorsus non intelligens, quid quaeratur, talis est, ut hanc notam non facile subterfugere queat. Sed, nisi fallor, poeta dedit:

αἱ παῖς αἱ καλὰ ἔνθ' ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἄν ἀφέρποι, —

Versu 46. sana sunt verba: καὶ δρύες ὑψίτεραι scil. εἰσίν; respondent haec illis v. 42. καὶ τὰ νέα τρέφεται. Dicit, Milone praesente laetius et altius crescere arbores. Nonnus ante Milonem eas inclinari venerabundas dixisset, cf. Dionys. XII. 272. Miror fere, neminem coniecisse: καὶ δρύες εἰ ψίθυροι, quod, si de susurrantibus ante apibus sermo fuisset, haberet, quo se commendaret.

Iam progredere mecum, ILLUSTRIS OUVAROFF, in iis illustrandis, quae in hoc carmine adhuc expedienda supersunt. Versu 51. displicet mihi κοκκοφωνία in his:

ταῦτα μὲν ἄν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες αἴεσαν.

neque tamen οὐν tentaverim, memor eorum, quae supra ad Id. II. 4. contra *Valkenarium* monui. Fortasse legendum: δι' ἀμοιβαίᾱν, scil. ᾠδᾱν, ut saepe ad verbum quoddam substantivum ejus supplendum est. Versu 66. propter bucolicum numerum malim βαθέως ἄμα παιδὶ νέμοντα. Mox difficultas est in v. 68.

ταὶ δ' οἶες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖσθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι

ποιᾶς· οὔτι καμῆσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Duo hic sunt, in quibus haereas. Primum obscurum est illud: οὔτι καμῆσθε, quo sensu dicatur. Fortasse οὐ cum futuro indicativi dictum est pro μή cum imperat. praesentis, aut conjunctivo aoristi, ut sine negatione saepe futura pro imperativis occurrunt. An legendum: οὔτι λαβεῖσθε etc. Si rursus verba haec succrevit, vos nihil accipietis, quia interea aut moriendum fuit, aut alio ad alia pascua discendum. Sed sic τάχα, puto, adesset, veluti: οὐ τὰχ' ἐσεῖσθε, fortasse non amplius eritis. In quo, nescio, quid? humani sensus inest, minus apte ad bruta animalia translati. Sed videndum, ne superstitione quaedam pastoralis subsit, qualem habet Id. X. 46. et proinde legendum:

αἴ τι καμῆσθ', οὐκ ἄν πάλιν ἄδε φύηται.

si segnes estis, non recrescit verba, quo lectio Medic. quarti ὅκκ' ἄν, *Reiskio* probata, quodammodo ducit. Idem esset: οὐ κεν, sed ἄν habes supra vv. 43. 47. et οὐκ ἄν, Id. XI. 5g. Nam equidem certe, et id alterum est, quod in hoc loco offendat, non putem recte dici, aut ὅκκ' ἄν, aut ὅκκα, ultima producta; sed, ut jam alibi rem tetigi, suspicor, aut scribi oportere αἴκα, aut ὅκα κεν. Nam ut in αἴκα saepissime longum occurrit κα, nunquam breve; ita in ὅκα et ὅκκα non putem occurrere nisi breve α. Probare autem ὅκκ' ἄν, etsi aliquoties occurrit, propterea nolo, quia omnem dialectorum confusionem fastidio. Esset autem ὅκκ' ἄν doricæ cum vulgari dialecto inepta commixtio. Quod supra vv. 43. 47. bis erat: αἰ δ' ἄν ἀφέρποι, etsi eodem modo laborare videtur, et scribi posset: αἰ δὲ κ' ἀφ. (i. e. κέ) excusari tamen videtur interposita particula δέ.

V. 72. ubi Daphnidis carmen ita incipit :

καὶ μὲν ἐκ τῶ ἀντρω σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα —

haereo in verbis καὶ μὲν ἐκ τῶ ἀντρω, quem versum, si spectatur talis, qualis nunc est, eodem fere jure Theocrito indignum putat *Valkenarius*, quo v. 43. damnabat. Sed non tantum illud ἐκ τῶ ἀντρω Theocriteum non est; sed praeterea difficultas est in illo καὶ ἐμέ, quod apte dici non potuit, nisi alludebatur ad similem alterius narrationem, qualis hic certe non antecessit, cf. Id. V. 80. 82. 90. Si alludere eum dicas ad Polyphemi veluti classicam narrationem, Id. III. 6. locus quidem, quod rem attinet, omnino convenit; sed alludi sic ad eum potuisse, parum tamen probabile videtur. Itaque si vel maxime corrigas: καὶ μὲν δ' ὑπὲρ τῶ ἀντρω, aut: καὶ μὲν ἐκ τῶ ἀντρω, aut denique: καὶ μὲν ἐκ τοσθ' ἀντρω, ut ἐκ τοσθ' παλαιστρας est Id. II. 51. tamen alteram de duabus difficultatem reliqueris. Nisi igitur olim aliud Menalcae carmen praecessit, ac quo nunc utimur, corrigendum fortasse:

Καλά μὲν ἐκ τῶ ἀντρω σ. κ. ε. ἰ.

aut adeo, si duo epitheta καλὰ σύνοφρος, uni nomini juncta, displiceant:

καλὸν μὲν, ἐκ τῶ ἀντρω σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα,

τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν, καλὸν ἤμας ἐφάσκον.

quod propter seqq. non inelegans. Conjecturae, vide, an favcat, quod contra dorismum καὶ μὲν in libris reperitur; et simillima sunt ΚΑΛΑΜ et ΚΑΛΑΜ et ΚΑΙΜ. Conf. de confusione in μάλα et Μῆλον v. 56.

Productionem in verbis, v. 74.

οὐ μὲν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο τὸν μικρόν αὐτᾶ,

scis mihi semper displicuisse. Sed λόγων — τὸν μικρόν, ut fere malim, quam μικρόν, magis prosaicam elegantiam, quam poëticam sapit. An:

οὐ μὲν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἀπο τὸς μικρὸς αὐτᾶ,

Fortasse λόγοι οἱ πικροὶ dicebantur solemnes lacesse aut irridendi formulae, quibus ferocior juvenus in tali causa uti solebat.— Sed duo haec heroico genere concepta Menalcae et Daphnīdis carmina omnino minus placent, quam superiora illa elegiaca. Accedit, id quod jam supra tetigi, ea minime ita sibi respondere, ut expectes. Quare si quis hic quaedam turbata et luxata dicat, me non magno-pere obloquentem habebit. Numerum versuum utrimque decantato-rum impari esse, leve est, et facile tollendum. Videtur enim v. 77. omnino ejiciendus esse, ut ex Id. IX. (7.) similitudinis causa huc translatus, quemadmodum jam aliis visum est. Ita utrimque octo manent versus, et eatenus res bene se habet. Omnino enim in hujusmodi alternis carminibus numerus non est negligendus; sic septem utrimque versus vide Id. IX. 7 — 13. et 15 — 21. Nexus sententiarum fere hic est: *Vocavit me puella; at ego non respondi, sed transii: unice placent boves, (est ille bubulcus et puerorum amator,) et vita pastoralis sub dio: bubulci unicum decus boves.* Erat tamen, cum in alia omnia abeundum opinarer, loco in hunc fere modum scripto:

αἰ δέ α δ' α φώνα τᾶς παρθένω, αἰδὺ τὸ πνεῦμα·
αἰδὺ δὲ χά μόνχος γαρύεται, αἰδὺ δὲ χά βῶς.
τᾶ δρυὶ τὰ β. κ. τ. λ.

versu 78. ejecto: e quibus illud αἰ δέ α δ' α φ. fortasse omnino re-cipiendum est.

Denique v. 91. edunt:

ἄτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο,

verba, quae nullo pacto versum faciunt. Sed recte statuit *Heinrichius*, *Observv.* p. 63. acquiescendum esse in lectione *Caliergi*, a *Gregor. Cor.* (ed. *Schaeff.* p. 274.) firmata:

οὕτω καὶ νύμφα γα με θεῖσ' ἀκάχοιτο.

Sed fallitur *Heinrichius* una cum *Koenio* l. c. cum negat, ultimam in νύμφα corripī posse. Nonne *Homerus* dixit: νύμφα φίλη *Il.* III. 130. et in bucolicis his carminibus, apud *Bion.* Id. XV. 28. omnes pro-barunt, quod editur: σὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις. Imo in *Theocriti*,

ut volunt, Id. XXVII. 51. tulerunt adeo: κῶρα φίλα, etsi illud fortasse mutandum in νύμφα φίλα, et ibid. v. 54. μίτραν eadem mensura; tulerunt et in Naumachii nuptt. monitt. v. 70. κῆρα, δύναιο, Br. Gnom. poëtt. p. 124. Comparari tamen possunt formae, ut Μοῖρα, Μαῖρα, στῆρα, δώτειρα etc. ut correptio in νύμφα pendere videtur a comparatione cum nominibus in θα (cognatae enim literae θ et φ), ut ἄκανθα, Ammiani ep. 17. ψαλάκανθα, Ptolem. ap. Conon. p. 67. quae terminatio rursus cohaeret cum iis in ζα, σα, ψα et ξα. Neque satis definitum adhuc, quantam in his rebus vim habeat dialecti discrepantia. Ita notabile est Μιτυλάνα (sic enim scribendum, non Μιτυλάνα), in Antip. Sid. ep. 60. A. B. II. 22. sed Πριήνη in eodem versu:

Πιττανὸν αἰ Μιτυλάνα· Βίαντα δὲ δῖα Πριήνη, —

Haec habui, VIR ILLUSTRIS, quae de eleganti hoc carmine TECUM aut communicarem, aut communicata repeterem.

In Id. IX. paucissima sunt, in quibus aliquid novandum existimem. Haerebam tamen TECUM nonnihil in v. 19.

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνα χορία ζῆες, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
Φαγοὶ χειμαίνοντες.

cum non satis concinne jungi videretur: ἐν πυρὶ ζῆες χορία, ἐν πυρὶ δὲ, sive ζέουσι, sive εἰσίν, αὔαι φαγοὶ, nisi dicas, Φηγούς hic non de lignis sumi, sed de glandibus aut nucibus hujus arboris, ut utrimque cibus, igne parandus, commemoretur. Debebat tamen non tam de cibis coquendis et torrendis, quam de lignis super foco large reponendis verba facere. Unde subnata mihi est conjectura:

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνας κορμὸς ζῆες, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
Φαγοὶ —.

Mox cum omnino dubitaretur, an postremi hujus carminis versus recte adhaereant, male editores post v. 27. punctum in cornu posuerunt, quasi verba sequentia bucolicum contineant carmen, a Menalca decantatum concha, quam certaminis praemium reportave-

rat. Imo plenissime distinguendum; finit nimirum ille pastor, qui iudex assedit, carmine, jam olim coram iis (παρών), qui nunc certaverant, decantato, v. 31. usque ad finem. Sic demum verba τήνοισι παρών — νομεῦσι v. 29. apta sunt, et fortasse in toto Idyllio nihil est superflui aut luxati. Versum 30. non intelligo, nisi legatur Φύσω, cf. Id. XII. 24. et praeterea malim, ut sit ab initio:

μήτι δ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδὸνα Φύσω.

vel: μὴ δ' ἄρ' ἐπὶ γλ.

In Id. X. scis, VIR ILLUSTRISIME, me olim metro timuisse in voc. ὄψαμάτα v. 7. Verum forma vocabuli per se proba est: convenit enim cum ὄψαρέτης et πρωτηρότης, quod utrumque in uno Hesiodi versu, ἐργ. 460. ap. Br. invenitur. Neque metro timendum, modo versum recte legas, tribus prioribus in ὄψαμάτα productis, ultima vero hujus et prima sequentis vocabuli correptis. Cum enim derivetur ab ἀμητής vel ἀμητής, penultimam necessario longam habet; prima vero in ἀμάω et ejus derivatis anceps putatur, hic et v. 16. eodem jure producta, quo corripitur Id. XI. 73. Quod autem litteram α, in hisce vocatt. modo productam, modo correptam attinet, res non videtur ad liquidum perducī posse.

Versu 11. suspectum mihi μηδὲ ζυμβαίη, ab Harlesio editum. An: μὴ δ' ἔτι συμβαίη, vel μὴ δέ γε συμβαίη —? Metri plane immemor, Valkenarius dedit μηδέ γε ζυμβαίη.

Versu 35.

σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας,

si σχῆμα sanum est, epitheton καινὰς dupliciter intelligi debet: ἔχων σχῆμα καινὸν, καὶ καινὰς ἀμύκλας. Sed fortasse verbis, eodem modo junctis, legendum est: εἶμα δ' ἐγὼ etc. Possis etiam de ejusmodi lectione cogitare:

σχῆμα δ' ἐγὼ καινὸς, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας,

scil. ἔχων ἀμύκλας.

Qui proxime sequuntur, duo versus, 36. 37. quam obscuri et ambigui sint, palet, si *Wartoni* et *Reiskii* interpretationes inter sese comparantur :

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
ἢ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Et prior quidem versus, ut nunc est, in hac sede, nullum omnino mihi sensum admittere videtur. Quod enim *Wartonus* et alii e Graeco interprete elicere voluerunt, fidem non meretur. Fortasse versus sunt Milonis, qui supra post v. 18. legi debebant, ironice dicti de macilentis Bombycae pedibus et rauca voce: *Pedes tui ossa sunt, vox rauca; reliqua non novi.* Neque tamen commode ibi quatuor continui versus Miloni tribui possunt; an igitur Batti distichon, quod eos praecedebat, fortasse excidit? Si retinendi sunt hi versus, ubi nunc leguntur, laudem Bombycae continere debent. Iam intellexerem tale quid:

Βομβύκα, χαρίεσσα τὸ μὲν πόδας, ἀστραγάλος τε,
ἢ φωνὰ τρυφερά· τὸ δ' εὐτρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

alterum versum nunc propterea tantum mutavi, ut ostenderem, quem sensum desiderarem. Ille fortasse intactus relinquendus. Et si τρύχνος vel στρύχνος fere idem est, ac τρυφερός, posset fortasse lenissima mutatione scribi:

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν ποδὸς ἀστράγαλοι τεῦς,
ἢ φωνὰ τε τρύχνοι. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

„tali quidem pedis tui et vox delicati; mores vero verbis non satis efferre possum.“ — TU, VIR ILLUSTRIS, vide, quid ex his praestet, si quid omnino ejusmodi his pentaminibus inesse censes.

Pulcherrimum Id. XI. aliquibus naevis laborat, ut saepe mecum doluisti. Ita multae conjecturae prostant in v. 22.

Φοιτῆς δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,

neque quidquam videntur profecisse, qui emendandi operam susceperunt. Etsi fortasse iis ego non felicius ero, novam tamen corri-

gendi viam monstrare conabor. In mentem venit, conicere :

Φοιτῆς δ' ἄνθ' αὐτῶς, ἔκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,

i. e. ἄντα, ut suppleas ἄντ' ἐμοῦ. *Spatiaris frustra coram me, quando dormio; sed discedis celeri fuga, quando expergisco.* Videntur tamen duo haec adverbia minus eleganter sic jungi. Quid? si uno adverbio legatur: αὐτοματῶς, *sponste, vel non vocata*; aut αὐθαδέως, quia cum pertinacia id tantum facit, quod sibi ipsi placet, non quod rogitur. Optimum sensum praeberet :

Φοιτῆς δ' αὐθωρεῖ, ἔκκα γλ.

i. e. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὅτε ὕπν. ἔχ. μ. Sed propter v. sq. posset etiam de participio cogitari: Φ. δ' ἀντιάοισ', ἀντιβόλεῦσ', ἀγχι μολεῖσ', αὐτομολοῖσ', ὀκ. aut: Φ. δὲ Φθονέοισ' ἰκ. Adeo incerta sunt omnia. Versu seq. et ut hiatus tollatur, et ut numerus cum versu praecedenti magis concinat, legendum: ἰοισ', ὀκκα γλ. Mox v. 25. alius tollendus erat hiatus in verbis κέρα, τεῦ, ἀνίκα πρ. ubi τεῦ in thesi non debebat produci. Scribi poterat τεῦς, ἀν. Sed felicius una cum bucolico versu restituit verum Τουριῦς. Alia res est v. 55. ubi τεῦ arsi defenditur.

In metro rursus peccatum v. 31.

οὐνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ —

nam ὀφρὺς ultimam habet brevem, etsi in ed. *Harlesii* male circumflectitur. Atqui in his carminibus ejusmodi syllabae naturae breves ne in arsi quidem productae occurrere solent. Alia res est, syllabam, naturae longam, ut illud τεῦ, v. 55. aut τηεῖ, v. 45. in arsi non corripit. Unum productionis genus, quod huc pertinet, nolim tentare, id quod et ipsum v. 45. occurrit :

ἐντὶ δάφναι τηεῖ, ἐντὶ βραδιανὶ κυπάρισσοι,

ut in Id. XV. 128. ἰ βροδέπαχος Ἄδωνις. Ita enim ante literam β vel Nonnus brevem vocalem in arsi produxit aliquoties. Cujus exemplum quanti sit faciendum in tali causa, TU minime ignoras; ILLUSTRIS OUVAROFF. Etsi vel sic fieri potuit, ut Theocritus Aeolicum βραδιαν daret, aut: ἐντ' αὐ βραδ. scriberet, ut altero loco

ὁ βροδόπαχος Ἄδωνις. Eadem productio est in Anytae ep. 12. A. B. I. 199.

κεῖμαι δὲ ξαδινὰν τάνδε παρ' ἠίονα,

sed vereor, ut ξαδινὰν ἦναι voluerit poëtria una cum delphino, qui loquitur. Simplificissimum foret ξακέλαντ. π. αἰόνα, vel:

κεῖμαι δὲ ξαχίαν τάνδε παρ' αἰόνιαν.

aut denique:

κεῖμαι δ' ἐν ξαχία, τάνδε παρ' αἰόνα.

Sed in Theocrito legendum, nisi fallor: ὄφρῦς περὶ παντὶ μετώπῳ, quae praepositio praeterea rem melius depingit, quam ἐπί. Ita περί pro ἐπί ex ed. Planud. reddere debebam Meleagro, ep. 117. v. 7. ματρὲς περὶ γούνασιν. Vide de crebro permutatis his duabus praepositionibus ad Gregor. Cor. ed. Schaeff. p. 783. sq. Sed tam saepe peccatum est in mensura substantivorum in υς, ut ὄφρῦς, cum in nominat. sing. tum in accus. in ον, ut non mirum, si critici passim has syllabas pro ambiguis habere coeperunt. Sunt tamen omnino breves. Apud Lucill. ep. 17. A. B. II. 320.

ῥίνα, γένειον, ὄφρῦν, ὠτάριον, βλέφαρα,

natura ipsa postulat ὄφρῦς, i. e. ὄφρῦας. In ead. pag. ep. 15. lege τὸν σταδιῆ, a σταδιεύς, cf. ep. 44. et ep. 14. fortasse Ἄππιον pro Ἄπιν. In ep. Alcaei Mess. 14. A. B. I. 489.

νηδὺν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάων,

transpone ἀνδρομέων νηδὺν πλ. In ejusdem Alcaei ep. 5. v. ult. vocabulum φέρμυγα mutandum in φορβείας: sermo est de tibicine. In Crinag. ep. 13. circumfertur:

ἡ νηδὺς οἴκων αἶμα φέρει μεγάλων.

Hic emendatio minus est in promptu. Cogitabam: ἡ νηδὺς θάκων α. φ. μεγάλων, de regio throno; certe αἶμα θάκων non multo deterius, quam οἴκων. Languorem structurae erigeret: νηδὺς, ἴδ', ἢ δ' οἴκων. — Sed praestat tentare:

ἡ νηδὺς τοκέων αἶμα φέρει μεγάλων.

In ejusdem Crinagorae ep. 1. legendum suspicor:

Epist. crit. Theocr. Id. XI. 33. 41. XII. 4. 10. sqq.

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS

καὶ κλαῖε, καὶ στέναζε συσφίγκτοιν χερσῶν
τένοντας, ᾧ πῖβουλε.

Denique in fr. Solonis XIV. 8. Gnom. Br. p. 78.

ἰσχὺν, οἳ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.

fortasse legendum: τοῖ τ' ἄνδρ.

Sed revertor ad Idyllium nostrum, in cuius v. 33. malim: εἷς
δ' ἐφθαλμὸς ὕπῃ, neque enim supplendum est ἐπὶ μετώπῳ, sed
ὑπ' ὀφρύϊ; et cum sequatur in fine versus: ἐπὶ χεῖλει, apte sic
oratio variari potuit.

Versu 41. verba πάσας μαννοφόρας tutius esset, non attingere;
adeo hic lubrica est crisis. Vulgatum ἀμνοφόρας cum Casaubono omni-
no damnandum puto. In mentem venit ἀρμοφόρας, ad currum
ducendum aptas, ut illa, velut altera Diana, iis vehatur. Dicitur ita
potuit pro ἀρματοφόρας, ut est ἀρμηλατῆν. Similia sunt μελίχροος
et μελιτόχροος, σημάθετος, alia. Et si eodem modo σαμοφόρας
velles, alludi dicerem lepide ad equos σαμφορας. Aliquando tenta-
bam adeo: μαμμοτρόφος, ut μαμμόθρεπτος datur, de hinnulis
humana cura enutritis.

In Idyll. XII. v. 4. TU facile probabas Brunckium, lectionem
vulgatam: οἷς, σφετέρης λασιωτέρη ἀγνός, contra Hemsterbusium tuen-
tem. Facio TECUM, VIR ILLUSTRIS. Certe, si quid mutandum,
potius τρυφερῆς, quam φιαρῆς scribendum erat.

Sequitur v. 10. sqq. locus, qui, recte intellectus, venustissimis
adnumerandus est, ut totum hoc Idyllium multis luminibus splendet;
sed vulgo ita hi versus circumferuntur, ut longe ineptissimi videan-
tur. Vide modo, ILLUSTRIS OUVAROFF:

εἶθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἐρώτες
νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν αἰοδή.

Δοιῶ δὴ τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην

Φῶθ' ὁ μὲν ἦν εἰσπνηλος, φαίη χ' ὦ 'μυκλαίζων.
 τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἴταν.
 ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσω ζυγῶ. ἦ βρα τὸτ' ἦσαν
 χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ἔκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεῖς.
 εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, — —

Hic plane non cohaerent illi duo versus cum duobus rarioribus, e Laconum et Thessalorum sermone repetitis vocabulis. Putes, grammaticum infimae aetatis suam nobis sapientiam propinare voluisse; inprimis cum v. 13. pessimos numeros habeat, versus seq. non multo melius procedat, et vocabulum Φῶτε sic parum poëticum videatur. Neque coeunt versus 15. et 16. et quo versus 17. spectet, rursus ignoratur. Atqui distinguendum et scribendum erat in hunc modum:

εἶθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἐρωτες
 νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γεινοίμεθα πᾶσιν αἰοιδή.
 „Δοιῶ δὴ τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 „Φῶθ' ὁ μὲν εἰσπνηλος“ — φαίη χ' ὦ 'μυκλαίζων,
 τὸν δ' ἕτερος πάλιν, ὡς κεν Θεσσαλὸς, εἴποι αἴταν. —
 „ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσω ζυγῶ. ἦ βρά ποτ' ἦσαν
 „χρῦσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες, ἔκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεῖς.“
 εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, —

Vides, inde a v. 12. usque ad v. 16. sequi splendidam illam apud posteros cantilenam, qua se et amores suos in perpetuam memoriam poëta tenerrimo mentis affectu celebratum iri v. 11. sperat et optat. Similem nuntium sibi post multa secula e vivis in Orcum apportari precatur mox, vv. 20. 21. quos versus recte *Harlesius* distinxit. Ut igitur post Ἀχέροντα, v. 19. punctum in cornu ponendum, ita eadem distinctione opus erat v. 11. post αἰοιδή. Iam vero egregie sese habent illae Laconum et Thessalorum inter posteros vernaculae voces. Non enim inter paucos forte popularium tantum suorum hanc sibi famam fore, poëta ponit; sed audit se animo prae-sagiente diversis diversarum gentium linguis celebrari, fama de se

et amoribus suis tantum non ad omnes mortales perlata. Qua quidem imagine nulla unquam splendidior cogitari potuit. Versu 12. etsi per se elegans est *Jacobsii* conjectura: δ. δ. τιν' ἐρῶντε, praef. ad Bion. e. M. p. XX. nihil mutandum puto, partim propter majorem, quae in vulgata est, simplicitatem, quae veluti confabulantium ipsissimos sermones reddit, partim propter apertam Homeri imitationem, *Odyss.* IV. 26. ubi, ut hic, cum verbis: ζείνω δὴ τινε τώδε — ἄνδρε δύο oratio alius incipit. Sed multo magis convenit egregius *Electrae* sermo ap. *Soph.* El. 970. ed. Erf. quem non possum non totum describere:

τίς γὰρ περ' ἀστῶν ἢ ζένων ἡμᾶς ἰδῶν
 τοιῖσδ' ἐπαίνεις οὐχὶ δεξιόσεται·
 „Ἰδεσθε τώδε τὸ κασιγνήτω, φίλοι,
 „ὃ τὸν πατρῶον εἶκον ἐξεσωσάτην,
 „ὃ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτέ,
 „ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προυστήτην Φόνου.
 „τούτω φιλεῖν χρεῖ, τώδε χρεῖ πάντας σέβειν·
 „τῶδ' ἐν θ' ἑορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 „τιμᾶν ἅπαντας, οὐνεκ' ἀνδρείας, χρέων.“
 τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζάσαιν θανούσαιν θ' ἄστε μὴ κλυπεῖν κλέος.

Nonne gratum TIBI feci, mi ILLUSTRIS OUVAROFF, quod hanc TUAM TIBI *Electram* in medium produxi? Iam vide: ut illa inter cives et peregrinos bonam sibi fore famam animo praesagit; ita noster *Thessalos* et *Lacones* de se locuturos praevidet. Habes et hic illud τώδε, cui apud nostrum apte praecedit τινέ. Quod attinet nomina tempore obscurata, sunt incerti, nescio, qui? τινέ, sed virtutis splendida memoria clari atque distincti, hi duo, τώδε, inter omnes mortales eminent! — Versu 13. ut numerus versui esset, jam alii verbum ἦν recte ejecerunt. Syllaba media in ἀμυκλαίζων, si vel natura brevis sit, hic tamen jure producitur, ut productis duabus proximis: qua de re et alibi quaedam dedimus, et propediem plura

daturi sumus. Inprimis vero notandum erat, verba: Φαίη — εἶποι αἴταν per parenthesin futuris istis sermonibus interponi ab eo, qui haec fingit. Versu 14. ἕτερος, Codicis, ut videtur, lectio, a *Salmasio* prolata, optime convenit, modo articulum ante Θεσσαλός sustuleris. Iam ὡς κεν Θεσσαλός, ut centies ὡς ἄν, est, utpote Thessalus, vel ut totum vertam: Duo quidam erant: alter erat εἰς πνηλος, — dicit Lacon, alterum alius; ut Thessalus, αἴταν vocabit, — et se amabant etc. Si literam perire nolis, nescio, an satis Graecum sit: ὡς κέ γε Θεσσαλός. Si concinnitas spectanda, propter quam *Hemsterbusius* αἴτας videtur voluisse, in promptu est:

„Φῶθ' ὁ μὲν εἰςπνηλος“ — Φαίη χ' ὡ' μυκλαίζων, —
 „τοῖν δ' ἕτερος πάλιν“ — ὡς κεν ὁ Θεσσαλός εἶποι, — „αἴτας.
 „ἀλλήλ. δ.

Sed ejusmodi concinnitatem inferre, nimium est; et locus ea simplicitate, qua illum supra dedimus, multo magis placet. Sed si negas, ἕτερος scribendum fuisse, aut articulum ante Θεσσαλός ejiciendum, proponi potest hoc:

Φαίη χ' ὡ' μυκλαίζων,
 τὸν δ' ἕτερον πάλιν αἰσος ὁ Θεσσαλός εἶποι αἴταν —

Iam παλ. ὁ Θ. esset adstans Thessalus, qui Laconis verba vernaculo sermone interpellat. Caeterum παλιναισος a Nonno frequentatur, ut, quod v. 11. erat, ἐπεσόμενος. Versum 15. cum seq. dedi ex emendatione *Wassenbergii*; sed τότε v. 15. etiam retineri posset:

ἦ ἕα τότε ἦσαν
 χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες, εἶτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.

tum, quo tempore nobile hoc amicorum par vixit, tum aurea illa antiqua aetas erat, etc. neque contemnendum, si e Codd. pro πάλαι rescriberetur:

ἦ ἕα τότε ἦσαν
 χρύσειοι πάλιν ἄνδρες, — —

cum illi viderent, et sese amarent, denuo aurea aetas initium cepit.

Epist. crit. Theocr. Id. XII. 17. 22. sq. 24. 32. 37. XIII. 11. 51

Versu 17. redit rursus ad se, sua vota, suas spes poëtae nostri animus, ut mox vv. 20. 21. se denuo a phantasia abripi patiatur. Cohæret itaque illud εἰ γάρ cum εἶθε v. 10. Leve est, quod in fine versus ἀγῆρω cum subscripto scribendum videtur.

Quod editur v. 22.

ἀλλ' ἢ τοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανόωνες
ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσι·

prosaicum est: ὑπέρτεροι ἔσονται, ὡς ἐθέλουσιν. Lectio Cod. Laurent. ἔσσονθ' eo ducit, ut corrigam:

ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανόωνες·
ἔσσοισθ', ὡς ἐθέλουσιν·

Ita ἦσσονες ἄλλοι sine verbo est in Id. XXIV. 79. Posses etiam: ἔσται δ' ὡς ἐθέλουσιν, aut, si de Dorica dialecto satis constaret ἔσσειθ', ὡς ἐθ. In fine versus si αἰνέων scribitur, debet etiam v. 32. χείλεσι χείλεα, ut alia bene multa, scribi. Versu 24. malim:

ψεύδεα ξινὸς ὑπερθεὶν ἀραιῆς οὐ κ' αἰαθύσω.

Negatio cum part. ἄν et aorist. conj. molliorem et aptiorem hic sensum supplet, quam nudum futurum, etsi non toto coelo discrepat. Versu denique ultimo, vide, an mecum legere malis:

— χρυσὸν ὀποιῶ

πεύθοντ', εἰ μὴ φαῦλος, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Doricum αἰ pro εἰ, ut multa dorica in toto carmine dispersa, confusionis causa videtur fuisse. Quod vulgo editur, ineptum est, et male sonat. Caeterum venustissima haec de Diocle narratio, etsi per se absolutissimum quoddam et pulcherrimum εἰδύλλιον efficit, ita tamen eleganter hic subnectitur, ut de genuina ejus origine atque sede dubitare non liceat.

Transeo ad Id. XIII. in cujus v. 11. erravit procul dubio *Valkenarius*, cum dedit:

οὐδ' ὄκα αἰ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Δίος Ἄως,
 praeterea, ἐκ Δίος praeferens. Primum hiatus displicet, deinde
 parum aptus est indicativus inter duos optativos, denique ἐκ Δίος
 propter Heinsii certe rationes probandum non erat. Etenim ἀνατρέ-
 χειν ἐς Δίος non est, ut Heinsius putavit, redire in domum Jovis, sed
 oriri et ascendere per coelum. Sed concinnitas postulat:

οὐδ' ὀπόχ' αἰ λεύκιππος ἀνατρέχοι ἐς Δίος Ἄως,
 οὐδ' ὀπόκ' ὀρτάλιχοι — —

Ad duplex ὀπέκα quod attinet, vid. ad Id. XI. 22. sq. Optativus
 cum hac conjunctione latius patet, quam indicativus: quotiescunque
 surgeret Aurora. Recte tamen indicativum habes infra vv. 61. 63.
 Similiter in Theogn. v. 967. ap. Br. legendum puto: πῖν' ὀπόταν
 πίνωσιν, non πῖνε, ὅταν π. Diversus est hiatus, qui sequitur, v. 971.
 In eod. Theogn. v. 489. sq. male ὅταν construitur:

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος εἶνος, ὅταν δὴ
 πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

quod non ex Homero excusandum, sed corrigendum: ὅτω δὴ πίνε-
 ται, aut artificiosiori structura: ὅτου δ. π. In ead. p. v. 470.
 lege:

οὔτε τι γὰρ νήφω, κ' οὔ τι λίην μεθύω.

Non ita facili negotio restituendus est Theocrito locus, qui
 proxime sequitur v. 14. sq.

ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένους εἶη,
 αὐτῷ δ' εὔ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη.

De participio ἔλκων, sic elliptice posito, magnopere dubito. Ineptis-
 sime Vossius p. 117.

und unverwandt binfurchend, zum redlichen Manne gediehe.

Locus Aristoph. Pac. 474. quo ad ejusmodi sensum efficiendum pro-
 vocat Tourpius, longe aliter comparatus est. Ferrem hanc interpre-

tationem paulo lubentius, si saltem daretur: τ' αὐτὸν δ' εὖ ἔλκων, sc. ζυγόν. Heinsii εὖ ἤκων graecum quidem est, at non poëticum; neque videtur id esse, quod in hunc modum corrumpi potuerit. Tertium, quod afferunt, εὖ εἶκων, justo languidius dicitur. Si dialectus pateretur, planissimum esset: αὐτῷ δ' εὖ εἰκῶς, ε. Nunc conjecerim: αὐτῷ δ' εὖ ἀλκῶν, i. e. ἀλκίων, ut fere Phoenix ap. Hom. Il. IX. 490. — — ἀλλά σε παῖδά

ποιεῦμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λογὴν ἀμύνης,

vel: αὐτῷ δ', εὖ θάλλων, ἐς ἀλ. vel eodem fere sensu: ἀ. δ', εὖ εκτῶς, cf. de hac forma Schaeff. ad Greg. Cor. p. 922. Magis a vulgata recederet, sed in epigrammaticis certe poëtis elegans videri posset:

αὐτῷ δ' οἷ' εἰκῶν, ἐς ἀλ. ἀ. ἀ.

tamquam sui ipsius imago, etc. cf. Meleag. ep. 12.

Versu 24. intolerabilis est hiatus in verbis:

αἰετὸς ὤς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' οὗ τῶδε χοιράδες ἔσταν.

facile tollendus in hunc modum: λαῖτμ', ἀπὸ τοῦ τ. χ. ἐ. vel ἐξ οὗ, ut dialectum intactam relinquam. Si Reiskii vestigiis incedendum, conijcerem: αἰετὸς ὤς, μεγάλα υχοσ, sc. Ἀργώ, ναῦς.

Versu 46.

ἦτοι ὁ κοῦρος. ἐπείχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,

Malim ποτῷ πολυχ. κρ. Sic ex antecedd. supplendus est dativus, ὕδατι, aut adeo Νύμφαις. Rectius enim urna ποτῷ πολυχανδέης, quam totus ipse fons ποτὸν appellabitur. Aliud est, cum in Tim. Luciani, sub fin. legitur: ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουτος.

Restat difficillimus hujus carminis locus, v. 68. sqq.

ναῦς ἔμεν' ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
 ἰστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες. —

in quo non nulla deesse, parum abest, quin *Riskio* credam. Si nihil deest, verba τῶν παρεόντων certe non ad seqq. trahi debebant, ut id positio part. δ' v. 69. monstrat; sed distinguendum erat ante ἰστία. Sed quid rei est: ἄρμενα μετάρσια τῶν παρεόντων, *instrumenta, quae a praesentibus pendent?* Per se tantum ἄρμενα μετάρσια, *instrumenta suspensa* non inepte de antennis et velis ipsis intelligas. Alia difficultas est in verbo ἐξεκάθαιρον; equidem certe non video, quid purgandum sit in velis, idque eo demum momento, quo jam omnes ad solvendam navem festinant, media nocte, si vel maxime μεσονύκτιον contorte ad Ἡρακλῆα retuleris. Res non emendatur, si cum *Riskio* ἴκρια, aut cum *Τουρpio* οὐρέν purgari dicis. Alibi in simili causa expectassem: ἐξετάσσαν, vel ἐξεπέτασσαν, et quae sunt hujusmodi de velis expandendis verba. An extitit verbum nauticum, a nomine κεραία, *antenna*, derivatum, ἐκκεραίαω, vel ἐκκεραίσω, *ex antennis vela suspendo*, quasi *exantenna* dicas, ut ἐξεκεραίων legi posset? Hoc si constaret, optimum foret. Verbum ἐκκαθαίρον si retinendum, id, quantum video, unice de re sacra intelligi poterit, ut fortasse velorum quaedam *lustratio* ante ipsum discessum e portu locum habuerit. Cujusmodi ritus an probari possit, equidem ignoro. Sed in loco desperato, vide, VIR ILLUSTR.S, an nobis audacioribus esse liceat:

ναῦς δ' ἔμην, ἄρμεν' ἔχοισα, μετάρσια, οὐ παρεόντος·
 ἰστὸν δ' ἠίδεσι μεσοδμίου ἐξεπέειραν,
 Ἡρακλῆα μένοντες.

„Navis expectabat exstructa, in alto stationem habens, ipso adhuc absente; malum juvenes de fundamento suo erigebant, etiam nunc Herculem expectantes.“ Vocab. μετάρσια de nave eo sensu dictum puto, quo in re nautica μετέωρος, μετεωρίζειν, ὑπεραιωρεῖσθαι, ἀακωχεύειν, σαλεύειν et ἀποσαλεύειν, all. frequentantur. Verba: οὐ παρεόντες, de Hercule, nullam difficultatem haberent, nisi quod mirum est, ea corrumpi potuisse. In versu seq. quod quaeivi, id notum est vel ex Hom. Od. II. 424. sq. XV. 289. sq. et convenit nautis, omni modo abituris. Fateor tamen, me in uno vo-

cabulo duo audacter novasse. Nam notum quidem μεσόδη, non vero id, quod dedi. Atqui geminatio literae sibilantis aliis exemplis satis, puto, stabiliri poterit, ut μέσσαυλος, μέσσαβον, μεσσοπύλη etc. Certe multo minus probarem, inutili fulcro interposito, tentari: ἠΐθεσί γε μεσσοδμ. Scio tamen, quantum vel in his geminationibus usus valeat. Difficilius adeo fuerit, defendere formam diminutivi μεσόδημιον, cum δόμιον non videatur occurrere. Neque tamen vel sic omnis analogia deest. Scripsissem μεσσοδήμης, nisi illud et a vulgata magis recederet, et numerum Bucolicum turbaret*). Erratum circa hoc vocab. in Nonni Dionys. XXXVI. 407.

βαθυνομένην τε μεσόδημν

μεσσοφαινή μέσον ιστόν Ἄραψ ἠρθώσατο τέκτων.

Scribe: βαθυνομένην δὲ μεσόδημν, et fortasse: μέγαν ιστόν. Paulo ante v. 405. lege: περὶ σταμίνεστιν, ut recte habet XL. 446. 452. ex Odysse. V. 252. Emenda in ead. pag. lb. XXXVI. 401. Λυαίω, et p. praeced. v. 351. αἰκίηται, v. sq. Διονύσω, mox v. 362. ἐπισκιρτῶντα, v. 377. ἐλίσσεται, et v. 381. τὰ δὲ δάκρυον ἔπλετο φωνή. Circa verb. αἰερεῖ et ejus composita, erratum, nisi fallor, in Phocyl. 189. 132. ed. Br. editur:

κτῆνος δ' ἰν' ἐχθροῖο πέση καθ' ἑδόν, συνέγειρον.

imo συνάειραν, nam ad alterum auxilio non opus est. In Theogn. v. 954. cum scribitur:

οὔτε Διονύσου δῶρ' ἐσαεράμενος.

*) His jam impressis, in mentem venit simplicior loci emendandi ratio haec:

ναῦς δ' ἔμεν', ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν καλέοντων,

ιστία δ' ἠΐθεσι μεσονύκτιον ἐξεπάειραν, —

Ut ιστός et in re navali et in arte textoria dicitur, ita probabile est, etiam voc. κελόντες vel καλέοντες, i. e. ιστόποδες, utrimque dici, imprimis cum ποῦς in velis notissimum sit. Sed propter id ipsum, et quia, uti ποῦς, ita et ποδεών usurpatur, possis etiam: ἄρμενα μετάρσια τῶν ποδεώνων eadem facilitate legere. Ita in hoc loco nihil desideraretur. De voc. κελόντες κ. καλέοντες vid. *Heinrichii* Observatt. p. 77. sq. ad Theocr. Id. XVIII. 54.

legend. ἔτ' αἶψα. In eodem epigram. v. 951. legend. κάλυψεν,
et v. seq. κατέβη.

In Id. XIV. egregie nimico, non potest sanus esse v. 4.

ταῦτ' ἄρα λεπτός,
χω' μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.

Nihili est illud ἄρ', aequae ac ἄν, ab aliis receptum. Si αὐαλέοι sanum est, speciosum fortasse:

ταῦτ' ἄρα λεπτός,
χω' μύσταξ πολὺς οὗτος, ἄγ', αὐαλέοι τε κίκιννοι;

ubi ἄγε, ut φέρε, in interrogatione fere idem est, ac λέγε; vel οὗτος, ἴδ', aut οὗτος ὄδ'; etsi malim, ut versus talem in modum coëat:

χω' μύσταξ πολὺς οὗτος ἄμ' αὐαλέοισι κίκιννοισι;

Semper vero interrogationem necessariam puto. Versus 7. quam amarulenter dicatur, magis apparebit, si in hunc modum mecum distinxeris:

ἤρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὴν δοκεῖ, — — ὀπτῶ ἀλεύρω.

Quod v. seq. est: παῖσθεις, ᾧ γὰρ, ἔχων, noto participii usu, mire convenit cum Germanico: *du bast gut spotten*. Versus 11. cum *Valkenario*, non cum *Harlesio* distinguendus. Versu 17. editur:

βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος αἰδύς.

Etsi fateor, me in re cibaria veterum parum versatum esse, tamen videor mihi intelligere, non facile concoqui posse *bulhum e cochlea promendum*, ut haec vertere solent. Neque vero satisfaciunt tentamina VV. DD. βολβός καὶ κοχλίας ἐξηρέθη, aut, quod metrum trucidat, βολβός τε κοχλίας τ' ἐξηρέθεν, quia vel sic verbum ἐξηρ. non omni offensione caret. TU, VIR ILLUSTRIS, probabas, quod tentabam:

βολβός τ' ἦς, κοχλίας τ', ἐξαίρετοι, ἦς πότος αἰδύς.

uterque cibus erat *selectus, eximius*. Certe vulgatum *τις* vere mihi videor emendasse.

Locum difficilem, qui a v. 21. sequitur, velim, ut in hunc modum mecum scribas et distinguas:

ἀ δ' οὐδὲν παρόντος ἐμεῦ. — "τὶν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
οὐ φθελγῆ;" ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΝ, ἔπαιξέ τις. „ὡς σοφός!“ εἶπεν,
χᾶφθην, κ' εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχινον ἄψαις. —
ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
εὐμάκης, ἀπ.

Prinam interrogationem: *τὶν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν*; omnes, nisi fallor, ab Aeschine ad Thyonichum dirigi existimant. Speciose, ut primo intuitu videtur. At sic pro infinitivo praesentis, *ἔχεν*, requirebatur praeteritum tempus. Narrat enim de re praeterita ita, ut nesciam, an de praesenti historico apte hic cogitari possit. Alteram interrogationem: *οὐ φθελγῆ*; non sine auctoritate quadam, cf. *Τουριμτ*, ad incertum illum auctorem referri video, quem mox *λύκων εἶδες*, ad puellam dixisse putant. Hoc cogitari posse, non nego. Mirum tamen, si amator neglectus ipse ne verbum quidem dixit, infra satis verbosus, cf. v. 36. sqq. Itaque equidem duabus illis interrogationibus puellam ab Aeschine ipso petitam esse existimo: quibus mox scurram pro responso suum: *λύκων εἶδεν*, interposuisse. Quod autem, littera mutata, *εἶδεν*, id feci, ut personae, a librario facile confundendae, naturae convenienter distinguerentur. Respondet ille ignotus Aeschini, cur puella non loquatur. Si *εἶδες* relinquendum erat, debebat id saltem in interrogatione fieri. Cur autem poeta non ex proverbiali illa superstitione dederit: *λύκος εἶδέ ε, παῖξέ τις*, aut meliori caesura: *λύκος εἶδεν, ἐπ. τ.* id interpres graecus satis mihi videtur exposuisse. Verba: *ὡς σοφός εἶπεν*, nisi ejusmodi interpositam alius exclamationem continent, vel post longam *Heinsii* declamationem languidissime mihi cum antecedd. jungi videntur. Sed apte interpres Gr. illud *ὡς σοφός!* a puella, joco isto exasperata, cum amara irrisione in importunum illum scurram con-

verti existimat. Sanum autem sine dubio $\chi\acute{\alpha}\phi\theta\eta$, cf. Id. II. 25. vel $\chi\eta\phi\theta\eta$, partim propter auctoritatem Scholiastae, partim quia $\kappa\eta\phi\alpha\tau\omicron$, quod proxime inesse posset, propter antecedens $\epsilon\acute{\iota}\pi\epsilon\nu$, jam de puella, ut vidimus, dictum, ineptam tautologiam contineret. Accedit, elegans illud dictum: $\epsilon\acute{\upsilon}\mu\alpha\rho\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ $\kappa\epsilon\nu$ $\lambda\acute{\upsilon}\chi\nu\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\pi'$ $\acute{\alpha}\upsilon\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\alpha}\psi\alpha\iota\varsigma$, non commode dici potuisse, nisi praecedebat tale quid, ut $\epsilon\rho\upsilon\theta\rho\iota\alpha$, aut magis poëtice, $\epsilon\rho\upsilon\theta\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\omicron$, $\epsilon\phi\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\omicron$, $\eta\phi\theta\eta$. Sed importuna fuisset productio ante vocalem in thesi, nisi copulam ante $\epsilon\acute{\upsilon}\mu\alpha\rho\acute{\epsilon}\omega\varsigma$ supplevissemus, qua et sensus magis erigitur. De Reiskiano commento non attinet loqui. Denique v. 24. verba $\epsilon\nu\tau\acute{\iota}$ $\Lambda\acute{\upsilon}\chi\omicron\varsigma$, Λ . $\acute{\epsilon}$. minime a Cynisca dicuntur, ut mire opinatus est *Valkenarius*; sed Aeschines ipse in ea erumpit, colligens ex iis, quae acta sunt, et concludens, qualis lupo amores suos laceraverit. Cf. v. 31. sqq. — Saltem hoc mihi, puto, dabis, VIR ILLUSTRISIME, loco ita distincto, mimicam hujus carminis et dramaticam virtutem in clariori luce collocari.

Versu 26. erat, cum offenderem ad τὸν κλύμενον τῆνον ἔρωτα, tentans:

τούτω, τὸν κλύομεν, κατετάκετο τῆνον ἔρωτα,

vel: τούτω τρι, κλύομεν, κατ. τ. ἔρ. Sed his parum tribuendum. Etsi enim participium hoc rarissimum nunc est, pristinum tamen ejus usum nomina propria κλύμενος, et κλυμένη, frequentissima, Plutonis cognomen, et κλύμενος vel κλύμενον, herbae denominatio, satis videntur demonstrare. Sed versu sequenti reponendum omnino: $\acute{\alpha}\sigma\upsilon\chi\omicron\nu$ $\acute{\alpha}\upsilon\tau\omega\varsigma$. Verba: $\mu\acute{\alpha}\tau\alpha\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\alpha$ $\gamma\epsilon\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\nu$, et $\pi\acute{\omicron}\sigma\iota\omicron\varsigma$ $\epsilon\nu$ $\beta\acute{\alpha}\delta\epsilon\alpha$ $\eta\mu\epsilon\varsigma$ v. 28. sq. mire respondent Germanismis: *wir waren schon tief ins Trinken bineingekommen, hatten tief ins Glas gezukt; et: mir war umsonst der Bart gewachsen, ich war schon so ein alter Kerl, und doch noch nicht klug.*

Versu 30. distinguendum sine ulla mutatione:

$\chi\acute{\omega}$ $\Delta\alpha\rho\iota\sigma\sigma\alpha\acute{\iota}\omicron\varsigma$, τὸν ἑμὸν $\Lambda\acute{\upsilon}\chi\omicron\nu$ “ $\acute{\alpha}\delta\epsilon\nu$ $\acute{\alpha}\pi'$ $\acute{\alpha}\rho\chi\eta\varsigma$,
 $\Theta\epsilon\sigma\sigma\alpha\lambda\kappa\acute{\omicron}\nu$ $\tau\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota\sigma\mu\alpha$, $\kappa\alpha\kappa\acute{\alpha}\iota$ $\Phi\rho\epsilon\nu\epsilon\varsigma$.

Sed errant *Harlesius* et *Brunckius*, cum putant, etiam verba κακαὶ Φρένες esse partem Thessalicae cantilenae. Initium alius carminis hic quaeri tum demum posset, si Θεσσαλικὸν τε μίλ. praecederet. Sed κακαὶ Φρένες jungendum per appositionem cum nomine Λαρισσαῖος, quasi dicas, Λαρισσαῖος, ὁ κακίφρων, der Boshafte. Sed τὸν ἐμὸν Λύκον, pro initio aut nota carminis cujusdam habeo; atque sic Θεσσαλικὸν τι μέλισμα aptissimam. Si ex tempore Larissaeus ille Lycum, Labae filium, cecinisset, neque hic de noto et usitato carmine sermo esset, sensum haberet, quod voluit *Heinsius*, Θ. τ. σέφισμα, quamquam propterea nondum recipiendum. Sed μέλιγμα, obscuro sensu, cur *Brunckius* et *Valkenarius* maluerint, quam μέλισμα, id plane non intelligo. — Mox scribitur v. 31.

ἀ δὲ Κυνίσκος

ἔκλαιεν ἔξαπίνης θαλερώτερον, —

ubi inquirendum, an recte ἔκλαιεν, idque media brevi, se tueatur. Notum est Atticorum κᾶεν, κλάεν, α producto, unde et , a multis subscribitur, cf. *Hemsterh.* ad Aristoph. Plut. v. 612. *Koen.* ad Gr. Cor. p. 75, ed. *Schaefer*. Iam a Doriensibus quoque, omitti in similibus, invenisse sibi videbatur *Gregorius* Cor. dial. Att. §. 30. p. 75. ubi ἔταρα e Sapphone, fr. 199. *Wolf.* affertur. Sed in ἔταρος omnes mediam corripunt. An igitur contra Atticum morem id etiam in κλάω fecerunt Dorienses et Aeolenses? Vocalem enim longam ante vocalem corripere, hic non magis credam, quam supra in πρώαν, Id. IV. 60. et V. 4. Ita in Tyrtaeo, el. I. 19. sq. malim:

τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκ ἔτι γούιατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλάποντες φεύγετε, τοὺς γεραρούς.

ubi γεραρούς vulgo est. Sed fortasse, ut infra, Id. XXIII. 17. sine varietate editur ἐκλαιεν, ita hic quoque vulgaris forma restituenda est in hunc modum: ἔκλαιεν ἔξαπίνης θ. etsi aliquid duri inesse, sentire mihi videor. Litem componat *Heimannus* noster!

V. 38. malim *Musgravi* μάχλα, quam *Jacobsii* μάχλο, Praef. ad B. et M. p. XXIV. hac una de causa, quia una litera fa-

cilius est. Sed hoc sine dubio verum vocabulum. Frustra sunt, qui μάλα defendunt. Versu sequenti necessarium est particip. δοῖσα, quod felicissime restituit *Medenbach Wacker*. Oratio saepe est ἀσύνδετος, ubi simile affertur; et ut hic copula deest, ita mox v. 41, concinne rursus ommissa est. Qui vulgatum δ' οἶσα defendunt, debent saltem μάστακι scribere, ut μάστακι βίον ἀγείρειν jungi possit. Sed sic neque positio vocabuli satis apta, neque ἀψόφρον sine participio illo vim habet. In Homero, II. IX. 323. sq. unde noster profecit:

ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσόισι προφέρειν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κελῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

accusat. μάστακα de rostro, quod, cibo repletum, pullis mater offert, postquam aliquid cepit, intelligo: quae verba planissima essent, si λάβῃσι scribere liceret.

In proverbio, v. 43. ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν, offendit me part. καί, etsi in eiusmodi locutionibus talia interdum e primitiva origine obscurius adhaerent. An scribendum: ἔβα τὰ χα ταῦρος ἀν' ὕλ. vel ἔβα κεν τ. α. ὕλ. quod e libris afferri video: *Es lief wohl ein Ochs in den Wald, und kam nicht beim?* — Versu 44. sqq. editur vulgo:

εἴκατι ταῖδ', ἐκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκι ἄλλαι,
 σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθεις δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 ἐξ ᾧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδὲ θρακιστὶ κέκαρμαι.

Ita supplendum erit: καὶ δύο μᾶνες ἔσονται. Sed primum illud ἔσονται sensum facit languidiorem, quam qui huic loco conveniat; deinde sic illud καὶ δύο cum praecedenti δύο male videtur confundi. Vide igitur, an praestet, mecum legere:

σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθεις δύο, — — καὶ, δύο μᾶνες,

Iam etsi pluribus modis locus intelligi potest, verum tamen puto hunc sensum: Numerat dies, inde ab illo dissidio praeterlapsos, primum ponens viginti dies, deinde, aliis octo positus, ascendens usque ad duodecimum. Nam ad illud ποτίθεις δύο supplendum πρὸς τοὺς δέκα ἡλίουσ, relate ad antecedens ἐνδέκατος. Habet tamen illud

ποτίθαι ipsum aliam difficultatem, cum contra usum pro ποτίθαι inveniatur; etsi hoc reponere nolim, quia in talibus librarios peccasse, parum videtur probabile. Sed nisi hic aoristi imperativus defendendus est analogia praesentis τίθει, ποτιτίθει, aut Homericο προθέουσι loco προτιθείσιν, Il. I. 291. malim legere:

σάμερον ἐνδέκατος, προτίθει δύο, — —

praerone duo, scilicet, numero denario, ut δάδεκατος efficiatur, quemadmodum in ἐνδέκατος unitatis notam praefixam videmus. Sed adesset fortasse etiam ποτίθοῦ, imper. aor. 2. med. Caeterum, computatione in hunc modum instituta, cum efficiantur *triginta duo* dies, noster, praevidens jam totam dierum summam, numeros in medio positos, ut solemus, reticet, statim id, quod efficitur, subjungens: ναί, δύο μᾶνες, scil. εἰσίν. Versu seq. scribendum:

ἐξ ᾧ ἀπ' ἀλλάλων, κ' οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.

Quod *Toupius* voluit: οὐδὲ Κεριστὶ κέκ. propter productionem in οὐδέ sic certe non ferendum; sed poterat: κ' οὐδ' ᾧν Κ. κ. Nam δὴ cum *Wartono* scribere nolim. Sed vereor fere, ne *Κᾶρας* ap. Scholiasten nihil nisi error cum praecedenti ἐκάρη protulerit. Versu seq. idem *Toupius* ex lectione ed. Florent. οἶδε Λύκος νῦν πάντας corrigebat:

οἶ δὲ Λύκος νῦν πάντα, —

Quod *Brunckii* et *Valkenarii* plausum tulit. Sed si recte memini, hoc pronomen rarissime initio sententiae aut versus ponitur, idque propter praevalentem usum encliticum. Initio versus, non sententiae, occurrit in loco memorabili, Hom. Il. IX. 306. ubi *Heugne* in utraque edit. et *Müller* scripserunt:

ἐπεὶ οὐ τινὰ φησιν ὁμοῖον

οἶ ἔμενα Δαναῶν, —

male! quia sic accentum neque habet, neque inclinat. Melius *Wolf* ὁμοῖον οἶ ἔμενα Δ. Sed cum Cod. *Τουηλ.* longe praestantissimus, omisso οἶ, praebeat: ἔμμενα Δ. vereor, ne legendum sit:

ἐπεὶ οὐ τινὰ φησιν ὁμοῖον

ἔμμεν οἶ Δαναῶν, —

Ita certe nihil insoliti inesset. Theocritum igitur malim in hunc modum emendare :

οἶδα· Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνώκεται.

Hoc mihi in mentem revocat locum Tibulli, temere ab Heynio damnatum, I. 5. 75.

Nescio quid furtivus amor parat; utere quaeso,
dum licet; in liquida nat tibi linter aqua.

Furtivus amor parat, nescio quid? per se bonum; sed Tibullus non habebat, cur diceret: nescio, quid? quippe qui in amore et amoris machinationibus, quales vv. praecedd. describunt, satis superque versatus. Itaque judica TU, ILLUSTRISSE OUVAROFF, an probari mereatur, quod ante multos annos in schedas conieci :

Nae, scio, quid furtivus amor paret; utere quaeso,
dum licet; in liquida nat tibi linter aqua.

„Intelligo tuas artes, (vv. 73. sq.) utere tuo amore, dum licet; et licet nunc.“ Hoc utere eodem modo usurpavit Propertius, IV. 5. 58. vid. *Burm.* p. 801. amore uti surrepticio, dixit Plautus, *Curc.* I. 3, 49. cf. Ovid. *Met.* IV. 259. Ita minime est, cur verbum quaeso mutare velis, quod ironicae huic gratulationi, quae verbis inest, egregie convenit. Heynium hoc in errorem induxit, quod amorem de amatore acciperet.

Redeo ad Idyllium nostrum, in cuius v. 51. *Valkenarius* infelicitate tentabat: Θιῶν·χ', ἐγεύμεθα πίσσας, quod non bucolicum tantum, sed vulgarem quoque hexametri numerum evertit. Corrigendus hoc nomine Theogn. v. 1125. in hunc modum:

γνώμην, Κύριε, διδάσσει θεοὶ θνητοῖσιν ἀρίστην

ibid. paulo post v. 1129. f. legendum: δὴ κακὸν ἐστὶ βροτοῖσι κ.

Versu 56. verba ὀμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας vitio carere, persuadere mihi non possum. Incidi in eandem emendationem, quam *Grotio* tibi video: ὀμαλὸς δέ τις ὡς στρατιώτας. In inscriptione

epigrammatis e Vat. Cod. p. 442. (Anth. Gr. *Jacobsii*, Vol. II. p. 176. *Huscckii* Ann. critt. p. 288.) *CTPAT*. non *Stratonis* nomen latere suspicor, sed: *στρατιώτου, militis sepulcrum*.

Multis et plane egregiis VV. DD. commentariis illustratum est prae caeteris *Id. XV.* carmen his studiis, TE quoque judice, longe dignissimum. Sed vel sic, uti fieri solet, sunt, in quibus haereas. Ita v. 11. variat scriptura:

μη λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, Φίλα, Δείωνα τοιαῦτα,

et: Φίλα, τοιαῦτα Δίωνα, ut nomen masculinum recte reposuit *Reiskius* pro corrupto foeminino Διώνα, quod cum versionis Lat. *cara Dione* inepte retinuit novissimus interpres, p. 133.

Rede von deinem Gemabl nicht also, liebe Diona.

Iam etsi utrumque nomen, et Δείων et Δίον, verum esse potest, equidem tamen propter parum certam in his carminibus correctionem primae syllabae in τοιαῦτα, vid. ad *Id. IV. 60.* alteram scripturam: τοιαῦτα Δίωνα amplecti malim. Fieri tamen potest, ut omnis varietas inde sit orta, quod plane nullum nomen proprium, ut quo facile careamus, antiquitus hic legebatur. Fac enim, poëtam dedisse:

μη λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, Φίλα, τοιαῦτα τὰ δεινά,

vel τοιαῦτα τὸ δεινά, periisse autem de duabus simillimis syllabis alteram, et videbis, quomodo et in Δείωνα et in Δίωνα incidere potuerint interpolatores.

Locus, qui a v. 13. sequitur, ita editur et distinguitur:

Πραξινοῆ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν.

Γοργώ.

αἰσθάνεται τὸ βρέφος. γὰρ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφῦς.

Πραξινοῆ.

ἀπφῦς μὲν τήνος πρώαν (λέγομεν πρώαν θὴν πάντα,) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανῆς ἀγοράσδων, ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνῆς τρεῖςκαδεκάπαχυς.

Hic primum de personarum distributione dubitari potest. Fortasse enim Gorgus nullae hic partes erant, aut illa dicebat tantum: *αἰσθάνεται — — πόνταν!* Neque tamen haec caput rei tangunt; neque necessarium est, a vulgari ordine recedere. Unum hoc contenderim, verba: *ναί, τὰν πόνταν*, non ad seqq. sed antecedd. trahenda esse. Minus enim aptum, ad infantem cum hac obtestatione loqui, quam ad amicam in magna rei, quae observatur, admiratione. Sed scrupulum invenit *Reiskius* in lectione Aldinae: *κ' ἦνθε*, v. 17. ubi additum *καί*, si sanum est, omnino demonstrat, in antecedd. aut versum, aut verbum interiisse. Mutato itaque versu 15. supplet ingeniose: *νίτρον ἔβα καὶ Φῦκος ἀγροάξων*. Manet tamen major difficultas. Cum enim *Praxinoë* marito male dicere pergens, id puerum intelligere, hic aequae ac supra nolle debebat, pessime illa *ὑπεκοριστικῶς* hoc patris nomine, ex ipso puerili sermone desumpto, et paulo ante apud puerum usurpato, novam hanc sinistram de marito narrationem ad amicam incepit, ut, quid rei esset, puer hic quoque necessario sentire deberet. Haec ad incogitantiam mulieris, arte a poeta expressam, si referenda dicerem, vererer, ne majorem ipse in interpretando incogitantiam committerem. Hac enim via si grassaris, vel falsissima defendere licebit. Itaque vocabulum *ἀπφῦς*, v. 15. aut corruptum est, aut ad alium versum pertinuit, aut aliter certe cum seqq. cohaeret. Ita, ut a postremo incipiamus, scribi et distingui fortasse posset:

Γοργώ.

αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναί τὰν πόνταν! καλὸς ἀπφῦς.

Πραξινοῆ.

ἀπφῦς, ναί! — τῆνος πρῶαν, κ. τ. λ.

ut post *ναί* suppleas *καλός*, et *Praxinoë* haec ad infantem dicat, sequentia ad amicam; vel ut, verbis tantum: *αἰσθάνεται — πόνταν*, ad Gorgonem relatis, *Praxinoë* dicat:

καλὸς ἀπφῦς,

..Ζώπυρ! — ἔβα τῆνος πρῶαν κ. τ. λ.

Durus tamen ejusmodi transitus. Sed facile excidere potuisset versus ex hac serie:

Γοργώ.

αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότναν! καλὸς ἀπφῦς.

Πραξινοή.

ἀπφῦς, ναὶ, καλὸς ἐντι, φίλον τέκος, οὐ λέγω ἀπφῦν. —

aut: ἀπφῦς ἐντὶ καλὸς, ναὶ τὰν πότναν! καλὸς ἀπφῦς. —

κῆφα μὲν τῆνος — — — ἀγοραξεῖν,

κῆνθε, φέρων κ. τ. λ.

ut κῆφα est in Id. I. 82. κῆπε ib. 97. vel κῆβα μὲν — ἀγοραξεῶν, ubi facile librarii oculus a simili initio alterius versus in alterum delabi potuit. Neque improbabilis ejusmodi repetitio, et versus similes periisse, supra ad Id. VIII. vidimus. Sed si vel nullus ejusmodi versus praecessit, tale κῆφα vel κῆβα, a librario, qui scriptum in fine praecedentis versus ἀπφῦς adhuc in animo et oculis tenebat, facile in hoc vocabulum corrumpi potuit. Et similitudo quidem major adhuc esset, si, non nimis urgens lectionem κῆνθε, tentares:

Γοργώ.

αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότναν! καλὸς ἀπφῦς.

Πραξινοή.

καὶ φὰς μὲν τῆνος — — — ἀγοραξεῖν,

ῆνθε, φέρων κ. τ. λ.

vel καὶ βὰς — ἀγοραξεῶν, ῆνθε φ. E quibus alterum parum abest, quin verum putem.

Superest difficultas in verbis: λέγομες πρῶαν θῆν πάντα. Sensus recte cepit Tourpius. Verum partic. θῆν, ut reliquae hujus generis particulae, post primum vocab. λέγομες proprie collocari deberet. Cf. Id. I. 97. VII. 83. XIV. 43. recte etiam καὶ γὰρ θῆν est Id. VI. 34.

Neque tamen vocabula propter deteriorem numerum: λέγομεσ θῆν πρώαν, transponere facile licet. Interim adest excusatio haec, quod vocab. πρώαν, quatenus ad seriem orationis grammaticam non pertinet, eatenus neque numerandum est. Imo distinguenda sunt loca, in quibus haec particula ad universam sententiam pertinet, ab iis, ubi illa proxime ad unum tantum sententiae vocabulum refertur, cui, ut fere part. γέ, merito postponenda est. Ponitur itaque hic post πρώαν eodem fere jure, quo post ὑμεσ, Id. V. 111. Omnino autem hanc scripturam praefero illi, quae δέ aut τά interponit, prima in πρώαν correpta: de qua licentia nobis ad Id. IV. 60. satis expositum. In his acquiescendum puto, etsi in mentem venit aliquando:

καὶ Φαῖσ μὲν τῆνος πρώαν, (λέγομεσ θα δὲ πρώαν πάντα!) νίτρον κ. Φ.

ut id more Homerico dicatur pro: λέγομεσ θα: dicamus inter nos de omnibus nuper, scil. ut puer de antiquis rebus agi existimet.

De versu 25. unum hoc monuisse sufficiat, genitivum ὦν ante ἴδες non potuisse locum habere, nisi aut paulo post pro τὺ legebatur τί, aut, quod probabilius, praecedebat versus, in quo genitivus erat, quocum sequens relativum, noto Graecismo, pro casu sui verbi concinebat, veluti:

κόσμον καὶ πέρυσιν μέγαν ἔκλυον ἔμμεναι ἱεῶν
ὦν ἴδες ὦν, εἶπαισ ἄν ἰδοῖσα τὸ τῶ μὴ ἰδόντι.

pro: ἄ ἱεραῖ ἴδες, ut illa superiori anno vidisse poneretur. Conf. Brunckium. Manet tamen ὦν, importune positum, et omnia sunt quam maxime prosaica. Potuissetne sine ejusmodi versu scribi interrogative:

μῶν ἴδες, ὦν εἶπαισ ἄν ἰδοῖσα τὸ τῶ μὴ ἰδόντι;

Vidistine fortasse jam, de quibus homini, qui nihil vidit, tu experta narrares? Sed μῶν, etsi Doricum est forma, nescio, an item sit usu.

Versu 27. ubi nunc *αἰολόθρυπτε* versum claudit, fortasse sensu clariori et mollioribus numeris reponendum: *αἰολόθρυπτε*. Vocaretur ita mulier, quae multis modis *διαθρύπτεται*, ut est v. 99. Verba v. 32. *ὁκοῖα θεοῖς εἶδομαι, τοιαῦτα νέμμαι*, accipiunt, ut videtur, de superstitiosa dicendi formula, qua se mulier ista Diis faventibus lo- tam pronuntiet. Fortasse recte! Sed fortasse totum hoc pertinet ad vers. praeced. *τί μεῦ τὸ χιτάνιον ἄρδεις*; ut Germanice diceres: *Nun, ich bin gut, nach der Möglichkeit, nass geworden.*

Versu 41. non ferendus hiatus in *δάκρυε ὄσσα θέλεις*, sed legendum: *δάκρυ' ὄκ ο σ σα θέλεις*. Aliter statuendum de hiatu v. 46. *καλὰ ἔργα*, cf. vv. 146. 149. — Versu 50. pro obscuro πάντες ἔρειοί, videndum, an legi possit: *πάντοσε ῥεμβοί*, quocumque *vagantes, vagabundi*; vel *παντὸς ὄρεκτοί*, aut *ὄρεκταί*, omnes, aut omnia *attrectantes, petentes, lacessentes*. Sed laborant etiam haec suis quaeque modis. — Versu 57. clarius esset: *τοὶ δ' ἔβαν ἐς καιρόν*, *oportune discesserunt*. Scio tamen, quantopere sibi placeant Grammatici in explicandis et amplificandis vocabb. *χῶρος* et *χώρα*.

Versu 79. verba *θεῶν περονάματα φασεῖς* fortasse non sunt sollicitanda. Certe, si quid mutandum, non cum *Rubkenio* *θεῶν γε || πονάματα*, propter vitiosam caesuram, sed si illud nomen propter vers. seq. unice verum, potius *θεῶν || τὰ πονάματα* tentandum. Particula *περ* sensu hic caret. Verum cum in Cod. repertum *περνεύματα*, offerret sese *τορνεύματα*, accipiendum latiori sensu de operibus elegantissimis, et veluti torno elaboratis. Ad lanificium spectaret similis moduli vocabulum: *πανίσματα*. Cf. Id. XVIII. 23.

Iam, VIR ILLUSTRIS, adi mecum de novo locum plane con- clamatum, v. 94. sq. editur:

*μὴ Φυῆ, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
πλὴν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.*

Taceo conjecturas aliorum, quorum infelix agmen brevi fortasse erit, cum, TE iudice, et ego augeam. Una litera mutata, legendum propono:

— — *οὐκ ἀλέγω, μή μοι γενεὰν ἀπομάξῃς.*

aut μή με ὕ γενεάν ἀ. Pendent haec ex antecedd. vv. 90. sqq. Sensus est: Non sollicita sum, quasi tu nobis *genus nostrum*, quo Dorienses sumus, eripere possis, et veluti *abstergere* in nobis *patrium Dorismi colorem*. Germ. esset: *Du sollst mir meine Nationalität (Völklichkeit, amant nunc dicere!) nicht verwischen wollen!* Formas ἀπομάσσεισθαι vel ἐπιμάσσεισθαι, et ἐκμάσσεισθαι, alio tamen sensu, habes in Id. XXVII. 37. 122. Sed posset etiam distingui et legi in hunc modum:

μή Φυῆ, Μελιτῶδες, ὅς αἰμῶν κερτερός εἶη·

πλαὴν ἐνός, οὐκ ἀλέγω. μή μου γενεάν ἀποτάξῃς!

excepto uno, nullum superiorem timeo. Ne tu mihi *genus meum* definias, et qua lingua uti debeam, praecipias. Semper vero illud πλαὴν ἐνός non ad maritum mulieris referendum, sed ad Ptolemaeum regem. Aliiter praecedens versus impium quid contineret in ore ejusmodi muliercularum. — Versu 101. in mentem venit: χρυσῶ πλασθεῖσ' Ἀφροδίτη, i. e. ἐκ χρυσοῦ πεπλασμένη. Heinsius enim non persuadet. Versu 112. facile intelligitur, ferri non posse, quod editur:

παρ μὲν οἱ ὄρια κείται, —

Sed legendum esse παρ δέ οἱ ὄρ. κ. cf. v. 130. Eadem emendatione opus est in Arati Phaen. v. 50. ἢ δέ οἱ, et 485. τὸ δέ οἱ, cf. v. 481. ut talia multa Herrmannus in Orphh. sanavit. Versu 123. non magis ferenda est productio in his:

ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετώ, —

TU lege: ὦ ἔβενος καὶ χρυσός, ὦ ἐκ λ. quod orationem eleganter variat, nisi melimine paulo majori ubique genitivos post ὦ cum Valkenario restituere malis.

Sequitur locus, qui vulgo corruptissime circumfertur, v. 125. sqq.

πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω.

αἱ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.

ἔστρωται κλίνα τᾷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.

τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος Ἀδωνίς.

Vides tot membra lacera, quot versus habes. Quantum ex verbis, quae adsunt, effici potuit ingenio, praestitit Valkenarii conjectura:

πορφύρεοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω
 αἱ Μίλατος ἐρεῖ χά τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
 ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος Ἄδωνις.

In his facile et elegans est μαλακωτέρος, et ut haec conjunxit; sed τάπητες in τάπησιν probabiliter mutari, erunt, qui negent. Alia difficultas est in versu 127. qui adeo violenter discerptus esse videtur, ut vulnus inflictum infucari minime potuerit. Ne sequens quidem versus, praecedenti ita divulso, satis apte convenit. Nihil dico de adv. ἄνω, quod, sequente, quo refertur, substantivo κλίνα, minus bene collocatum, quam eodem praecedente. Suspicio lacuna laborare locum, et excidisse ante versum 125. talem, qualis est v. 127. Unius enim literae mutatione opus esset, si locum in hunc modum antiquitus TIBI scriptum cogitares:

ἔστρωται κλίνα τῷ Κύπριδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω· μαλακωτέρος ὕπνω
 αἱ Μίλατος ἐρεῖ, χά τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος Ἄδωνις.

Iam post illud aptissime collocatum ἄνω facile supplendum ex anteced. verbis ἐστρωμένοι εἰσίν. Caeterum si quis in illo versu, unde similem confecimus, copulam initio suppleret: κ' ἔστρωται, vel κ' ἔστρωται, ei non magnopere obloquerer. De confusione propter similes versus jam saepius dictum, cf. ad Id. VIII. Dictum etiam de productionibus ante lit. ρ, qualis est in v. 128. ubi Valkenarii scripturam necessariam non putamus. Cf. ad Id. XI. 45. et vid. Id. I. 124.

In versu 130. lectionem vulgarem, sublata tantum distinctione ante ἔτι, TE, VIR ILLUSTRIS, non nolente, defendi et explicui ad Id. VI. 3. Valkenarii ἔτι αἱ περὶ χάλε' Ἰουλος audacissimum est.

70 Ep. crit. Theocr. Id. XV. 130. 133. 138. 146. 149. XVI. 2. 13.

Praeterea ἰουλος, si recte memini, non de prima illa lanugine circa labia, sed circa tempora et genas dicitur. Si quid tentandum, alius fortasse maluisset:

οὐ κεντῆ τὸ φίλαμ', οὐ οἱ περὶ χέλι' ὑπὴνα.

Versu 133.

οἰσεῦμις ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,

verbum πτύον, male hic sine accusativo positum, emendare debbam ad Meleagri ep. 124. Legendum enim sine dubio: ἐπ' αἰόνι κτυπέοντα. Versus 138. notabilis propter illud Αἴας ὁ μέγας, nescio, utrum temere commissum, an male quaesitum. Versu 146. hiatus ante ἴσατι, fortasse nullus est, si quidem hoc verbum digamma videtur habuisse. Poterat tamen: ὀλβία, ὅσα γ' ἴσατι etc. In fine versus γλυκυφανεῖ vel e conjectura reponendum putabam. Tandem haereo in v. ultimo:

χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφαινεῦ.

Nescio, quam recte, vocativorum elidi possit, et dubito, ut possit. Praeterea displicet hiatus, etsi scio, nomen proprium excusationem habere. Ambigi poterit inter χαῖρε δ' Ἄδων ἀγαπ. aut χαῖρέ τ' Ἄδων ἀγ. καὶ ἐ. aut denique χαῖρ' Ὀδων ἀγ. ut est χαῖρ' ὄναξ Id. XVII. 135. ubi hiatus fortasse facilius tolerari poterat. Veram puto formam Ἄδων, unde accusat. Ἄδωνα habes in Nossid. ep. 5. firmatum a Jacobsio Hesychii auctoritate.

In Id. XVI. v. 2. etsi verba κλέα ἀνδρῶν et ipsa hiatus continent, TU tamen recte Homeri exemplum obtendebas, cf. v. 84. Versu 13. si editur:

τίς τῶν νῦν τοιόςδε; τίς εὖ εἰπόντα Φιλασῆ;

prima interrogatio pertinet ad illiberales, cf. v. 5. sqq. quorum quia nimis magna datur copia, ejusmodi interrogandi formula parum videtur apta. Imo ad liberales, quorum exiguus suppetit numerus, verba dirigenda in hunc modum:

τίς τῶν νῦν τοιόςδ', εἴ τις εὖ εἰπόντα Φιλασῆ;

vel φιλάσσει; sic τοῖος est v. 64. — Versu 19. minus certum est, quomodo accipienda sint verba: αὐτῷ μοί τι γένοιτο. Possunt esse interlocutoris, quem ex illa illiberalium hominum turba sibi fingit poëta; atque ita votum avaritiae continent. Sed possunt etiam ipsius poëtae esse; ita interrogative sunt capienda. Si prius, totus locus distinguendus:

ἀλλ' εὐθύς μὲν θείτα· „ἀπώτέρω, ἢ γόνυ, κνάμα·
 „αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν αἰοιδούς·
 „τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσσει; ἄλλοι πάντεσσιν Ὅμηρος·
 „οὗτος αἰοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν·“
 δαιμόνιοι, τί δὲ κ. etc.

Si posterius, habebis:

ἀλλ' εὐθύς μὲν θείτα· „ἀπώτέρω, ἢ γόνυ, κνάμα·“
 αὐτῷ ἐμοί τι γένοιτο; „θεοὶ τιμῶσιν αἰοιδούς·
 „τίς δέ κεν“ etc.

Semper vero illiberalis ejusmodi vox tecte Hieroni non sine tacita irrisione tribuitur. Versus 21. potest sententiam communem continere, qualem expressit versio Latina. Sed malis fere, οὗτος de Homero accipere, et mox scribere: ὁ δ' ἐξ ἐμ. οἴσ. at nec ille quidquam a me reportabit: quod non illepide de antiquo Homero dictum.

In verbis v. 38. sq.

μυρία δ' ἀμπεδίον Κρεώνιον ἐνδιάσπον
 ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαϊς.

TU quoque, ILLUSTRISSE OUVAROFF, dubitabas mecum de transitiva significatione verbi ἐνδιάσπ. Praeterea Κρεώνδαϊς, numero plurali, si recte video, habet aliquid absurdi; neque pluralem Scholiastes videtur agnouisse. Vide itaque, an scribendum sit:

μυρία δ' ἀμπεδίον Κρεώνιον ἐνδίοι ἄγον
 ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοιο Κρεώνδα.

Ita ποιμένας ἐνδίουσ infra habes, v. 95. et τὰν ἀγέλαν ἄγειν, Id. III. 43. Si verbum ἐνδιάσσκον TIBI eripi non pateris, legendum propono:

ἐνδιάσσκον

ποιμέσιν ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοιο Κρεώνδα.

aut adeo: ποιμένος — φ. Κρεώνδα, si Κρεώνδας ποιμήν aliunde probari potest. Versu 41. salvo aliorum iudicio, equidem malim: στυγνοῖο Χάροντασ. Versu 60. pro eo, quod editur: ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, malim legere:

ἀλλὰ γὰρ ἴσος ὁ μόχθος, — —

quia de ἴσος prima in thesi recte producta, non minus dubito, quam in καλές, eadem mensura, ad Id. II. 125. haesitavi. Praeterea, vocabulis transpositis, etiam particula γὰρ locum suum recuperat. In Theogn. v. 556. ed. Br. malim:

Κύρνε, δίκην, δόμενά τ' ἀμφοτέροισιν ἴσον,

quam δίκην, ἴσον. τ. α. δόμεν. In Hesiod. ἐργ. ap. Br. v. 652. f. leg. μηδὲ κασιγνήτω ποτ' ἴσον, cf. v. 662. In Panyas. fr. I. v. 7. ap. Br. p. 130. ἴσον initio versus ponendum, ut v. 4. Sed de his et ejusmodi pluribus alibi.

Versu 63. editur:

καὶ φιλοκερδείη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν,

vel παρενθεῖν. Sed hoc verbum merito displicet. Sensui accommodatissimum esset *Wartoni* παρεπιεῖν, ubi tamen de corruptione mirearis. Fortasse poëta dedit: ἄνδρ' ἐπανορθοῦν, cujus verbi syllaba penultima, si forte praepostere scripta erat ρον, facile παρενθεῖν oriri potuit. Imo dabatur fortasse adeo verbum: παρορθοῦν, ut ne apostropho quidem opus esset. Praeterea haec forma magis poëtica videri posset, quam ἐπανορθοῦν. Si lituram statuas unam alteramve syllabam obscurasse, nec ἄνδρ' εὐθύγειν, probabilitate sua careret. In Arato, Dios. 31. sq. editur: εὖ δὲ καὶ ἄλλον

παρειπὼν ὤνησεν, ἔτ' ἐγγύθεν ἄρορε χειμῶν,

quod scio, quibus exemplis defendi possit; sed vel sic non dubitem reponere: παρεπίθων ὤν.

Laudes Ptolemaei Philadelphi, Id. XVII. celebratas, si quis ad alium satis a Theocrito diversum poetam cum *Eichstadio*, Adumbr. quaest. de carm. Theocritt. p. 45. referre malit, is facile mihi persuadeat, puto, etiam TIBI, VIR ILLUSTRIS. Lubricum tamen tale iudicium, in quo saepe viros in hoc genere principes sibi, mirum quantum, repugnare videas. Excutiamus interim singula! Ac primum quidem v. 7.

αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δ. κ.

TU malebas, ἐπιστάμενον καλὰ ῥέζειν, provocans ad vers. praeced. et v. 103. Melius omnino! Sed vereor, ne suam sibi vanitatem una cum hiatu hic auctor reclamet. Post versum 10. ubi post institutam comparisonem oratio nimis hiat, putabamus aliquando, ut scis, versum similem interiisse, veluti:

παπταίνω κήγῶν, Πτολεμαίου κῦδος αἰείσων,
τί πρῶτον καταλέξω;

Sed fortasse in abrupto sermone sublimitatem quaesivit. Versu 13. malim fere verba ἐκ πατέρων ad antecedd. referre, etsi scio, vel illum locum, v. 34. ubi particulae μὲν suum δέ respondet, habere, quod receptae distinctioni faveat. De lectione v. 25. quae vera sit, nostris temporibus nemo amplius dubitabit. — De hiatibus, qualis est e dorismo v. 38. in φάντι ἀδῶν, sermo nobis fuit ad Id. III. 27. — Vv. 43. 44. nemo non supposititios existimet. — Versu 96. τόσσαν mutari velim in ὅσσαν, versu cum praecedenti juncto, sententia graviore:

ὄλβω μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας,
ὅσσαν ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
πάντοθε.

ὅσσαν, i. e. ὅτι τόσσαν, cf. Id. XV. 146. ὄλβια, ὅσα ἴσασσι. Sic saepe οἶον positum, ut: Il. β. 239. ζ. 166. δ. 173. Soph. Electr. 744. ed. Erf. in cujus vexato loco paulo ante v. 718. sqq. legerim:

παῖλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
 τελοῦντες ἔκτον, ἢ βδομὸν γ' ἤδη δρέμον,
 μέτωπα συμπαίλουσι Βασκαίοις ὄχοις.

Iam ὄχους non de equis accipiendum, sed sensu proprio de curru praecedenti, in quem insequentes alterius equi tanta vi a tergo invehuntur, ut eum evertant et ipsi perturbentur. Nosti, puto, quam saepe hic apud nos inter plures trigas, cursu concitato inter se certantes, tale quid, hiemis praesertim tempore, accidat. Verba ἐξ ὑποστροφῆς si sequentibus junguntur, pertinent ad numerum cursuum, ex quo meta semel superata erat. Si separantur, hoc in-erit, quod de suo tramite in vicinum alterius, qui juxta vehebatur, equi male declinabant. *Musgravii* commentum cogitari non potest. Veniam dabunt *Hermanni* et *Seidleri*, si et ipse de tramite meo male in alienum declinavi. Certare cum iis nolui; et pro venia impetranda offero pretium de TUIS, ILLUSTRIS OUVAROFF, praeclaram TUAM emendationem v. 160.

ὄλβιος, ἐν αἰ κλεινὰ
 γὰρ ποτὲ Μυκηναίων
 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονη
 λήματα μολόντα τάνδε γὰρ, Ὀρέσταν.

ut pro obscuro βήματι scribebas.

Redeo ad illud ὄον, quod etiam in Theocr. Id. II. 9. XXV. 40. habes. Simplex relat. ὄ ita usurpatum, vide *Odyss. α. 382. coll. 389. rescribendum in Arati Dios. 341.*

χαίρει ἀνολβος ἀνήρ, ὃ οἱ οὐ μάλα θαλπύωντι
 εὐδίων φαίνουσι βιβαιόμεναι ἐνιαυτόν.

male editur vulgo: ἀνήρ, οἱ οἱ οὐ μ. Denique ex hoc dicendi usu restituendum est epigr. ἀδέσπ. 307. A. B. III. 216.

Πιέριδες, τί μοι αἶνόν ἐφωπλίσσασθε Μάρινα,
 αἶα καὶ ἡμετέρης ψεύσατο σωφροσύνης.

Sequitur in Id. nostro locus venustus, sed impeditus, v. 121. sqq.

μῶνος ὄδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμαὶ κονίη
στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη
μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυάδεας εἶσατο νηῶς.

Operosa sunt, quae tentant; neque tamen satisfaciunt, quia v. 123. hiare sinunt, ut hiat. Verba προτέρων τοκέων inepta sunt, sed Brunckii πρότερα ἴχνη, addito vitio metrico, non meliora. Posset quidem jungi: μῶνος ὄδε προτέρων, sc. ἀνθρώπων, sed, ut de sensu nihil dicam, quis haec pronuntiatione a τοκέων apte distinguat? Nisi magnopere fallor, legendum est:

μῶνος ὄδε, σφετέρων τοκέων ὅτι θερμαὶ κονία
στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνεα,
ματρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυάδεας εἶσατο ναῶς.

quia parentum vestigia presse sequitur et pie colit, templa iis extruxit. Dictum σφετέρων pro ἐῶν, i. e. pron. possess. tertiae pluralis pro possessivo tertiae sing. ut id vice versa fieri solet, et σφέτερος hoc carmine occurrit, v. 41. Cf. Id. XII. 4. XXII. 209. XXIV. 59. In κονίη non de cineribus mortuorum cogitandum, sed sunt vestigia calida, calida a pedibus proxime praecedentium, pulveri impressa, ἐν κονίη. Si quis ἔτι nollet in ὅτι mutare, ille multo majori molimine participium sequenti versui inferre deberet; veluti: ποδῶν ἐκμάγματ' ἴχνεύων, aut ποδῶν ἐξ ἴχνεα μάξας, (tmesin vid. Id. II. 55.) utrumque parum probabiliter. Conjunctio ὅτι, obscurata est cum magno sententiae et sermonis Graeci detrimento in Phocyl. carm. admon. v. 167. ap. Br. Editur:

μητριῆς μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα λέκτρα γονῆος·
μητέρα δ' ὄς, τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.

variatur ψαῦέ τε et γέ. Legendum:

μητριῆς μὴ ψαῦ', ὅτι δεύτερα λέκτρα γονῆος.

Versu, qui hos praecedit, v. 120. ἀέρι πᾶ κέκρυπται cur mutare malis in πάντα κέκρυ. metricam tantum causam video, ut correptic

sit ante mutam et liquidam, quam amare videtur hic poëta, cf. v. 90. Equidem nihil mutō. — Versu 133. omnino legendum: ἐν λέχος, quod propter, nescio, quam eruditionis speciem sollicitarunt. Uti *unus* est lectus Ptolemaeo et sorori, cf. v. 130. ita apud Deos sanctum est inter fratres connubium, et Iris, ἔτι παρθένος, v. 134. aut potius, εὐπάρθενος *unum* sternit lectum Jovi et Junoni. Finitur hoc carmen his verbis v. 136. sq.

δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἔσσομένοις. ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἔξοις.

Pro ultimo vocab. alia librorum pars αἰτεῦ praestat. *Jacobsius*, Praef. in *Bion. et M.* p. XXV. ἀσκεῖς verum putabat. Quantum video, verba postrema non pertinent directe ad Ptolemaeum. Hoc enim si esset, expectaretur fere pronomen: σὺ δὲ ἀρετάν ἐ. Δ. ἀσκεῖς, quod non facile inferri poterit. Deinde sic in antecedd. non esset Φθέγξομαι, fut. tempore; sed deberet esse δοκέω Φθέγξασθαι, aut δοκέω, ἐ Φθέγξάμην. Illud igitur futurum Φθέγξομαι ostendit, poëtam adhuc aliquid novi dicturum esse; et id est illud ἔπος οὐκ ἀπόβλητον, non carmen praecedens, sed praeceptum commune, quo claudit. Nimirum observatio tantae in Ptolemaeo virtutis, divinitus concessae, cf. vv. 11. 12. facit, ut unumquemque poëta hortetur, ut talem a Jove virtutem sibi ipse expetat. Lego itaque:

δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἔσσομένοις. „Ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ!“

Si de lectione αἰτεῦ dubitatur, eodem sensu altera accommodari poterit, modo scribas: ἔξεις.

Pervenimus jam, VIR ILLUSTRIS, ad egregium illud Helenae epithalamium, Id. XVIII., cum duobus illis lubrica crisi famosis locis, vv. 26. 29. In quibus antequam denuo exerceamur, vide mihi v. 20. et ipsum leviter laborantem:

οἶα Ἄχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.

Apud *Harles.* οἶα scribi, non urgeo; sed primum οἶα Ἄχ. auribus displicet, deinde γαῖαν ultimam producere, in hoc carmine minus

ferendum videtur, quam Id. XXII. 91. XXIV. 111. Accedit, ex pluribus libris afferri:

οἷα γαῖαν Ἀχαιίδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.

unde, sublato hiato, refingendum puto:

οἷα γαῖαν Ἀχαιιάδ' οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.

Qui in priori lectione plus veritatis quaerent, iis suaderem transpositionem hanc:

γαῖαν Ἀχαιιάδων οἷα πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.

Sed quaeri hic potest de quantitate ultimae syllabae in οὐδεμία, an illa recte et elidatur, et rursus producat. Atqui notum est μία et ἴα, ultima semper brevi, et quae elidi possit, nullo in nominat. et accusat. ionismo. Pari modo res sese habet in εἰδεμία et μηδεμία, ut ap. Theogn. v. 834. ed. Br.

οὐνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἐστὶ χάρις.

atque ita Brunckius ubique οὐδεμίαι et μηδεμία, et in acc. αν edidit, ut v. 43. 154. 174. in quo versu transpositione opus est, 354. 455. 776. 934. Sed potest praeterea in his compositis formis ionismus locum habere, ex quo doricum α longum defendi debet.

Inde a v. 26. sequitur nobilis illa comparatio Helenae, criticorum crux:

Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
 ᾧδε καὶ αἰ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν αἰμῖν.
 πιεῖρα μεγάλα αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος αἰρούρα
 ἢ κάπῳ κυπάριστος, ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
 ᾧδε καὶ αἰ βοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.

Summam in hoc loco concinnitatem regnare, primo intuitu observatur in repetito illo ᾧδε καὶ αἰ etc. Utrimque duo praecedunt versus, qui imagines continent, et quod utrimque in primo versu summum erat comparationis verbum, id in tertio accurate repetitur, διέφαινε

et mox διεφαίνετο, tum κόσμος et rursus κόσμος. Iam in priori membro concinnitati plane repugnant verba πότνια νύξ, sive nominativum, sive vocativum dicas. Verum ut egregia est oppositio in verbis λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος, ita similis esse debet inter αἴως et νύξ. Atqui illa non poterit inesse, nisi scribatur ποττὰν νύχθ', hoc est: αἴως διέφαινε τὸ καλὸν πρόσωπον πρὸς τὰν νύκτα, ut me inter legendum coram TE emendare probabas, VIR ILLUSTRIS. Et fortasse hoc sufficit, distinctione hac:

αἴως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
ποττὰν νύχθ', ἄτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος,
ᾧδε καὶ ἀ' Ε. κ. τ. λ.

quia comparandi particula ἄτε, sequentibus addita, in praecedentibus eo facilius subintelligi potest, quo minus ita necessaria est, ut non plane omitti potuisset, cf. Id. XIV. 39. Et occurrunt talia ubique. Eam in sequenti quoque membro semel tantum poni, nolo nunc urgere, quia negari non potest, ibi eam omnino aptius initio collocatam esse. Sed si apte illa restitui posset ita, ut bis legeretur, quis eam sperneret in poëta elegantissimo! Verum id, quod nobis sese inter legendum obtulit:

αἴως ἀντέλλοισα καλὸν ἄτε φαῖνε πρόσωπον,

etsi facillimum est primo intuitu, nolo tamen amplius defendere, quia ut concinnitas verbum compositum διέφαινε retinendum esse suadet, ita a productione, qualis hic in καλὸν, abstinendum esse, continuata horum carminum lectio magis magisque me docuit. Posterius evitaretur, si transpositis aut mutatis leviter verbis scriberetur:

αἴως ἀντέλλοισ' ἄτε καλὸν φαῖνε πρόσωπον, —
αἴως ἀντέλλοισα καλᾶ ἄτε φαῖνε προσώπω, —

utrumque in hunc modum:

καλὸν ἄτ' ἀντέλλοισ' αἴως διέφαινε πρόσωπον,

quod depravari facile potuit, si ἄτ' ante simillimum ἀντ. forte excidit, quo facto, verba sine illa vocula vix aliter consarcinari

poterant, ac nunc sunt. Simili modo verba in Codd. trajecta vidimus paulo ante v. 20. Neque vero probabilitate careret ejusmodi conjectura:

ἄως ὡς τέλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον
ποττὰν νύχθ', ἄτε λ. ε. χ. α.

ut ἡλίου τέλλοντος, cum glossa ἀνατέλλοντος, est in Soph. Electr. v. 692. ed. Erf. et τέλλουσα ap. Arat. Phaen. vv. 285. 382. cui v. 417. recte Grotius θλίβεται ἀντέλλοντος pro insipido θλίβεται ἀνατ. restituit. Si in poeta non dorico versaremur, fortasse adhuc alia emendandi via suppeteret haec:

Ἔως ἄτ' ἀντέλλουσα καλὸν διέφαινε πρόσωπον —

quod legendum, ut illud Hom. II. I. 193. ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμ. i. e. εἶος ὁ τ. cf. Odyss. VII. 280. Nititur enim hoc ea, putō, analogia, qua Graecis licet, in duabus continuis syllabis sedem productionis ab una ad alteram transferre, ut πόλης pro πέλεως, λεώς pro λαός, aut, cum θέωμεν dicunt pro θέωμεν, II. I. 143. aut pro contracto αο nunc ωω, idque plerumque, ut μεδιδόω, γελοώ, nunc ωω, ut ζώομεν, Arat. Dios. 370. unde ap. eund. Phaen. 464. scribendum:

μέτρα περισκοπέοντι πλανωσμένων ἐνικαυτῶν,

ubi inepte editum πλανωμενάων ἐν. Sed de hac re alibi. Accederet non inusitata synizesis in voc. Ἔως, cf. II. XXIII. 226. Sed doricum Ἄως, cum duas habeat longas, jure huc trahi non potest.

Quibus disputatis, equidem ita de hoc loco judicaverim: quod attinet verba ποττὰν νύχθ', haec vere scribi videntur; apostrophum nemo in his carminibus jure reprehendat; ad ποττὰν cf. Id. IV. 50. V. 74. 143. XI. 1. XV. 70. De reliquis, in quibus non tam necessitas, quam elegancia spectabatur, eo minus certi quid definiri potest, quo plura ad conjiciendum sese offerunt. De conatibus aliorum vid. imprimis Heinrichii Obs. p. 68. sqq.

In altero hujus loci membro displicuit nobis illa orationis paupertas, qua eadem arbor, neque illa satis apte, agri, aut horti decus

admodum prosaice vocatur, et videbamus nobis, ut nosti, **VIR ILLUSTRISIME**, tantum non ipsam veritatem invenisse, cum nobis, nescio, utrum ex ingenio, an ex obscura lectionis memoria, in mentem veniret:

αἴγυρος μεγάλη αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,
ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ αἰ. Θ. ι.

Sed hanc arborem Critici certatim occuparunt, vid. *Heinricbium* l. c. p. 73. sqq. qui argutius quam verius contra hanc conjecturam declamat. Est tamen sine dubio haec lectio melior, quam vulgata. Interim ego, praeoccupata ab aliis populo, alias mihi arbores circumspexi, et videor mihi deprehendisse integram sylvulam, nemus sacrum, Divae Criticae, fallaci scilicet, consecrandum. Vide modo, quam lepide e fertili hoc solo conjecturae propullulent hae:

πιείρα μελία αἶτ' ἀνέδραμα κόσμος ἀρούρα, —
πιείρα δ' ἐλάτα αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα, —
πιείρα αἶτ' ἐλαία ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα, —
πιείρα πτελέα αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα, —
ἢ Φιλύρα μεγάλη αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα, —

Satis est; quincuncem jam habemus, in cuius umbra requiescamus. Etenim verbum ἀνέδραμε, quod scio, quam eleganter dictum sit et per se, et in hoc schemate, interpretibus eripere nolo, etsi tentari posset:

πιείρα μεγάλη αἶτε μὲν δρυῖς κόσμος ἀρούρα, —

cui colorem concilies eo, quod, cum in praecedenti membro verbum *διέφαινε* mox in *διεφαίνετο* recurrat, hic sine verbo *κόσμος* tantum repetitur, quasi neque praecessisset verbum. Ex quibus omnibus quid verum sit, aut vero propius, quis definiat! Adeo haec sunt incerta. Sed vulgatam veram non esse, id certissimum puto.

Ut in hoc loco probabiliter erratum in voc. *μεγάλα*, ita illud sine dubio factum in his *Theogn. v. 1055. sqq. ap. Br.*

Ἦδη καὶ πτερύγεσσι ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινόν,
ἐκ λίμνης μεγάλης ἄνδρα κακὸν προφυγόν,
βρόχον ἀποβήξας.

immo scribe mecum et distingue:

Ἦδη καὶ πτερύγεσσι ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινόν
ἐκ λινέης νεφέλης, ἄνδρα κακὸν προφυγόν,
βρόγχον ἀποβήξας.

De λινέη νεφέλη cf. Paul. Sil. ep. 82. Arch. ep. 23. Antip. Sid. ep. 17. Sed quod βρόγχον, i. e. βρόχον, uti σκύφος et similia, attinet, potuit ille etiam οἷα βρόχον βήξας scribere, quod per errorem forte transpositum βρ. οἷα β. corruptioni facile obnoxium erat. Addo alium Theogn. locum, non minus corruptum, v. 1149. sqq. ed. Br.

Ὅρνιθός Φωνήν, Πολυπαίδη, ὄξυ βούσης
ἤκουσ', ἤτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ἰσραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρές, —

hic nisi κραδίην μέλαιναν obscure et contorte defendas ex Homericō: πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρεν, Il. XXI. 551. equidem nihil intelligo. Sed scripsit, nisi fallor:

καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέριμνα,

errorem protulit confusio solemn̄is inter λ et ρ. In postremo hujus epigrammatis versu, plane conclamato:

τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

TU, VIR ILLUSTRIS, conjiciebas τῆς αἰεὶ λυγρῆς εἶν. ν. vel τῆς τὸ πρὶν λυγρῆς εἶν. ν. Brunckio certe non deterius. Mihi inter alia multa in mentem venit: τῆς ἀλεγεινοτάτης εἶν. ν. Sed neque hoc satisfacit. Notabilis est hiatus in Πολυπαίδη v. 1. hujus epigr. facile evitandus, sed ubique a Theognide admissus, ut v. 25.

οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαίδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων.

82 Epist. crit. Theocr. Id. XVIII. 34. 53. XIX. 3. 7. sq.

ubi fallitur cum accusat. suo πάντας Brunckius, cf. vv. 24. 34. 44. 52. 374. 710. 780. 782. Scribendum procul dubio:

οὐδ' ὄντων πάντεσσ' ἀνδάνει, οὐτ' ἀνέχων.

ut in ead. versus sede πλεόνεσσ' οὐ δ. est v. 514. Et sic ubique in Theogn. quidem brevis syllaba in medio pentametro corrigenda, ut v. 2.

λήσομαι ἀρχόμενος, κ' οὐδ' ἀναπαύομενος,

ut alibi idem vitium supra sustulimus.

Sed revertendum tandem ad epithalamium nostrum, in cuius v. 34. etsi singula egregie aut defensa sunt, aut defendi possunt, fieri tamen potuit, ut Theocritus magis proprie scriberet συγκρί-
ξασα aut συμπλήξασα, et fortasse adeo ἐπαμ' ἐκ κελεύωντων. Sed audio TE, ILLUSTRISSIME OUVAROFF, meram novaturandi pruritus mihi graviter exprobrantem. Facilius, puto, feres, me v. 53. loco conjunct. ὡς malle relativum ἴσ' ἢ ἐκ' εὐπ. Hoc enim epicum, alterum prosaicum est.

In Id. XIX. nobis brevibus esse licebit. Moneo tantum, in verbo ἐφύση v. 3. non opus esse geminata littera sibili, ut vulgo editur: syllaba enim per se longa est, vid. Morellii thes. et ita recte φυ-
σαθέντος scribitur in Id. XXIII. 77. ἐκφυσάντας, Id. XXIV. 47. — Sed expediendus est versus ultimus:

τὸ δ' οὐκ ἴσος ἔσσι μελίσσαις;

χῶς τυτθός μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκαι ποιῆς;

operosa sunt, quae ab aliis tentantur. Suspicio legendum esse:

χῶς τυτθός καὶ ἔης, τὰ τραύματα δ' ἀλίκαι ποιῆς!

vel: τὰ δὲ τραύματα τὰ λίκαι ποιῆς! et quantumvis sis parous, at
quanta infers vulnere! vel: tanta tamen vulnere infers! Versu praeced.
neutrum ἴσον mihi non probatur, ut abhorrens a nativa hujus loci
simplicitate.

Id. XX. quemcunque demum auctorem habeat, ita certe elegans est, ut medicam opem, quam implorat, quam maxime mereatur. Ut autem totum carmen peculiari quodam caractere distinguitur, ita etiam loca, in quibus haeretur, modo plane peculiari laborant. Editur a v. 5. vulgo sic:

μη τὸ γέ μιν κύσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ἐνείροις.
 οἷα βλέπεις, ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδες.
 ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδες.
 ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς αἰδέα χαίταν.
 χεῖλέα τινος νοσέοντι, — —

Leve vitium metricum in κύσης post Τουρίου sustulit Valkenarius geminato sibilo. Poterant etiam: μη τὸ γ' ἐμεῖο κύσης τ. κ. στ. Sed versus 6. qui sequitur, ita, uti nunc quidem est, nunquam coibit cum vv. 7. et 8. ut primo intuitu aut ille, aut hi videantur expellendi esse. Optime enim Jacobsius, Spec. Emendatt. p. 47. mirum esse, observavit, puellam a conviciis incipere, mox ad irrisionem procedere, denique rursus ad convicia delabi. Deinde ut jam satis verbose jungitur illud τρυφερὸν λαλεῖν, cum eo, quod sequitur, κωτίλα ῥήματα φράζειν, v. 7. ita praecedens v. 6. λαλεῖν repetitionem taediosissimam efficit. Iam si Jacobsii vestigiis l. c. incedendum est, scribi fortasse potest:

οἷα βλέπεις, ὀπποῖα γε λαλεῖς, ὡς ἄρτια παῖσδες,
 ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδες, —

Nisi dubitarem de forma praes. λαλέω, cf. ad Id. II. 24. priori loco lubens hoc ponerem, de pronuntiatione verborum rudi et incondita. Voc. ἄρτια hic dictum fuerit ut in ἀρτιεπής, ἀρτιφρων, ἀρτινοος, et in Homerico ἄρτια ἤδη, de lusu apto et concinno. Fortasse etiam tolerabilis esset nexus, versu 6. cum praecedente arctius conjuncto:

μη τὸ γέ μιν κύσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ἐνείροις,
 οἷα βλέπεις, ὀπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδες. —

i. e. ὅτι τοῖα βλ. τοῖα λαλεῖς καὶ ὅτι οὕτως ἄγρια παίζεις; vel ὁ σ' ἄγρια π. i. e. ὅτι τίσα ἀγρ. π. Cf. quae ad Id. XVII. 96. de hoc

relativorum hujus generis usu adnotavimus. Sed fortasse hoc nihil est, nisi infucare vitium. Praeterea in hoc ipso loco, v. 8. mirum est, neminem offendisse ad insolentem locutionem *αἰδέα χαίταν*, cui adde mihi continuo id, quod edunt v. 44. *τὸν αἰδέα*, etsi altero per se usitatus, hic tamen illo, ut videtur, multo corruptius. Observatum est a Grammaticis, ab adjectivis in *ος* occurrere passim accusativos sing. in *εα*, ut *εὐρέα πόντον*, Hom. II. VI. 291. cf. *Matthiae Gr. gr. §. 119. not. 2.* Sed exempla, quae afferuntur, in masculino posita sunt, ut *τὸν αἰδέα* quidem v. 44. non vero *αἰδέα χαίταν* hac auctoritate defendas. De foeminino ejusmodi accusativo plane nihil invenio. Neque tamen tale foemininum ab analogia abhorret. Nam ut cogitari possit accusat. in *εα*, ponendus est nominativus in *ης*, quae terminatio adjectivorum cum generis communis sit, recte accusativi illi in *εα* et ipsi communes esse possunt. Et in *ἡδύς* quidem ejusmodi suppositio eo minus offensionis habet, quo plures hic formae compositae in *ης* occurrunt, ut *ἀνδής*, *μελιηδής*, *θυμηδής*, *φιληδής*, sive ab *ἡδύς* derivandae, sive potius ab *ἡδος*. Accedit aperta eaque mutua commixtio in formis adjectivorum in *ης* et *ος*. Ita enim vicissim in adjectivis in *ης* passim foeminina in *εα* occurrunt, quasi a masculinis in *ος*, ut *ἡδυέπεια*, Orph. H. I. 36. *ιστοτέλεια*, Non. XXXVII. 312. XLV. 49. quam formam male damnat *Dan. Heinsius*. Huc pertinent, quae nomina propria facta sunt, ut *Ἡεργέπεια*, *Ἰφιγέπεια*, *Κοικέπεια*, Apollon. II. 712. alia. Imo per abusum ejusmodi foeminina vel ad adjectiva in *ος* translata sunt, ut *καρποτόκεια*, *καλλιτόκεια*, *δυσαριστοτόκεια*, *ἀριστοτόκεια* Id. XXIV. 72. imo ad alias omnis generis formas, ut *ἀριστοπόσεια*, ap. Oppian. Cyn. I. 6. ostendit. Denique ut *αἰδέα χαίταν* non continuo damnes, facit etiam hoc, quod adjectiva in *ος* passim foemininis junguntur, ut *ὕδης αὐτμή*, Hom. Od. μ. 369. cf. *Matth. Gr. gr. §. 119. not. 4.* Ita equidem lectionem receptam *αἰδέα χαίταν* satis mihi videor firmasse; TU, VIR ILLUSTRISIME, si vel sic eam improbas, vide, an praestet legere:

ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς αἰδέα χαίτα,
vel *χῶς* aut *ὡς θ' αἰδ.* ut *ἔστι* suppleatur.

Sequitur locus impeditus vv. 21. sqq.

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάρριθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος,
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
χαῖται δ' οἶα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο.

Recte dicitur κάλλος ἐπὶνθε μοί; sed comparatio ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, quamvis et ipsa per se elegans, plane non convenit. Sub-absurdum etiam per se est: ἡδύ τι κάλλος, πυκάζεν ὑπήνην. Erat igitur, cum TIBI probaretur conjectura, inter legendum mihi oborta, haec:

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάρριθεν ἐπάνθεεν ἀδύς Ἰουλος,
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·

de ἰούλω nota sunt omnia, cf. Id. XV. 85. 130. ibique *Valkenarium*; ἡδύς dici poterat, ut supra v. 8. ἀδέα χαίταν habuimus, alibi ἀβρός est, ut Orph. Arg. 226. In Nonn. Dion. III. 344. lego: ὅτε χνόον ἔσχευ ἰούλων, pro vulgato ἔσκεν. Sed vel sic, a morosiori certe, ad concinnitatem desiderari poterat, ut esset, quod verbis ποτὶ πρέμνον responderet; veluti:

καὶ γὰρ ἐμῶ τοπάρριθεν ἐπάνθεε μάλω Ἰουλος,

vel: καὶ γὰρ ἐμοῖς τοπάρριθ' ἐπενήνοθε χνοῦς ἐπὶ μάλοις,
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, —

vid. de ἐπενήνοθεν *Herrmannum*, d. em. Gr. gr. p. 284. Quae ut scribi potuissent a poëta, nunc tamen repudianda sunt omnia, quia, una litera mutata, facili verborum transpositione id ipsum consequimur.

Scribe:

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάρριθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος,
χαῖται δ' οἶα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο,
ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκασδον ὑπάναν.

Neque TE offendat duplex, quae adesse videtur, comparatio: nam verba οἶα σέλινα non ad totam sententiam: κέχυντο περὶ κροτάφοις, pertinent, sed unice ad nomen χαῖται, et χαῖται οἶα σέλινα sunt χαῖται

οὐλόταται, cincinnuli molliter crispati. — Locus non minus elegans est vv. 26. sq. et ipse leviter corruptus:

τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
ἔρρε' μοι Φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρῳ.

Quod Valkenarius coniecit πακτᾶς ἀπαλώτερον, verum esse potest, si dactus vulgatae plane non spectandi sunt. Inde tamen facile elici posset simillimum τρυφερώτερον, quod solemnī errore ΤΑΤΦΕΡ. scriptum, facile adulterari potuit, cf. ad Id. XXV. 225.; aut etiam γλαγερώτερον, non quidem de lacteo colore, sed de lactea illa tencritate. In fine alterius versus, vel contra Schaeferi gravissimum iudicium ad Greg. Cor. p. 89. legendum puto ἢ μέλι κήρῳ, i. e. ἢ μέλι κῆρ' ἐκ κήρῳ, quod sic demum eleganter concinit cum praecedente ἐκ στομάτων ἔρρεε Φωνά. Sequitur v. 28.

αἰδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδῳ,
κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.

Insolens mihi videtur λαλεῖν αὐλῶ, δάνακι etc. ut nihil dicam de tribus parum eleganter sese excipientibus syllabis λῶ λα λε. Latorum tibia dicere carmen non videtur sufficere ad defendendum illud λαλεῖν: neque enim quisquam dixit loqui tibia. Nisi fallor legendum est:

κῆν αὐλῶ κελαδέω, κῆν δ. κ. πλ.

quod facile vides, cur corruptum sit. Versum 31. optime emendavit Tournius. Probandus etiam Brunckius, qui v. 30. dedit καὶ πᾶσαι με καλὸν κατὰ τῶρεα φ. γ. modo etiam v. 33. dedisset eadem mensura:

ὡς ὁ καλὸς Διόιστος ἐπ' ἄγκυσι πόρτιν ἔλαυνεν.

Nam si verum est, quod de minus usitata in thesi productione primae in καλός monui, articulus hic supplendus erat. Praeterea praesens ἐλαύνει, quod vulgo edebatur, neque sequentibus convenit, neque naturae rei.

Sequitur v. 34.

οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτα,
καὶ Φρυγίης ἐνόμεισεν ἐν ᾠρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνι.
ἐν δρυμοῖσι Φίλασε, κ. ε. δρ. ε.

Suspectum mihi καὶ in medio horum versuum. Ferrem illud, si sequeretur tale quid: καὶ αὐτὰ ἐνόμεισεν, aut: καὶ σὺν οἱ ἐνόμεισεν. — Mox in αὐτὸν jam alii haeserunt. Prius fortasse sic corrigi posset:

οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτα,
τῷ Φρυγίαις ἐνόμεισεν ἐν ᾠρεσιν, —

ut fere Nonn. Dion. XV. 210.

εἶκελος Ἀγχίσῃ βοδοειδί, τοῦ ποτὲ Κύπρις
ἀργεννὴν ἐνόμεισεν ὄρεσσώμων στίχα ταύρων,
κεστὸν ἐλαφρίζουσα βοσσόν.

Sed totus locus optime coiret, in hunc modum scriptus:

οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτα,
ὅς Φρυγίαις ἐνόμεισεν ἐν ᾠρεσιν, ὅ τ' αὖ δ' Ἄδωνι
ἐν δρυμοῖσι Φίλασε, κ. —

Quod dedi ὅτι δ' Ἄδ. propter praecedens ὅτι Κύπρ. habet, quo se commendat; hoc si nolueris, *Wassenbergii* καὶ τὸν Ἄδ. admittere debebis.

Versu 37. optima est lectio: οὐ βακόλος, ἐν τε Σελάνα etc. a nemine sollicitanda.

Superest locus difficillimus hujus carminis, postremi duo versus 44. sq. Editur:

μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὴν αἰδέα μήτε κατ' ἄστου,
μήτ' ἐν ὄρει Φιλέοις, μώνη δ' ἀνά νύκτα καθεύδοις.

Verba τὴν αἰδέα jam supra ad v. 8. tetigimus, ut facile in hoc loco corruptissima. Interpretatio, aut emendatio horum verborum pen-

det a diverso sensu, quo Veneris, quod praecedit, nomen accipitur. Qui vocat. Κύπρι de Dea proprie sumunt, illi τὸν ἀδέεα ad Adonidem referunt: *dulcem tuum amasium*, vertit Brunckius. At ego primum de hac elliptica Adonidis notatione quam maxime dubito, et imprimis in hoc eleganti carmine. Hoc si poëta volebat, quanto elegantius scribere poterat:

μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀνέρεα μήτε κατ' ἄστου,
μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, —

ut v. 34. dixit; aut adeo, posita rariori forma, quam supra ad Id. XV. v. ult. vidimus:

μηκέτι, μηκέτι, Κύπρις, Ἄδωνά σὺ μήτε κατ' ἄστου —

Sed ita verba quidem emendantur; sensus vero laborat non minus, quam ante. Plane enim jejunum est, nolle eum, ut Venus amplius ullo in loco amet Adonidem, qui mortuus est, et ab ipsa ploratur, cf. v. 36. Neque enim hic ad Adoniorum pompam, ut volunt, respiciendum; sed si de Adonidis amoribus sermo est, ad viventem illi referendi. Sic rursus videant, quomodo illud κατ' ἄστου conveniat. Has circa sensum difficultates evitant, qui vocat. Κύπρι improprie de Eunica dictum existimant. Quid autem hoc sensu in verbis desideretur, et quam artificiosa, et propter id ipsum, difficiliore emendatione opus sit, optime acuta Jacobsii conjectura docet, Praef. ad B.p. XXVI. Poterat tamen ille paulo facilius fortasse etiam sic:

μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι νέεα, τινὰ μήτε κατ' ἄστου,
μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνεα δ' ἀνά νύκτα καθεύδοις.

unde vulgatum facile oriri potuit, si per errorem scriptum erat τινὰ νέεα, ordine inverso. Sed vel in transpositis literis difficultas pro hoc loco nimia inest. Debet itaque vocat. quidem Κύπρι proprie accipi; in reliquis autem imprecatio inesse, non in Venerem et ejus amores, sed in Eunicam jacta. In hunc sensum proximum fuerit:

μηκέτι μηδὲ τὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέεα γα, μήτε κατ' ἄστου,
μήτ' ἐν ὄρει ἐ φιλέοις· μώνεα δ' ἀνά νύκτα καθεύδοι.

„Neque amplius tu, o Venus, nec in urbe nec in montibus, eum ames et probes, quem illa amat et mihi praefert; sed illa sola dormiat,“ i. e. nullum ei, quem cupiat, amatorem unquam concede. Eodem sensu scribi etiam posset τὸν ἄδ' ἄ, ut ἄδ' ἄ et ἀδέα confusa in Id. I. 65. Sed potuit etiam tale quid a poëta scribi:

μηκέτι μηδὲ τὺ, Κύπρι, οἱ ἀδέα, μήτε κατ' ἄστου,
μήτ' ἐν ὄρει ἔ Φιλέοις, μῶνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοι.

„Ne amplius, ei, i. e. Eunicae, propitia, tu, o Venus, tuo eam favore prosequaris; sed etc.“ In qua verborum structura neque hoc absonum esset: Κύπρι πανίλαε, μ. Et facile illud ἔ ante Φιλέοις, contracte legendum, exterminari potuit. Vel denique, vide, an praestet talis conatus:

μηκέτι μηδὲ τὺ, Κύπρι, μιν, ἀδέα, μήτε κατ' ἄστου,
μήτ' ἐν ὄρει Φιλέοις, μῶνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοι.

ut μιν ad Eunicam pertineat, et Κύπρι ἀδέα, dor pro ἀδέα, jungatur. Qui de accusat. adjectivi ad puellam referendi, veluti: Κύπρις, ἀνηλέα vel ἀπηνέα, ut Id. XXIII. 48. fortasse cogitet, eum articuli defectus a tali tentamine avocare debet. Judicium jam penes TE esto, VIR ILLURTRIS. Caeterum μῶνα scripsi, quia equidem Brunckio non magis intelligo, cur illud Valkenarius damnet. Doceant nos Hermannii et Schaeferi!

Quod Piscatorum nomen prae se fert, Id. XXI. ex corruptissimis est, ut et nos sensimus, et diu observavit Jacobsius, Praef. ad B. p. XXVII. sqq. egregie de eo emendando meritus. Sed miror, ejus acumen subterfugisse leve vitium, quod v. 8. obsidet. Nexus verborum hic est:

— — κἄντο γέροντες,
στρωσάμενοι βρύον αὖρον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ Φυλλίνῳ.

Verba κεκλιμένοι τοίχῳ recte sese haberent, si illi, ad tugurii parietem reclinati, stantes dormivissent, cf. Id. XXIII. 49. neque vero

id, quod de foliis dicitur, ad *πλετὰς καλύβας* referendum, sed ad *βρύν*. Jacent in foliis, ut infra v. 35. alter dicitur *κείμενος ἐν φύλλοις*. Igitur legendum:

κεκλιμένοι κοίτῳ τῷ φυλλίνῳ.

Vides, literas syllabarum initiales permutatas esse. Vocabulum Igitur in versu, ut videtur supposititio, quem Cod. Vat. Id. XXIV. inter vv. 50. et 51. exhibet. Alio modo erratum circa hoc vocab. in Nonn. Dion. XXXIII. 278.

καί τις ἀερσιπόδης ἐλέφας παρὰ γείτονι τοίχῳ
ἄρθιον ἔπρον ἴκυσεν, ὑπὸ δρυὶ νῶτον ἐρέσας.

nullum *τείχον* elephas, ad quercum reclinatus, habere poterat; sed legend. *παρὰ γείτονι τείχει*: erat enim ante urbis moenia. Idem voc. in paraphrasi Ioan. C. VI. v. 10. videtur in mendo cubare, permutandum cum *γείτονι χέρτῳ*. Evangelista certe dixit: *ἦν δὲ χέρτος πολὺς ἐν τῷ τόπῳ*. — Versu 10. fortasse scribendum: *τὰ φυκίοντα τε λήδεα*, terminatione per synizesin legenda; sed vereor, ne non sanum sit hoc vocabulum. Versu 15. sequitur:

οὐδείς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύναι· πάντα περισσά
πάντ' ἔδκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

Canem tantum non omnes a piscatoribus nostris abesse voluerunt. Equidem illum facile tolerarem, si proverbiali se locutione et librorum auctoritate defenderet. Codd. habent *οὐκίνα*, aut *οὐκίνα*, *οὐχίνα*, et mox *τήνοις*. Critici mira tentarunt. Sensus esset commodus, mutatio facilis, si scriberetur:

οὐδείς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κνῦ· πάντα περισσά,
πάντ' ἔδκει τήνοις· ἄγρας πενία ἵστίον ἑταίρα.

Hesych. κνῦ, τὸ ἐλάχιστον, cf. eundem in γρῦ, quod idem est. Hoc vocabulum optime convenit, et tale est, quale a librariis facillime corrumpi potuit. Postrema continent locum communem: *Venationis, s. piscationis comes paupertas est*. Dorismum in *ἵστίον* nemo in ejusmodi loco necessarium putabit, cf. v. 33. — Versus sqq. 17. 18. rursus laborant:

οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γέτων· παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέειπε θάλασσα.

Libri variant inter πάντη et πενία, unde πενία fecerunt. Qui θλιβομένην retinere cupiunt, debent omnino πενία legere; absolute enim vereor, ut hoc participium dici possit. Sed vel sic dativus ille male collocatur, et expectes potius: καλύβαν δὲ παρ' αὐτὰν, θλιβομένην πενία, etc. Μοχ τρυφερὸν certatim explicant VV. DD. cum emendare debuissent. Falsum est, nisi ironice accipias; id autem parum probabile. Poëta non laudare vult, sed extenuare; non amoenitatem habitationis enarrare, sed tristitiam, τὸ ἔρημον καὶ ἀπάνθρωπον. Quare legendum suspicor:

παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
κλυζομένα καλύβαν κρυερὸν ποτέειπε θάλασσα

De infelici piscatorum vita Oppian. Hal. I. 38. sq.

— αἰεὶ κρυερῷ τε καὶ ἄσχετᾷ μαργαίνοντι
ὑδατι συμφορέονταί, ὃ καὶ γαίηθεν ἰδέσθαι
δεῖμα φέρει, —

Verbum προσέειπε pro προσενήχeto, defendi debet Homericο νῆχε, vid. Odyss. V. 399. 439. VII. 28. Optabile tamen esset verbum gravius. Μοχ v. 21. σφετέραις φρέσιν ἤρεθον ᾧδᾶν poëtica inversione dici putem pro σφετέραις φρένας ἤρεθον ᾧδᾶ, nisi hoc ipsum scribendum. In Moschi fr. V. 2. similiter est: τὰν φρένα τὰν δειλᾶν ἐρεθίζομαι. Versu seq. qui imperfectum ψεύδοντο volunt, debent scribere:

ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον. —

Sed recte etiam ψεύδονται et ἔφασκον jungi possunt: pergunt enim mentiri, qui hoc dixerunt, quamdiu non refutantur. Versus 25. sq. sic scribo et distinguo:

μὴ λαθόμεαν, τί τὸ χρεῖμα; χρόνον τὰὶ νύκτες ἔχοντι;
B. μὴ, σφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος; οὐ γὰρ ὁ κακρὸς
αὐτομάτως παρέβη τὸν ἐὸν δρόμον.

Verba *μη λαθόμεν*, si per se interrogationem faciunt, nullum habent sensum. Germanice esset: *Hab' ich vergessen, was das ist?* In altera interrogatione non video, quem sensum *δέ* post *χρόνον* habeat. *Μοχ* *αὐτομάτως* suo loco tam egregie dicitur, ut illud minime transponendum. Sed pro interrogativo *μη μέμφη*, scribi etiam posset vetandi sensu: *μη — μέμψη —*. Versu 32. non ferendum *καξή*, sensu passivo; sed insistendum *Scaligeri* vestigiis, et scribendum:

εὖ γὰρ ἂν εἰκάξῃς κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Apte haec cum antecedd. cohaerent, vv 29. 30. *ἄρ' ἔμαθες κρίνεν ποκ' ἐνύπνια; οὐ σε θέλω τῶ μῶ φαιτάσματος ἤμεν ἄμειρον· εὖ γὰρ ἂν εἰκάξῃς κατὰ τὸν νόον*, etc. Versu 36. unice probo *Reiskii* conjecturam *αἰόνος ἐν ψάμμῳ*. *Μοχ* pessime corruptus est v. 38. vix sine melioribus Codd. restituendus. Tentabam aliquando:

B. λέγε μοί ποκα νυκτός

ὄψιν, χόττι σοι ἔσθ', ὃ λέγει, μάνυσον ἑταίρω.
et indica amico, quid sit, quod illa (visio) dicat et portendat. Vel:

—, χόττι σοι ἔσθ', ὃ σε δεῖ μανύεν ἑταίρω.
aut adeo: ὃ θέλεις μανύεν ἔτ. et ne *ἑθέλεις* necessarium putetur, cf. v. 30. *εἰ δὲ dic, quid sit, quod amico indicare aut debeas, aut velis.*
Vel:

λέγε μοί ποκα νυκτός

ὄψιν, ἃ τ' ἦς, σεῦ ἃ δεῖ σε λόγῳ μανύεν ἑταίρω.
dic mihi visionem nocturnam, et quid id fuerit, quod verbis indicare debeas amico tuo. Vel denique:

λέγε μοί ποκα νυκτός

ὄψιν· ἃ γὰρ τις ἐσεῖδέ, εἰ δεῖ μανύεν ἑταίρω.
nam quae quis vidit, amico debet indicare. Haec certe vulgatis non sunt deteriora, Codicum vero lectioni: *τά τις ἔσσεο δέ λέγει μανύεν*, haud paulo propiora. In vulgatis summus est languor, et positio part. *δέ* aperte vitiosa. Sequitur locus non minus impeditus v. 50. sqq. Editur:

εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἀρ' ἐμὲ νύξεις;
καὶ νύξην χαλεπῶς. καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἀεθλον.

In his *Jacobsius*, Praef. ad Bion. p. XXIX. divinitus mihi videtur restituisse verbum ἀλύσκειν loco νύσσειν, verissime pungendi aut mordendi notionem una cum vulnere, quod praecedebat, alienissimam judicans. Sed πείσμα non putem in τραῦμα latere; et poterat fortasse eodem sensu tentari: τῷ ῥύματος, si quidem ῥῦμα et ipsam attractionem, et funem, ῥυτῆρα. quo quid attrahitur, significat. Sed cum ap. Aldum et in Cod. Vat. legatur: καὶ νύξεται χαλέξας, equidem *Jacobsii* vestigia secutus, tale quid legendum esse suspicor:

εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρίμματος. „ἀρ' ἐμ' ἀλυξεῖς;
κἢ λυξ', αἰ ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
ἦνυσ', ἰδοῦ, τὸν ἀεθλον.

Tum ego, callidum mihi veteratorem animo repraesentans, memor, quam callida sit ejusmodi bestia, dicebam apud me: „an me fugies?“ et jugisset, si ego remissem, neque, cum fugere vellet, fortius intendissem. Voc. τρίμμα cum de callido homine dicatur, non video, cur non eodem modo de bestia dici possit. Si tamen offensionem est, proponerem τῷ ῥώματος, vocabulum paulo rarius: memor impetus et vehementiae, qua resistere videbatur bestia. Mox supplendum est dicebam, aut cogitabam, ut saepe; exemplum vidimus supra Id. XIV. 21. Versum 51. videor mihi verissime emendasse: καὶ ἤλυξεν (ἀν), εἰ ἐχάλαξα, καὶ οὐκ ἔτεινα. Verba proxime conveniunt cum scriptura Codd. neque amplius offendit aut καί in thesi male productum, aut οὐ languidissime ad participium φεύγοντος relatum. Quomodo autem οὐ post εἶ defendendum sit, vide ap. *Hermannum* ad *Vigerum* p. 833. n. 309. Et habet hoc imprimis tum locum, cum sententia affirmativa praecedit, ut in nostro loco: εἰ ἐχάλαξα καὶ οὐκ ἔτεινα: in quam rem plura exempla ad Nonnum collecta nunc non invenio. Productio in αἶ ante ἐχάλαξα habet, quo se defendat, v. 56. si vel ἐγών ibi scribendum. Denique nec in omisso ἀν post ἤλυξεν, difficultas inest, quia illud ubique omitti potest. Falsa enim est distinctio, quam

facit *Matthiae*, Gr. gr. §. 508. c. not. 1. et id, quod ibi ponit, locum habet ubique. Ut Lat. verti poterat: *fugisset, si remissem*, ita licebat etiam: *fugiebat, si remittebam*. Optime convenit lingua Germanica: *Er wäre davon gekommen, wenn ich nachgelassen hätte; er kam wohl (leichtlich) davon, wenn ich nachliefs; er kam davon, wenn ich nachliefs*. Nec desunt exempla omissae ubique particulae; ita Xenoph. hist. gr. II. 3. §. 17. p. 91. ed. Tbiem. εἰ μὲν τοῖσιν ἐξ ἀρχῆς ταῦτα ἐγίγνωσκε, πολέμιος μὲν ἦν, ubi sequentibus demum ἄν additum. Ita sanum puto in Quint. Cal. IV. 301. ἦκα δὲ πάντες ἔμιμιον —, εἰ μὴ etc. et Non. Dion. XIII. 30. οὐδὲ — νόσφι πόνων ἀνέβαινε — εἰ μὴ etc. etsi fortasse ibi tentari posset καὶ κεν πάντες ἔμ. et hic v. π. ἄν ἐβαινε, vel κεν ἔβ. vel ἀνέβη κεν ἐς οὐρ. Cf. eund. Non. Dion. XVI. 369. sq. — Versu seq. pro ἰδοῦ dari etiam potuisset, ἐλὼν cum *Jacobsio*, aut ἀγων. Verbum ἀλύξαι habes infra Id. XXIV. 68. etsi scio, ejusmodi auctoritatem nihil fere probare. Sed non possum discedere ab hoc loco, antequam v. 50. denuo examini subjecero. Erunt semper, qui in illo ὑπομιμνάσκων et quicquid illud sequatur, haereant; etsi haec verba in inculta verbositate hominis simplicissimi suam habere videntur defensionem. Nemo facile haereret, si Codd. offerrent:

εἴθ' ὑποδιδράσκοντος ὑφ' ὕδατος, “ἀρ' ἐμὶ ἀλυξῆς;” cum ille sub aquis fugere conaretur, tum ego: an fugies? etc. Tale quid quam maxime sequenti ἀλυξῆς conveniret. Suppeterent fortasse etiam alia, ut ὑποπιπτέσκοντος, vel ὑποδυέσκοντος ὑπ' αἵματος. Sed fugere dici poterit de *pisce aureo* non minus hic commode, quam ante v. 44. ὠρέξατο, v. sq. πετεφύετο, atque adeo καὶ ῥέειν αἷμα. Nolim enim corrigere καὶ τρέσειν οἶδμα, vel ἄμμα, vel ἔρμος pro ἔρμια, et quae sunt hujusmodi: θαυματοποιοὶ γὰρ εἰ ἄνεροι. Sed paulo gravius laborant, qui sequuntur, versus 47. sqq. ante a nobis praetermissi:

τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
τὸ χέρι τενόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέρεισι σιδάροις.

Primum desidero nexum inter vv. 47. et 48. deinde articulum ante κνώδαλον, denique offendit μὲν. Et nexus quidem esset, si pro verbo

εἶχεν participium inveniretur, ut τὸν κάλαμον — ἔλκων, τ. χ. τ. εὔρον ἄγ. Sed articulus non datur; neque tamen praefenda est lectio altera περικλώμενον, vel περι κλώμενον, quam plane non intellico. Denique v. 49. nisi μὲν mutandum in κέν, scribendum certe et distinguendum est:

πῶς μιν ἔλω, μέγαν ἰχθῦν ἀφαιετέροις σιδάροις;

Nova difficultas est in vv. 56 — 58.

ἤξέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τ' ἀγκίστρῳ ἀπέλυσσα,
μή ποτε τῷ στόματος τ' ἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
καὶ τὸν μὲν πεστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο.

In his versus postremus omnibus modis praeposterus est, ut jam Brunckius ex parte ostendit. Sed si vel ante duos praecedentes collocaretur, maneret tamen aperte corruptus. Qui hamo vel tantillum auri abradere timebat, quomodo putari potest, totum aureum piscem per asperam litoris arenam protraxisse! Praeterea toto coelo a lectione Codd. discrepat, et, ut nihil desit, quod reprehendi possit, vitiosa insuper in quarto pede caesura laborat. His certe incommodis medebitur conjectura haec:

καὶ τὸν μὲν σπεύσας ἀκάλ' ἄγαγον, ἠπειράταν,
ῶμσα δ', οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,

et illum quidem festinans tacite absportavi, terrae habitatorem factum, loco maris; ego vero juravi, me non amplius mare aditurum etc. In quibus festiva latere videtur comparatio piscis in terram delati et piscatoris, mare fugientis. Neque haec multum discrepant a lect. Codd. πιστευσασα καλὰ γε τῶν ἠπειράτων, ut fere omnes habent. Quod scripsi ἀκαλά, adverbialiter capiendum, eatenus certe aptum, quatenus aliorum cupiditatem timens habebat, cur tacite rem ageret. Neque tamen damnarem, si quis praeferreret:

καὶ τὸν μὲν, σπεύσας, καλὸν ἄγαγον ἠπειράταν,

pulcrum terrae habitatorem. Denique tres postremos hujus Idyllii versus, 65. sqq. praecunte Waltonio, in hunc modum ex Aldina correxerim:

εἰ μὴ γὰρ κνώσων τὸ τὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις,
ἐλπὶς τῶν ὑπνῶν. — ζάτει τὸν σάρκιον ἰχθύν,
μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσέοις ἐν ὀνείροις.

In Id. XXII. si Idyllii nomine tale carmen me vocare pateris,
VIR ILLUSTRISIME, offendebamus ad v. 15.

πολύς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα, —

Nam pro participio ἐφερπύσας desideratur aut adjectivum, ut fortasse: νυκτὸς ἀφαιροτέρας, aut potius verbum, ne illud ad nominativum ὄμβρος subintelligendum sit. Sensui accommodatissimum esset:

πολύς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
νυκτὸς ἀφαιρέ κέχυται· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,

adv. ἀφαιρ in hoc ipso carmine v. 203. recurrit; sed pro κέχυται, si quis ductus lectionis vulgatae magis spectaret, quam facilem sensum, exsculpi fortasse posset βλύζει, πίπτει, et si quid est hujusmodi verborum. Paulo post v. 19.

αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα —

lis est, utrum scribendum sit: ἀπολλήγοντ' ἀν. ut ἀπολλήξης ex auctoritate Aristarchi in Hom. Il. XV. 31. edunt, an ἀπολήγ. ut μεταλήγων in Apoll. Rhod. I. 1271. circumfertur. Equidem omnino priorem scripturam praeferrem; sed praeterea haereo non nihil in forma media ἀπολήγοντο, parum certe usitata. Et poterat poëta, evitata omni, quae nunc inest, ambiguitate, scribere facili negotio:

αἶψα δ' ἄρ' αὖ λῆγόν τ' ἄνεμοι, λιπαρὰ τε γαλάνα
ἀμπέλαιος. —

Cf. v. 21. Neque omittendum est in hac disquisitione, versu 121. ἀπαίλαγνος edi. Qui in ἀπελήγοντο, propter productionem haerebam, non possum intactum relinquere v. 69.

ἐγγύς. ὄρας οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Scio, legendum hoc esse, quasi scriptum sit $\sigma\acute{\upsilon}\ \mu\ \mu\prime\ \text{A}\mu$. Sed mihi etiam positio negationis displicet. Vide, an scribendum sit:

$\text{ἰγγύς. ἔρας σὺ μ', ἢ οὐκ; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.}$

Ne in $\sigma\acute{\upsilon}\kappa$ ante distinctionem haereas, cf. *Id.* IV. 2. $\sigma\acute{\upsilon}\kappa$. ἀλλ' Αἴγωνος. *Plat. Eutyphr.* sq. $\sigma\acute{\upsilon}\kappa$. ἀλλ' οὕτω etc. *Xenoph. Symp.* VI. 2. $\sigma\acute{\upsilon}\kappa$. ἀλλ' ὅταν etc. Falli enim videtur *Buttmannus*, *Gr. gr.* §. 29. fin. cum in *Xenoph.* ᾗ scribi vult. Si recte video, ᾗ scribitur ante plenam interpunctionem, ubi plane nihil sequitur, quod cohaereat, v. c. si cuius oratio prorsus finitur. Sed si, quae sequuntur, oppositione tantum distinguuntur, praeterea vero cohaerent, ut hic, ubi *Amycus* orationem suam continuat, rectum est $\sigma\acute{\upsilon}\kappa$. — Versu 112. edidit *Harlesius*:

$\sigma\acute{\alpha}\rho\kappa\epsilon\varsigma\ \delta\prime\ \alpha\iota\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \text{ἰδρῶτι}\ \sigma\upsilon\text{νί}\zeta\alpha\iota\omicron\upsilon\cdot\ \epsilon\kappa\ \mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon\ \delta\acute{\epsilon}\ \alpha\iota\psi\prime\ \omicron\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\varsigma\ \gamma\acute{\epsilon}\nu\epsilon\tau\prime\ \alpha\iota\delta\rho\acute{\omicron}\varsigma\cdot$

alii *Reiskii* conjecturam $\sigma\cdot\ \delta\prime\ \omicron\text{ἰ}\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \text{ἰδρ.}$ receperunt, parum feliciter. Legendum suspicor:

$\sigma\acute{\alpha}\rho\kappa\epsilon\varsigma\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \omicron\text{ἰ}\ \text{ἰδρῶτι}\ \sigma\upsilon\text{νί}\zeta\alpha\iota\omicron\upsilon\cdot\text{ —}$

Versu 116. importunus est hiatus in his:

$\epsilon\acute{\iota}\pi\epsilon\ ,\ \theta\acute{\epsilon}\alpha\cdot\ \sigma\acute{\upsilon}\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \omicron\text{ἴ}\delta\alpha\cdot\ \epsilon\gamma\acute{\omega}\ \delta\prime\ \acute{\epsilon}\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon\ \acute{\upsilon}\pi\omicron\phi\acute{\eta}\tau\eta\varsigma\ \text{ —}$

atqui scripsit, puto, poeta: $\omicron\text{ἴ}\delta\alpha\varsigma\ \acute{\epsilon}\gamma$. sed librarius receptam in prosa oratione formam male immiscuit. Productionem in verbis $\acute{\omicron}\gamma\epsilon\ \rho\acute{\epsilon}\xi\alpha\iota$, v. 118. quod attinet, eam jam alibi probavimus, vid. ad *Id.* XV. 128. XXVII. 48. Sed productioni, quae est v. 190. egregie medetur *Reiskii* emendatio.

Caeterum ut passim *Nonnus* in *Dionyss.* haec *Theocritea* carmina a se lecta esse, prodidit, ita inprimis ex hoc carmine videtur profecisse. Ita illud $\acute{\epsilon}\sigma\tau\eta\ \delta\acute{\epsilon}\ \pi\lambda\eta\gamma\alpha\acute{\iota}\varsigma\ \mu\epsilon\theta\acute{\upsilon}\omega\upsilon$, v. 98. *Cynaeus* a *Nonno* expressum observavit, XXXVII. 540.

$\acute{\upsilon}\pi\tau\iota\omicron\varsigma\ \alpha\acute{\upsilon}\tau\omicron\kappa\acute{\upsilon}\lambda\iota\sigma\tau\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\rho\epsilon\acute{\iota}\sigma\alpha\tau\omicron\ \nu\acute{\omega}\tau\alpha\ \kappa\omicron\nu\acute{\iota}\eta\ ,\ \theta\upsilon\mu\omicron\lambda\iota\pi\acute{\eta}\varsigma\ ,\ \mu\epsilon\theta\acute{\upsilon}\omicron\upsilon\tau\iota\ \pi\alpha\iota\acute{\epsilon}\pi\epsilon\lambda\omicron\varsigma\cdot$

Mox, quod noster v. 100. dixit :

ὄμματα δ' εἰδήσαντος ἀπεστύνωτο προσώπου,

id expressit Nonnus, l. c. v. 531. sqq. loco difficili, et nisi fallor, in hunc modum corrigendo :

καὶ γενύων πέλε δ᾽ ἔπος· ὑπὸ τρωσῶν δὲ προσώπου
εὐρυτέρου γεγαῆτος, ἐκυμαίνοντο παρειαί,

ὀφθαλμοὶ δ' ἐκάτερθεν ἐκοιλαινόντο προσώπῳ.

editur ἐπὶ θρωσῶν, quod non ridere, sed emendare debebat *Cunaeus*, p. 154. et mox ὀφθαλμῶν et προσώπου. Paulo ante v. 529. scribe ἀκροτάτην περὶ χεῖρα, et paulo post, v. 538. ἀμφὶ γναθμὸν ἔτυψεν, non vero id, quod *Cunaeus* volebat. Semel ad Nonnum meum delatus, addo locum, quem mihi in mentem revocat exitus versus 125. ap. nostrum, κροτάφοιο χανόντος, etsi hic Nonnus nihil imitatus est. Est ille in ed. Han. p. 134. v. 4. ubi δυσηλεγέος δὲ χανόντος pro vulgato θανόντος tentabat *Cunaeus*. Locus est memorabilis, propter aperte confusa duarum, ut videtur, paginarum initia, qualem confusionem alibi *Scaliger* monstravit. Etenim post versum 28. paginae 132. collocari debet versus 8. pag. 134. cum undecim versibus proximè sequentibus; post hos ponendus v. 29. pag. 132. rursus cum undecim proximis; illos deinde excipit versus 20. pag. 134. et qui ordine eum sequuntur. Causam transpositionis, si quem latet, demonstrabit mea Dionysiacorum Nonni editio, cujus primum volumen jam diu impressum esse debebat. In illo autem loco, v. 4. p. 134. legendum est :

καὶ στόμα πικρὸν ἔλυσε· δυσηλεγέος δὲ δράκοντος
Φοίνιος ὠμοβόρου πυλεῶν εὐρύνετο λαίμοϋ.

Ride modo, ILLUSTRISSIME OUVAROFF, me ubique meum hunc Nonnum crepare; scimus, et TIBI perquam familiare hoc nomen esse, mox amplo et eleganti opere egregie a TE ornandum et illustrandum.

Sed redeo in viam, quamquam nonnihil sollicitus de successu felici in carmine difficillimo, in quod jam post facillimum incidimus.

Mirum enim, quantum, laborat Id. XXIII. carmen, si pretium spectas, plane non contemnendum, imo, si quid ego in his video, Idyllio XII. longe simillimum. Statim ab initio difficilis sese locus offert v. 10. sq.

οἶα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύσει κυναγῶς,
ἔτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· —

Formam ὑποπτεύσει pro ὑποπτεύει dictam, aut ὑποπτεύσει pro ὑποπτεύη scribendum, dubitanter proponit *Schneiderus* in Lex. Gr. Videtur itaque aut de indicativo formae Aeolicae, ὑποπτεύημι, aut de conjunctivo vulgaris cogitasse. Vide de ejusmodi formis Aeolicis, *Greg. Cor.* p. 619. sq. ed. *Schaefer*. Cf. ad Id. XXVII. 54. et ad *Bion. Id. I.* 84. tutius tamen putem ὑποπτεύσει, modo conjunctivo. Et conjunctivus in hac comparatione post οἶα eodem jure ponitur, quo in similibus ap. *Homerum* post ὡς ὅτε aut ἢτε poni solet. Cf. *Hermannum* in noviss. *Vigeri* ed. p. 911. Qui haec omnia repudiaret, posset fortasse, re parum mutata, tentare:

οἶα δὲ θῆρ' ὑλαῖον ὑποπτεύουσι κυναγοί, —

Verum multo major difficultas obsidet versum seq. in quo verba πάντ' ἐποίει longe sunt languidissima; illud vero, quod sequitur, ποτὶ τὸν βροτόν vix ullum sensum admittit. Quam inepte enim amatorem pueri vocat τὸν βροτόν! Quod vocabulum non video, qui sanum esse possit, nisi tali quodam nexu:

οἶα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύσει κυναγῶς,
ἔτω ὑπόπτειεν πάντα βροτόν·

vel ὑπόπτειεν πάνθ' ὃς βροτόν, aut, πάντας βροτός, aut, ὑπόπτειεν ποκα τὸς βροτός, aut denique, ὑπόπτειεν ποτιδὼν βροτόν: ut fera bestia venatores timet, ita ille omnes mortales, si quem spectaret, timebat. Germ. diceres: *Wie ein aufgeschrecktes Wild sah er jeden Menschen mit wildem scheuen Blick an.* Repetitio verbi ὑποπτεύειν eo est probabilior, quo saepius talia alibi repetuntur. — In iis, quae sequuntur v. 12.

—, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,

aut, Heinsio praeunte, corrigendum: εἶδε δ' ἀνάγκαν, aut videndum, an verba in unam sententiam conjungi possint, veluti:

—, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπειν εἶχον ἀνάγκαν,

i. e. εἶχον ἀνάγκαν, δεινὸν βλέπειν, aut latet fortasse adjectivum compositum, veluti: δεινοβλεπέ' εἶχον ἀνάγκαν, ut ἀβλεπής est, aut κῶραι δεινόβλεπες εἶδον ἀν. ut κατώβλεψ ap. Athen. IX. 76. T. III. p. 515. ed. Schw. — Versu 13. sq. lego et distinguo:

Φεύγε δ' ἀπο χρεῶς

ὑβριν τᾶς ὀργᾶς περιειμένον.

Supple αὐτὸν, περιειμένον ὑβριν τ. ὀργ. Paulo post versu 30.

λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραιίνεται, ἀνίκα πίπτει,

copulam deesse, vel vicini versus ostendunt. Fortasse ἐστὶ e praecedenti versu irrepsit, cum poeta dedisset:

λευκὸν τὸ κρίνον, ἀλλὰ μαραιίνεται, ἀνίκα πίπτει,

ut hac particula usus est v. 32. Audacius esset:

λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαρανθὲν δ' αὐτίκα πίπτει.

Locum pulcherrimum a v. 40. sqq. etsi sine Codd. salvum praestare vix licuerit, vide saltem, VIR ILLUSTRIS, an ex Codd. talem afferri cupias, qualem equidem mihi fingo scriptum:

τὸ δ' αὖ πύματόν με φιλάσων,

καὶ νεκρᾷ χάρισται τὰ σὰ χεῖλα· μὴ με φοβαθῆς,

ἢ δύναμ' ἀντιφιλεῖν σε διαλλάξ, αἶ με φιλασῶς.

Libri fere conspirant in: ἢ δύναμαι εἶν σε διαλλάξεις με φιλάσων, et fieri potuit, ut postremae litterae in δύναμαι priores in ἀντιφιλεῖν absorberent. Adverbium διαλλάξ etsi auctoritate destituitur, eadem tamen analogia defenditur, qua ἐναλλάξ. — Paulo post v. 44. scribitur:

κῆν ἀπίης, τόδε μοι τρεῖς ἐπάυσον· «ὦ φίλε, κῆσον.»

in quibus suspectam habeo mensuram in duabus syllabis mediis verbi ἐπάυσον. Quantum scio, illud υ in hoc verbo non magis cor-

ripitur, quam in λῦσον, id est, nunquam. Praecedens vero α rursus non facile productum invenias. Mensuram autem alternatim in his duabus syllabis immutatam existimare, ut supra εἶος vidimus pro εως p. 79. id vereor, ne ab hujusmodi formis plane sit alienum. Quare, extrusa litera ω, legendum videtur:

κῆν ἀπίης, τόδε μοι τρεῖς ἐπάυσον. “Φίλε, κῆσαι.”

ut *duae* mediae producantur. Etenim productionem vocalis α in hoc verbo, si vel maxime exempla desint, tuebitur simillimus usus in verbo ἀμάω, cf. ad Id. X. 7. — Versu 46. etsi olim aliter sentiebam, nunc tamen fere malim τό σοι τοίχοισι χαράζω, nam ad *parietes* stabat, et ita sequitur ἐπὶ τοίχῳ v. 49. — Versu 48. displicet hiatus in verbis ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον, quem sede sua excusare nolim. Poterat poëta: ἀπηνέος ἔλλαχ' ἑταίρου; sed, nisi prorsus fallor, dedit:

„τῆτον Ἔρωσ ἐκτεινεν, — ὀδοιπόρε, μὴ παροδεύσης,
„ἀλλὰ σταῖς, τόδε λέξον, — ἀπηνέα δ' εἶχεν ἑταῖρον.“

Ut versu 45. δέ erat post κλάς, quia cohaerent: Φίλε κῆσαι· καλὸς δέ μοι ὠλεθ' ἑταῖρος, ita plane hic cohaerent, ut versum adeo faciant:

τῆτον Ἔρωσ ἐκτεινεν, ἀπηνέα δ' εἶχεν ἑταῖρον,

particula omnino necessaria. — Versu 55. ne TE poeniteat, VIR ILLUSTRIS, emendationis longae certissimae ε' κλαῦσεν ἐὸν φόνον, quae et mihi sese obtulit; quamquam vulgatam eleganter explicari posse, sunt, qui doceant. Quid enim non possit! Sed multo minus certa res est in sqq. eod. v. 55.

—, ε' κλαῦσεν ἐὸν φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῶ
εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἑφαιβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.

Quod hic de vestimentis est, sensum fortasse haberet, si superstitio extitisset, qua, qui vestibus forte suis ejusmodi mortuum tetigisset, μῖασμα sibi contraxisse putatus esset. Hoc tamen, si vel probari

possit, cum antecedentibus ἔκλαυσεν ἐν Φόνον aptam oppositionem minime facit. Neque vobis profeceris, si, respiciens ad vv. 39. 40. eum dicas per ludibrium mortuo circumdedit vestes suas: nam illas moribundi preces non audivit, neque de ludibrio quidquam dicitur. Ita de sinceritate vocabuli εἴματα quam maxime dubitandum. Nam quae ab aliis interpretibus ad hanc lectionem explicandam excogitata sunt, ita scis comparata esse, ut ne refutationem quidem mereantur. Iam vide, an TIBI etiamnum probetur conjectura, quam inter legendum TIBI facile probabam:

— ἔκλαυσεν ἐν Φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῶ
 ἄσματα πάντ' ἐλίγαινεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλος
 γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.

conspetto cadavere, non commotus est, neque flevit; sed ante mortuum cecinit omnia sua juvenilia carmina, et contulit sese luctus in gymnasium et ad balnea. Sensus, puto, satis et commodus est et elegans; mutatio, si ductus spectas, paene nulla. Versu 57. alius fortasse malit τῆδε pro τῆλε, i. e. ταῦδε. Sequitur locus non minus corruptus a v. 58.

καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ἔβρισε· λαϊνέας δὲ
 ἴστατ' ἐπὶ κρηπίδος Ἐρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 ἄλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Hic nisi versus, unus aut plures, desunt, sanum esse non potest illud mirum: ἄλατο καὶ τῶγαλμα. Sed non omittendum est, in Aldd. nomine Ἐρως omissis, legi: κρηπίδος ἐς ὑδάτων δ' ἐφύπερθεν, unde, nisi fallor, refingendum est:

καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ἔβρισε· λαϊνέας δὲ
 ἴστατ' ἐπὶ κρηπίδος ἐφ' ὑδάτι· τῶ δ' ἐφύπερθεν
 ἄλτο κατὰ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

In balneo venit ad illum Deum, quem laeserat; stabat enim in basi lapidea ad aquas. Et desiluit statua, quae super aquis stabat, i. e. altius aquis, et necavit juvenem. Quam facile haec in vulgatum corrumpi

potuerint, vides: excidit forte Π ante ΤΩ, et ΤΩ ante ΤΩ. Amoris nomen non opus est, ut quem satis describunt verba: *πρὸς τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὑβρισειν*. Caeterum loco adverbii *κάτω* non multo difficilior foret scribere *ἄλτο χαμαί*, minus tamen proprie, aut adeo *ἄλατ' ἄφαρ τῶγ*. ut *ἄμα* et *ἄφαρ* confusa sunt Id. XXV. 227. Sed illud, quod supra dedi, sine dubio aptissimum est. Versu seq. 61. non video, quomodo de elegantissima et apertissima *Reiskii* emendatione *ναῖμα δ' ἐφ*. dubitari possit. Mox in eodem versu legendum puto: *ὑπενάχεται φωνά*.

In carmine XXIV. passim pulcherrimis versibus, ut 7 — 9. distincto, offendebat nos v. 14.

κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας,

quia non videtur quadrare, quod jungitur, *φρίσσειν σπείραις*. Recte infra v. 30. est *σπείρησι ἐλισσέσθην*, et notum est *φρίσσειν* de comis, aliisque hujus generis rebus, cf. Id. XXV. 244. Audacius tamen corrigere:

κυανέαις εἰλισσομένους σπείραισι δράκοντας,

vel: *κυανέαις φρίσσοντας ὑπαὶ φολίδεσσι δράκοντας,*

aut *ὑπαὶ λεπίδεσσι δρ*. Ita *ὑπαὶ δειούς* editur infra v. 60. ubi fortasse non necessarium propter digamma in *δέος*, et cognatis formis. Supra Id. XXII. 121. erat *ὑπαὶ λαγόνος*. In epigrammate Cyziceno, *Jacobsii Exercitt. T. II. p. 161. Anth. gr. T. I. p. 59. n. 6.* diu est, quod legebam:

γηγενέα Πυθῶν', ἀνελιγμένον ἔρπετὸν ὄλκοις,

et debebam fortasse *γεγενέσιν* — *ὄλκοις*, ubi editur *Πυθῶνα μεμιγμένον*, nisi adeo latet:

Γηγενέων, Πυθῶνα, μεμιγμένον ἔρπετὸν ὄλκοις,

ut sit Python, *cujus forma e serpentibus Terrae filiorum mixta et composita*. Serpentes enim pedum loco gigantibus erant. Postremum dist. ejusd. epigrammatis scribendum:

*Δελφὸν δ' αὖ θήσει τρίπον ἔνθεον· ἐκ δὲ δράκωνοῖ
-πικρὸν ἀποπνεύσει βροῖζον, ὀδυρόμενος.*

Necessarius nominativus δράκων, additum οἱ ad Apollinem, cui exspirat Python, referendum. Similius, non usitatus esset δράκων τῷ π. —

In epigr. 2. Cyzicenorum, v. 4. transponendum:

ὄφρα μιν Ἀρκαδίας ἐς πέδον ἀψ ἀγάγα.

Epigr. 3. v. 1. ξυνόμενον et ego conjeci, cf. simile vitium ep. 7. v. 1. — Epigr. 5. v. 2. legendum:

κουριδίας ἀλόχου λέκτρα μιᾶν ἐθέλων.

Epigr. 7. v. 5. legendum fortasse:

αὐτίκα δ' ἐκ ταύροιο καθάπτειτε δίπλακα σειρήν.

Epigr. 9. fortasse integrum videri posset, in hunc modum scriptum:

Μῆτρε μέτε τρηχέησιν ἐπὶ σπείρησι Σιδηροῦς,

Σαλμωνεῖ γενέτη τῶδ' ὑποτασσομένη·

ἔσ' ἔτι γὰρ δουλάσει ἐν ἔρκεσιν, ἐγγύθι λείσων

Νηλέα καὶ Πελίαν τέσθε καθεζομένους.

Poëta alloquitur Tyronem, Salmonei filiam. Si μητέρα ab initio servandum, tentaverim τρηχέαις ἴδετ' ἐν σπείρησι Σιδηροῦς, et v. 3. ἔτι ἐγὰρ δ. ut verba dicantur ad Tyronis filios, quorum nomina v. ult. cum emphasi posita. In epigr. 10. v. 3. conjiciebam ἦμος ἄρ' εἶθα ρ, et v. 5. aut, praeunte Jacobsio, legendum λιπὼν Ἀσωπίδας, Εὐνοῖ, ἀρέρας, aut suppresso Eunoï nomine: Ἀσωπίδος αἴαν ἀρέρας, vel Ἀσωπίδος ἔδρανα κέρας. In epigr. 15. ultimum distichon emendo:

καὶ σὺ πατρὸς Φόνον αὐτὸς ἀπήλασας, ἐγγύθεν ἐλθὼν,

καὶ μύθων ἐσθλῶν μάρτυν ἐπεφράσασο.

i. e. et bonae famae testimonium tibi excogitasti, comparasti. — Redeo ad illos serpentum ὀλκῆς et σπείρας, quod postremum male legitur in ep. ἀδεσπ. 281.

θλίβε δρακοντείους περιμηκίας, ἔβριμε, σπείρας,

ubi propter Planudeae χεῖρας tentabam γύρους. Onomast. vet. ap. Hemsterb. ad Aristoph. Plut. v. 138. Spirae, γύροι. Memini ta-

men, *Hermannum* et *Scidlerum* praeferre *δειράς*, ut Oppian. Cyn. II. 243. Orph. Λιθ. 423. et ut *longa colla porrecti saevi dracones sunt* ap. Apulejum VI. 118. p. 406. ed. Oud.

Ad Theocritea reversus, emendo v. 17. in quo hiatus mihi displicet:

τοὶ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
αἰμοβόρως ἐκύλιον. —

paulo post cum sequitur v. 20.

ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἤλθον,

equidem nonnihil haereo in participio *λιχμώμενοι*, accusativum desiderans, ut fere Id. XXV. 226. de leone: *γλώσση δὲ περιλιχμάτο γενεον*. Si sanum est, respondet Latino: *linguis micantes*. Sed aliquando in mentem venit: *κυκλέμενοι*, aut *ἀνελιγμένοι*; verum vide, an ex iisdem elementis fortasse erui debeat:

ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λικνω μὲν σὶ ἐγγύθεν ἤλθον,

aut adeo *λικνω*, quod idem putatur. — Versu 23. notandum illud: *ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω*, ubi *ὅπως* idem est ac *ὡς*, *wie er sie sah*, quod non ubique obvium. Poterat *ἐπεὶ κ. θ. ἀνέγνω*. Sed nihil est mutandum. Ita Nonn. Dionys. XXX. 237.

καὶ θρασὺς ἔτρεμε Βάαχος, ὅπως ἴδε Δηρακίδης
ὀμφαλὸν ἀστράπτοντα πυριβλήτοιο βοείης.

qui poeta *ἐπεὶ ἴδε* scribere non poterat. Plane Nonnicum est: *δεσμὸς ἀναγκαῖος* v. 33. ap. nostrum, ut alia plura in hoc carmine. — Mox, si sanus est versus, quem Vat. Cod. post v. 50. exhibet, quod dubito, (quia ejusmodi dispensatrix minus in servos, quam in servas imperium habere poterat,) ille loco certe movendus non est. Sed distinguendum plene post v. 49. ubi heri mandatum finit, quod suis verbis repetit illa mulier:

„ἀνστατε, δμῶες ταλασίφρονες, αὐτὸς αὐτῆ!“
ἢ ἔα γυνὴ Φοίνισσα, μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισα.

etsi sic εἶπε γ. malis. In oratione Alcmenae ad Tiresiam, v. 68. malim:

αἰδόμενός με κρύπτε· καθὼς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι —

Versu 71. praeferrem ἀνταπαμείβετο τ. μοχ v. 75. mihi necessarium videtur καταστρέψουσιν αἶερ. — Versu 99. versio Latina ineptissime habet: *Recedens ad eburneum currum*. Nihil de curru ante fuit: *removit sellam et abiit*. Germ. *Er rückte den Sessel und gieng*. Crassa et pingui Minerva elaboratus nobis videbatur versus 107.

αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε, καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσε
πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.

Harl. ἔπλαξε, quod vereor ut a πλάσσω fuerit in usu. Sed nimium est: ἄμφω χεῖρας ἔπλ. Dubito etiam de hac Eumolpi genealogia, etsi Philammonem musica laude inclaruisse scio. Nondum displicet, quod TIBI probabam, ILLUSTRIS OUVAROFF:

αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε, καὶ ἀρμονίαν χερσὶ πλέξαι
πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαρμονίδας Εὐμόλπος.

ἔπλαξαι, habet ed. Rom. Infinitivus pendet ab ἔθηκε, quod idem hic est, ac ἐδίδασκεν. Sed posses adeo πλάξαι, a πλῆσσω, i. e. κρέειν, κρέκειν, et pro ἀρμονίαν etiam ἐμμελίαν, si facilius videtur. Ad minimum mutandum illud ἄμφω in adverbium, veluti: καὶ ἠρέμα, vel ἀμφαδά, vel ἀψοφα χεῖρας ἔπλασσε, — nisi probari potest, illas ἄμφω χεῖρας pertinere ad artificium quoddam citharistarum, ut fortasse illud, quo *inversa cithara* Marsyam Apollo superavit. Sed Φιλαρμονίδης cognomentum Eumolpi puto, ut quasi ipsius Harmoniae filii, et omnino pro Φιλαρμόνιος, forma audaciori. Geminus est Κάστωρ ἱππαλίδας, v. 127. quae forma non minus rara. — Versu 110. propter v. 112. malim σφάλλοντι τεχνάσμασιν. Mox v. 121. sq. scribe et distingue:

καὶ οἱ ἀαγεῖς

δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε· χρόνος δ' ἔτ' ἔλυσεν ἱμάντας.
vel χρόνος δ' ἄρ' ἔλυσεν ἱμ. Sed illas particulas junctas vide Id.

XXV. 94. ut saepe. Neque plane damnaverim χρόνω δέ τ' ἔλυσεν ἴμ.
ut intelligatur Amphitruo, qui *annis provectus* solverit lora equis.

Carmine XXV. 6. recte reprehendunt ὁδῶ ζαχρεῖον — ὀδίτην;
sed fortasse scripsit:

εἴ κεν ἰδῶ χρεῖζον τ' ἀπανήνηται τις ὀδίτην.

vulgatum oriri poterat, si per errorem forte scriptum χρενοντααν.
Deinde v. 20. verbum πεφύασι mutandum videtur in ἐρέφουσι,
si v. 22. ἱερὸν ἀγνόν sanum est. Ferendum illud, si hic aut ἱερὸν
ἄλλος, aut ἔρνος, aut adeo ἐνδιον ἀγνόν e Codd. probari potest.
Quomodo in ἀγριελαία v. 21. Hemsterbusius longum α elidere potue-
rit, non video. Sequitur locus impeditissimus v. 27. sq.

οὐρὸς μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ

εἰς ληνὸς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρως ὄριον ἔλθῃ.

Illa *finium* mentio sensum haberet, si ne ipsi quidem servi agricolae
fines vastissimorum agrorum (cf. v. 29.) novisse dicerentur. Sed id
ad omnes omnino servos pertinebat, neque distinguendi erant vini-
tores. Nihil itaque proficeret, qui tentaret: οὐρὸς δ' μὴ ἴσασι φυ-
τοσκ. nisi efficeretur, ut id de propriis tantum vinitorum finibus,
i. e. de vinearum limitibus, intelligendum esset. Sed ut antea ara-
torum labores apte describuntur, ita hic simile quid de aliis vinito-
rum occupationibus merito expectatur. Praeterea pro particula μὴν
aptiorem jure nexum desideres, et ut antea singula monstrans, dixit
ἐπὶ δεξιά, v. 18. mox εὐθύς, v. 23. i. e. κατ' εὐθύ, (nisi adeo εὐ-
θύ δ' ἄρα στ. legendum,) ita hic simile quid una cum aptiori co-
pula dici poterat. Corrupta igitur esse saltem duo vocc. οὐρὸς μὴν,
satis est probabile. Sed emendationes sese plurimae offerunt, ut:
γυρεύειν δ' ἴσασι φυτ. *ablaqueare sciunt*, vel: γύρειας δ' ἀνύσαι Φ.
vel: γύρους τῆ δ' ἀνύουσι Φ. aut, posito alio non minus
apto vocabulo: ὄρχους δ' ἠνίδ' ἀγουσι Φ. vel: ὄρχους μη-
κύνουσι Φ. vel: ὄρχους δ' εἰ μὴ ἴσασι Φ. de magna et in-
numerabili ordinum numero. Denique haec fere omnia etiam cum
antecedenti versu in hunc fere modum conjungi possent:

— —, τριπόλαις σπέρον ἐν νεκρίῳ
 ἴσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλαις. ἴδ', ὁμοίως
 ὄρχους τῆ δ' ἴστασι φυτοσκάφοι, —

Voc. ὄρχος de vitium ordinibus vid. Id. I. 48. et ne quis verb. ἴσασι metricis fortasse rationibus damnēt, moneo, illud primam modo corripere, ut *Odyss. β. 211.* modo producere, idque cum in arsi, ut *Od. β. 283.* tum in thesi, ut *Od. θ. 559. sq. λ. 122. 124.* — Versu 97. mire legitur:

— — στείνοντο δὲ πίδνες ἀγροὶ
 μυκηθμῶ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν —

TU quoque, VIR ILLUSTRIS, absurdum putabas illud στείνεσθαι μυκηθμῶ, numeri notionem desiderans e v. 92. Itaque recte mihi videor emendasse:

στέινοντο δὲ πίδνες ἀγροὶ
 νηρίθμοις· —

vocab. νήριθμος habet v. 57. Mox nescio, an praestet: ῥεῖ' ἐπλήσθησαν. Versu 103. proprie ἀμέλξων, fut. temp. scribi oporteret. Post v. 159. rem integram esse, nemo mihi persuadebit. Hercules ad Augiam regem venit, vidit eum in agris, et ne verbum quidem de summa re locutus, rursus cum filio ejus in urbem discedit, Augiae et stabulorum ejus plane immemor. Ita ne pessimus quidem poëta peccare poterat, quidquid dicat *Eichstadius*, de carm. Theocritt. generibb. p. 29. Imo totum hoc, quod vocatur, Idyllium tres complectitur majoris in Herculem carminis partes seu libros: *Αὐγείου κλήρον, ἐπιπώλησιν, et Ἡρακλῆος λεοντοφάνων*, aliis multis, imprimis ante postremam partem, omissis, cf. *Keiskium* p. 308. sq. Quod si verum est, ut vero simillimum videtur, multae multorum criminationes circa oeconomiam hujus Idyllii prolatae, continuo diluuntur. — Multum vapulat noster propter id, quod vulgo legitur v. 162. sq.

ἔειπε, πάλαι τινὰ πᾶγχυ σέθεν περὶ μῦθον ἀκῆσας,
 ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.

Versum alterum sic ne ab insulsissimo quidem grammatico componi potuisse existimem; neque vero *Wartoni* aut *Dawesii* sententias amplectar. Itaque talem potius verborum nexum desidero:

Ξαῖνε, πάλαι τῶν ἀπάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκῆσας
οὕτως ἡμετέροισιν, ἐνὶ Φρεσὶ Βάλλομαι ἄρτι.

quod olim auribus de te accipi, iam nunc animo repraesentari video. Iam ἔατα et Φρένες, πάλαι et ἄρτι oppositionem haud inelegantem efficiunt. Qui poëtam non continuo ab omni crimine liberari cuperet, admittere saltem deberet: ἀκῆσας οὕτως ἡμετέροισιν, ἐνὶ Φρ. β. ἀ. vel: ἀκῆσας ὧσιν, ἄφαρ σφετέρησιν ἐνὶ Φρεσὶ β. ἀ. Ego vero hunc poëtam in talibus vel optima lectione dignum putem. Simile quid est in Apollonidae ep. 18. πολλὸς λόγος εἰς ἐμὸν ὄμμα ἦλυθεν, eine graue Sage trat vor mein Angesicht. De vaticinio Philostr. p. 197. ὁ λόγος αὐτίκα ἐς Φῶς ἦλθεν. In ultimo Apollonidae ep. 31. admissis *Hermannii* emendationibus, Orphh. p. 767. legendum v. 2. sq. Βυθίοις οἰδμασι πηξαμένη, χαίρεις· ἀμφὶ δὲ πόντος — v. 5. sq. σῆο Πέστυμος —. Videndum tamen, ne in Φλουσι, unde Φησί *Herm.* fecit, lateat nomen proprium hujus loci aut sacelli, de quo magis, quam de tota Papho mare gloriaturum est.

Versus 194. sq. ita distinguo et scribo:

αὐτὸς, καὶ μάλα ῥεῖα, κατὰ στάθμην ἐνοήσας·
τᾶλλα δὲ σοι τὰ χ' ἕκαστα λέγοιμί κε τῆδε πελώρη.

etsi in priori versu alius fortasse tentet: ναὶ μάλα ῥ. et in altero, ἀγχι, vel αἴψα, vel ἄρτι δέ σ. Certe vulgatum ἀμφί, ad genit. πελώρη referendum, prorsus ineptum est. — Versu 241. vide, ne scribendum sit πυριγλήνοισιν ἐν ὄσσοις. Mox versu 274. sq. fortasse legendum:

ἐπεὶ ἐκ ἔσκε σιδήρω
τμητὴ ἢ, ἐδὲ λίθοις πειρωμένω, ἐδὲ μὲν ὕλη.

ne importunus sit hiatus in τμητὴ ἐδ.

Carmen, quod sequitur, XXVI. in multis cum Nonno comparare possem, ut fortasse expectabis, ILLUSTRISSE OUVAROFF, si mihi vacaret, neque ad finem festinandum esset. Nunc contentus ero, si mihi contigerit, huic carmini, ab apertis librariorum mendis purgato, paulo meliorem conciliare criticorum existimationem, quam qua nunc fruitur. Merito offendi potest ad vv. 7. 8.

*ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπνομένα χερσὶν ἐλοῖσαι,
εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,*

ἱερὰ πεπνομένα, si sanum est hoc participium, recte *Reiskius* videtur accepisse. Similiter fere dicitur *τυκτός, ἀσκητός*. Neque tamen aegre ferrem, si Cod. offerret: *ἱερὰ — κεκαλυμμένα*, aut si vulgatum mutaretur in *πεπνυμένα χ. ἐλ.* ut id adverbialiter acciperetur, *σοφῶς ἐλοῖσαι*, ut mox *εὐφάμως κατέθεντο* sequitur. In altero versu paene certus sum, poetam dedisse: *νεοδρέπτων ἐπὶ φύλλων*, cf. v. 3. Simillima sunt ϕ et β , υ et ω , $\Lambda\Lambda$ et M . Alterum plus quam Tragica audacia diceretur. Mox vv. 12. sqq. scio **TE** mecum lubenter legere:

*Αὐτονόα πράτα νιν, ἀνέκραγε δεινὸν, ἰδοῖσα·
σὺν δ' ἐτάραξε πάλιν μανιώδεις ἔργια Βάκχῳ,
ἔξαπίνας ἐπιόισα, τὰ τ' ἔχ' ὀρώωντι βέβαλοι.*

Vulgo est: *ἐτάραξε ποσὶν μ.* ut primo intuitu *pedibus* exposita sacra conturbasse videri possit, ut id ridicule vertit *Vossius* p. 254. Iam etsi *ποσὶν* referendum ad *ἐπιόισα*, male tamen collocatum et inutiliter additum manet. Recte vero sacra, e cista sumta, et in aris exposita, cf. 7. sq. *rursus* confundit et occultat, ut nihil a profanis discerni possit. Nimium tribueret ductibus literarum, qui coacte tentaret: *σὺν δ' ἐτάραξε, πόσον! μαν. ὁ. Β.* — Versu 27. sq. ex sententia *Valkenarii* correxerim:

*οὐκ ἀλέγω, μὴ δ' ἄλλος ἀπεχθόμενοι Διονύσῳ
φροντίζοι, μηδ', εἰ λεπτότερα τᾶνδ' ἐμίγασεν, —
λεπτότερα pro vulgato λεπτότερα, quibus exemplis tuendum, vid.*

ap. *Buttmannum* Gr. gr. §. 60. I. 1. Iam si forte λεπότερα exaratum esse videbatur, facilis erat adulteratio. In versibus 33. sq.

χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφέεντι

Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας. —

male *Harlesius* iunxit: μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο, vertens: magnum femur faceret. Imo λύσας μεγάλην ἐπιγουνίδα; θήκατο ἐν Δρακάνῳ, partum deposuit in monte Dracano. Ad Dracantum etiam *Nonnus* rem retulit, *Dionys.* IX. 16. in quo libro vv. 8. 9. 10. post v. 4. videntur collocandi esse. Dracani mentio est in epigr. *Euphiorionis* 2. A. B. I. 256. cuius v. 1. sic rescripserim e Cod. V.

ἔ Τρηχίς σε λίθεις ἐπ' ὅστέα κῆνα καλύπτει, —

Mox v. 5. omnino corrigendum:

ἀντί δ' ἐγὼ κονίης πολυκήθεος ἢ κενεὴ χθῶν

ὠγκώθην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

pro lacrymabili cinere inanis ego terra in tumulum aggesta sum. Praeterea vereor, ne βοτάναις corruptum sit ex δαπέδοις, vel simili voc. — Restat unus locus, in *Idyllio* nostro emendandus v. 35. sq.

χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς

Καδμῆαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώταις.

Atqui *Semele* et eius sorores ipsae sunt heroinae, unde legendum:

Καδμῆαι, πολλοῖς μεμελημέναι ἡρώταις.

aut adeo: Καδμῆαις πολλὸν μεμελημέναι ἡρώταις.

vel Καδμείοις, *Thebanis* multum cultae heroinae.

Iam laetare, **VIR ILLUSTRIS**: pervenimus enim ad pulcherrimam illam duorum amantium confabulationem, *Id.* XXVII. quae **TE** semper tantopere delectavit. Atque utinam is ego essem, qui omnes eius difficultates expedire possem, ut in nullo amplius loco haereres! Quod quo minus sperem, vetat vel ipsum carminis initium:

Τὰν πινυτῶν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος.

μᾶλλον ἐμ' ἄδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ Φιλεῦσα.

Si carmen his versibus antiquitus incipiebat, primus nullo pacto puellae tribui potest, nisi eam meretriciis fere moribus bubulco insidiatam esse statuas. Etenim ita aperte illa juvenem ad imitandum Paridem provocasset, i. e. ad se rapiendam: quod reliquis ejus moribus prorsus non convenit. Sed utrumque versum a juvene dici, et ipsum laborat. Concinnitatem, quo in seqq. ubique singuli tantum versus singulis (in ordinem cogendi vv. 9. 10. ut de v. 18. supra p. 35. dictum,) opponuntur, nolo urgere, quia initio id omnium facillime negligi poterat. Sed ne per se quidem hi versus apte coeunt: neque enim contraria, neque similia sunt: Πάρις βουκόλος ἤρπασεν Ἑλέην, et αὕτη ἡ Ἑλένη φιλεῖ με, ubi additum μᾶλλον rem adhuc magis turbat. Expectes enim ejusmodi nexum:

Δ. Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν βώτας Πάρις ἠγκάσατ' ἄλλος·
μᾶλλον ἐμ' ἄδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Sed dolendum, non occurrere activum verbi ἀγκάζεσθαι. Vel:

Δ. Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις εὔκυσε βωκόλος ἄλλος·
μᾶλλον ἐμ' ἄδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Vel: Δ. Ἀπινυτάσ' Ἑλένα, Πάρι, πρὶν κύσε, βωκόλον ἄλλον·
μᾶλλον ἐμ' ἄδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Etsi enim *Scaliger* illud μᾶλλον ingeniose mutabat in ἄλλον, id tamen nondum omnem difficultatem tollit, et debebat ille sic etiam τινά βωκ. scribere, quibus omnibus illa emendatio parum probabilis red- ditur. Equidem tentabam aliquando:

τᾶ πινυτᾶ Ἑλένα Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
αὕτᾶ ἐμ' ἄδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ut inter oscula rapta de ultro sibi oblatis gloriaretur adolescens, et ad illud ἤρπασε suppleretur φίλημα. Sed notio τοῦ ἀρπάζειν in Pa- ride et Helena ita est ab omnibus poëtis clare definita et stabilita, ut hic alia interpretando inferre vix liceat. Neque vero istae, quas supra movi, difficultates ita mihi videntur dispelli, si amantes no- stros inter medios sermones velut in scenam prodeuntes a poëta

fingi, TĒcum stataerem, quia sic, quamquam dicta quaedam poni possunt, quae non audiverimus, ea tamen, quae audimus, apte inter se et cum sequentibus ut cohaereant, jure desiderari potest. Atqui id ipsum supra, vidisti, me desiderare. Ita fere cogimur, ut initio quaedam ante v. 1. fortasse etiam ante v. 2. deesse statuamus. Et ut in dialogo quaedam desunt, ita fortasse etiam poëtae proëmium perit, si quid hujusmodi ex epilogo v. 66. sqq. concludi potest. Interim contentus essem tali fere initio:

Δ. Δεῦρ' ἐπ' ἐμοί, κώρα· τί δὲ βωκόλον ἀνέρα Φεύγεις;

Κ. Τὴν πινυτῶν Ἑλέαν Πάρις ἄρπασε βωκόλος ἄλλος.

Δ. Μᾶλλον ἐμ' ἄδ' Ἑλέα τὸν βωκόλον ἐστὶ Φιλεῦσα.

Κ. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει· κενὸν τὸ Φίλωμα λέγοντι.

Sic saltem non ineptus est parallelismus; et illud μᾶλλον novum parallelismum melius videtur incipere, quam praecedentem claudere. Proximum tamen esset: καλὸν ἐμ' ἄδ' Ἑλ. adverbialiter, aut id, quod Scaliger altero loco ponebat, levi mutatione: μαλονόμοσ μ' Ἑλ. Primum versum sumsi e vv. 10. 12. Certiora, quae dicam, doleo, me non habere. Non multo melius procedit res cum v. 22. aperte corrupto:

πολλοὶ με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαθεν.

Primum non convenit perfectum ἔαθεν, deinde accusativum, huic verbo junctum, hic non magis probo, quam in Theognidis versu 26. supra p. 81. sq. emendato. Sed tentari possunt plurima, ut: νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔθελεν, vel: νόον δ' ἐμὸν ἔλλαβεν οὔτις, vel: οὐ βάλεν οὔτις, cf. Moschi Id. II. 25. vel: οὔτις ἔθ' εἶλεν, vel denique:

πολλοὶ ἐμὲ μνώοντο, νόον δ' ἐμοὶ εὔαθεν οὔτις.

aut γέων δ' ἐμοὶ εὔαθεν οὔτις. Versu 34. verum videtur:

ἄμνη, μὴ μετὰ λέκτρα λιπὼν αἰέκουσαν ἀπενθῆν.

Brunckii λιπόντ' αἰκ. ἀπενθῆν Graecum non est, quia, ubi eadem persona in utroque sententiae membro, ut hic in ἄμνη et λιπὼν ἀπ-

ελθῶν, subest, non accusativus, sed nominativus cum infinit. locum habet. Paulo post vv. 36. sq. cum sequitur:

Κ. τεύχεις μοι θαλάμους; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλαίς;

Δ. τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πάντα καλὰ νομεύω.

miror illud hemistichium: τὰ δὲ πάντα καλὰ νομεύω, quod in antecedenti certe versu fundum non habet. Et poterat iisdem verbis repeti: τεύχω καὶ δῶμα καὶ αὐλαίς, aut nonnihil variari: δομέω καὶ δ. κ. α. vel: τὰ δὲ δώματα καλὰ δομεύω. An librarius, eadem verba bis scribere fastidians, usurpatis scribendi compendiis, corruptioni fortasse viam aperuit, ut circa v. 18. factum esse, coniecimus supra p. 35. ? Sed fortasse literis aliter junctis, legere oportet:

τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δ' ἐπ' ὅϊα καλὰ δομεύω.

ut ἐπ' ὅϊον idem sit ac ὑπερῶϊον, nisi illud ipsum malis: τ. σ. θαλάμους, ὑπερῶϊα καλὰ δομεύω. Versu 44. inepte Harlesius dedit ἔθεν et mox σέθεν; cum aut hoc, aut illud repetendum esset, ut recte Valkenarius. Sequitur v. 48.

Κ. τί ῥέξεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἤψαι μαζῶν;

Δ. μᾶλα τεὰ πρῶτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

Scis, VIR ILLUSTRIS, quot conjecturae in hunc locum extent, et quam parum satisfaciant. Si quid ego video, nulla opus est, modo intelligas, participium χνοάοντα, noto Graecismo, pro infinitivo poni: διδάξω, μᾶλα τεὰ πρῶτιστον χνοᾶν, i. e. πεπαίνεσθαι. Etenim lanugo illa tenerrima, quae χνῆς vocatur, poma maturitati proxima vestit. Eleganter itaque per hanc imaginem dixit: ostendam, te viro maturam esse. Quae sententia admissio eodem verbo διδάσκειν, pluribus modis variari poterat, ut: μᾶλα τ. π. τ. χ. διδάχθω, omisso ᾶν, ut saepe ap. Homerum, docear papillas tuas; vel: διδάξον σε tu me sas; Denique, si quis pronomem desideraret, ille posset:

μᾶλα τεὰ πρῶτιστ', ἄγε, σε χνοάοντα διδάξω,

vel: ἴδε, σε χν. διδάξω, i. e. διδάξω σε, μᾶλα τεὰ πρῶτιστον χνοᾶν. Sed pronomine ne opus quidem est. Iam simul intelligi-

tur, quid statuendum sit de altera lectione *χλοάοντα*. Alia res est infra v. 66. De productione ante *ξ* in *τι ξέξ*. v. 48. saepius dictum, cf. Id. XV. 128. — De correptione in *κῶρα φίλα* v. 51. vide supra p. 42. et quod *μίτραν* attinet, v. 54. cf. p. 9. et fortasse hic legendum est:

Φεῦ Φεῦ, καὶ μίτραν μεῦ ἀπέσχισας· ἐς τι δ' ἔλυσας;

Malim autem omnino simplicius verbum *ἀπέσχισας*, quam *Τουριῖ ἀπέσχασας*; omnium autem minime mirum illud *ἀπέστιχες*. Sed videndum, ne ex *ἀπέστιχες* et *ἀπέσχισες* refingi debeat, aut doricum futurum: *ἀπασχίσεις*, si ejus usus probari potest, aut Aeolicus imperativus: *ἀποστιχέες*, admissa *Casauboni* distinctione, cf. Greg. Cor. ed. Sch. p. 620. — Versu 62. si verba *σὴ ἐρημίας* sana non sunt, videndum, an lateat:

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα ἱερεῖς σέθεν οὐκέτι πιστά.

ut improprie ita dicatur. Aptissimum esset *σέο παρθένος*. An:

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα γαμετῶ σύγα, οὐκέτι πιστᾶ.

In carmine XXVIII. poeta TIBI, ILLUSTRISIME OUVAROFF, artem suam in ignobili argumento, perdidisse merito videbatur. Interim judica, utrum v. 4. e lect. Cod. V. *ὑπαπάλω* elici possit *ὑπαῖταλῶ* i. e. *ἀταλῶ*, ut *ῶ γαθε* etc. an metrum restituendum sit in hunc modum:

ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑπαῖπαχεῖ,

Arundinis peculiare genus *κάλαμος παχύς* καὶ *κοῖλος*, παρὰ ποταμοῖς φυόμενος, ὃς καὶ *δόναξ* καλεῖται, ὑπὸ τινῶν δὲ *Κύπριος*, Dioscorid. d. Mat. med. I. 114. — Quod in *Bianoris* ep. 2. invenitur *πτωκὶ παχυσχοίνῳ*, legendum videtur: *ἔμπεισε δειλῶ*

πτωκὶ ταχύς· σχοίνῳ κείτο γὰρ ὑπναλέος.

addendum enim erat in *litore*, sive inter arundines jacuisse leporem. positionem part. *γάρ* defendit ep. 5. v. 5. Apud eund. *Bian.* ep. 9. disticho ultimo scripserim:

πίσσα δ' ὑπερβρασθεῖσα πρὸς Φλογὶ τὴν αἰλὶ πίστιν
τευχομένην γαίῃ δειξεν ἀπιστοτέτην.

pix incensa ostendit, id, quod fidem facere debebat in aquis, minus fidum esse in terra, i. e. incendio intelligebatur, picis inductionem contra aquas tutum esse praesidium, sed ambiguum in terra. Ita sensus oritur multo subtilior, quam vulgatae inest. Ep. seq. 10. v. 5. μόνος muto in φόνος. Ep. 12. v. 5. lego: νῦν δὲ τὰ σ. α. κ. π. In Theocrito v. 10. legendum suspicor per appositionem:

*σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις, ἀνδρείους πέπλους,
πολλὰ δ', οἷα γυναικῆς φορέας, ὑδάτινα βράκη.*

ut vel concinnitas postulat. Ineptus est dativus. Μοκ ὑδάτ. vestes intelligo tenuissimas, pellucidas, νεφέλας. Nisi αἰλουργίδες sunt.

Carmen XXIX. etsi incertum est, utrum Theocrito debeat, an Alcaeo, cf. *Schaeferum* ad Gregor. Cor. p. 586. *Tbierschium* in Actis Monacc. T. I. fasc. 2. p. 209. sqq. *Hermannum* ad *Viger.* p. 925. venustissimis tamen et tenerrimis antiquitatis totius reliquiis jure est adnumerandum. Eo magis laetandum, praeclarum hoc monumentum, vel in fragmenta disjectum, ita tamen conservatum esse, ut, si recte video, ne versus quidem desit. Quae inde a v. 12. venustissime dicuntur, in iis puero suo ipsius alati Amoris, qualem expressit Bion. Id. II. cf. Theocr. Id. XV. 120. sqq. pulchram imaginem subjecit. Versus 20. non video, quomodo sanus esse possit:

Φίλε δ' ἄς κε ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεί.

nisi verb. ζώης Aeolice ita scribebatur ut duae parum probabiles correptiones, in κέ ante ζώης, et prima hujus verbi, non amplius locum haberent. At non incommode verba transponi possent:

ἄς ζώης κε, Φίλε, τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεί.

vel scribi adeo, sensu clariori:

ἄς ζάης κε, Φίλον τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεί.

infinitivo, loco imperativi posito, vel:

ἄς κε ζῆς, Φίλιον τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεί.

Versu 22. unice mihi vera videtur lectio Florent.

*ὁ δέ τοι χρόνος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
ὅς τ' ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. —*

Ita optime conveniunt sequentia, in quibus omnia ad *temporis summam vim* referuntur, cf. Id. XIV. fin. Dicit itaque: *tempus te mollius tractabit*: nam qui pueri in tenera aetate amorem respuerunt, illi exoletiores facti contemnuntur; *at id in te non cadet*. Iam probandum id, quod supra posui, nihil in commissura duorum fragmentorum deesse. Cohaerent autem et cum antecedentibus, admissa lectione *χρένος*, et inter sese egregie ea, quae aperte vv. 24. et 26. insunt. Dicit enim et semet ipsum temporis omnipotentia domari, et puerum quoque olim juniorem fuisse, inter ipsa oscula sentiri. Ita sensus aperte cohaeret. Praeterea nexum arctissimum monstrat particula versus 25. *ἀλλὰ περίξ*, eodem scripturae vitio repetita initio alterius fragmenti, v. 26. Nam nisi proxime praecessisset versus 25. non facile ejus initium hic per errorem legeretur repetitum. Habemus igitur:

ἀλλὰ περίξ ἀπαλῶ στύματος σε πεδέρχομαι,
 ἀλλὰ περίξ M — — — — —
 ἐμνάσθην ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
 χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι, —

Superest, ut haec grammatice jungantur: quod TE non fugit, **VIR ILLUSTRIS**SIME, quo pacto tentaverim:

χ ᾗ περίξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι,
 ἐμνάσθην, ὅτι τοι πέρυσ' ἦσθα νεώτερος, —

et sicubi te osculis circa tenerum os adeo, memini, te superiori anno fuisse juniorem: παντᾶ γὰρ τὸ φίλαμ' ἤδη περὶ χεῖλα κεντῆ, ut fere est Id. XV. 130. propter quem locum περίξ nolim damnare, etsi intelligo, hoc mutato, faciliorem jungendi rationem facile inveniri posse, ut:

ἀλλ' ὅκ' ἐξ ἀπαλῶ στύματος σε πεδερχόμεαν,
 ἐμνάσθην, —

vel: ὡς δ' ἀπρίξ ἀπ. σ. σ. πεδερχόμεαν, ἐμν. vel: ᾗ μ' ἀπρίξ — πεδερχόμεαν, ἐμνάσθην θ', ὅτι τ. — quae aliis expedienda relinquo. — Versu 36. erat, cum tentarem: τί με, δαιμόνι, αὖ ἵνοχλαῖς; ut iteratis precibus puerum jam defatigasse putaretur.

Carmine XXX. v. 3. malim *ρίκνάν* — *χαίταν*, i. e. *πεφρι-
κυϊαν*, *horridam*. Versu 10. ineptum est *δησάν τε καίπέθησαν*, imo:
καίπέβησαν. Versu 32. si inveniretur:

*καί, Φεῦ, καταστενάξω
ἐρωτικῶν ἰδόντων.*

sequens *τούτους* aptissime cohaereret, et v. 36, esset fortasse nihil nisi aliena adulteratio lectionis genuinae. De lectione *κράντιρ* omnino dubitandum. Fortasse utraque, quae circumfertur, lectio orta est ex hac lectionis varietate: *καί μευ γνάθος σίναζεν*, aut: *καί μεῦ ἐσίνε γναθμός* et: *καί μευ γνάθος ἐσίνεν*.

Sed vale dicendum tandem Theocrito, et veniā petenda, si quid in eum deliquit aut ingenii defectus, aut sequioris aevi prava indoles.

*αἴθ' ἐπὶ σοὶ ζώοις ἐναρίθμιος ὄφελον ἤμερ,
ὥς τοι ἐγὼν εἰόμενον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἴγας,
φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρύσιν, ἢ ὑπὸ πεύκαις
αἰδὺ μελισδόμενος κατακέκλιτο, θεῖε μελίκτη!*

Iam ad Bionem TUUM, ILLUSTRISSE OUVAROFF, conversus, eo brevior ero, quo minus TUA patientia amplius abutendum esse sentio. Neque vero opus est, verbose Bionis aut Moschi versus in memoriam revocare TIBI, qui eos dudum omnes memoria tenes.

Id. Bionis I. v. 25. non videtur satis firmasse verbum *ἠωρεῖτο* Wakefieldius; sed legendum fortasse: *μέλαν αἶμα* — *ἠρώησεν*, locutione Homericā; *εἶμα* posset dici *αἰωρεῖσθαι*, non *αἶμα*. Versu 36. ante cognitum *Wakefieldium* et ego:

*πάντας ἀνὰ κναμῶς, ἀνὰ πᾶν νόπος „αἴ αἴ“ αἰείδει·
„αἴ αἴ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.“*

Versu 70. lege *λέκτρον ἔχοι*, propter *κάτθεο* v. 72. Versu 74. *στρυγνὸν Ἄδωνι*, suspectum habeo, cf. v. 52. etsi defendit Mosch. Id. III. 68. Fortas e:

παγχρυσῶ κλιτῆρι· ποθεῖν δοκεῖ ὕπνον Ἄδωνις

cf. v. 71. vel ποθεῖ γλυκὺς ὕπνον Ἄδωνις, vel ποθεῖ, (sc. ὁ κλιτῆρ,) καὶ, συχνὸν Ἄδωνι, diu desiderat. Versus 75. sq. distinguendum:

βάλλε δὲ νιν στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι πάντα σὺν αὐτᾶ,
ὡς τῆνος, τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

Versu 82. ex ed. Flor. fortasse legendum:

ὅς δ' ἐπὶ τόξον ἐμαίνεθ', ὃ δὲ πτέρον, ὅς δὲ Φαρέτραν.

irebant in arma sua et alas. Versu 84. Φορέσιν suspectum est; an

χρυσείοισι Φόρησιν ὕδ. vel: οἱ δὲ λ. χρυσείοις Φορέουσιν ὕδ.

Versu 93. sqq. sic lego et jungo:

αἱ αἱ δ' ὄξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώναι
ταὶ Μοῖσαι, τὸν Ἄδωνι ἀνακλαίοισαι· Ἄδωνι
ταὶ μὲν ἐπαιδουσιν, ὃ δὲ σφισιν οὐχ' ὑπακούειν
οὐ δύναται, αἱ κ' ἐθέλοι· —!

Eodem plane modo cohaerent tres versus 90 — 92.

Id. II. 6. TU, VIR ILLUSTRIS, pro ἀμφοδοκευεν malebas ἀμφο-
δίωκεν, in quo ne nunc quidem consentio. V. seq. nisi verum
est ὅτι οἱ τ. legendum fortasse ἔνεκ' οὐ τέλος οὐδὲν ἀπ. vel οὐ οἱ ἀπ.

Id. III. 1. Sanum ὑπνώοντι. Poëta sobrius fingit, rem per
somnia accidisse, quae aliter cogitari non poterat. Omnia aptissi-
me conveniunt, ut illud παρέστα; in ἔτι cogitandum de somnio ma-
tutino, ubi somnia vera. Versu 8. Brunckius vere κιδάραν, (ut
v. 4. τᾶρνεον,) emendat, quidquid dicat Wakefieldius.

Id. IV. 1. 3. Verae sunt lectiones vulgatae: ἢ φοβέοντα, ἢ κ θυ-
μῶ φιλέοντι et αἰείδη. Sensus est: Si homo invenustus canere vult,
illum Musae deserunt; at si amori deditus, illum adjuvant. Igitur
Musae iis tantum favent, qui amant, id quod aut coactae ab Amore
faciunt, aut lubentes. Itaque aut timent Amorem, aut ipsae quoque
amant. Ita sensus lepidissimus oritur.

Id. V. 6. lege *Μοῖρά ποκ' ἄτροπος*. Etenim fila Parcarum nunquam mutantur. Et maxima Parcarum est Atropos. Versu seq. fortasse: ἐν εὐφροσύνα — χάσματι.

Id. VIII. 4. *χαλέποισιν ἐν ἀξείοισιν* ita demum sanum, si posterior vocab. pro nomine proprio populi dictum. Sed fortasse latet: *μερόπεσσι ἐν ἀξ.* aut *λαοῖσιν*, quod corrumpi potuit, nisi forte ΛΑΛΑΟΙΣΙΝ scriptum erat. Vel quaerendum est nomen pr. Ταύροισιν ἐκ ἀξ. vel *Κιμμερίοισιν ἐν ἀξ.* Proximum esset Χαλύβεσσι, qui certe ad Pontum habitaverunt. Tauricam *Lebetum* populo auxit *Lubini* stupor ap. Non. Dionyss. XIII. 117. ubi *θεσμά λεβήτων* legendum.

In difficillimo Id. XV. 3. legendum aut: ἐπ' αἰόνι τᾶ Γαλατ. ut αἰόνι ap. Mosch. Id. III. 37. aut ἐπ' αἰόνος Γ. aut ἐπαρόνιος Γ. sed id minime propter Theocriti imitationem, ut vult *Wakefieldius*. In conclamatis illis vv. 8. 9. scis, quam multa tentaverim; et quid impedit, quominus totum conjecturarum saccum effundam: *Λυκομηδισι νᾶμα* (i. e. νῆμα) *πλέκοισα*, vel *ἄτρι' ἔχοισα*, cf. v. 24. *ἄειδεν τὸν ἀγαστὸν Ἄχ. Δ.* cf. Theocr. Id. XXIV. 74. sq. et ΔΗΔΗ pro αἰείδη habent Codd. in Theocr. Id. IV. 3. vel: αἰδὺ aut αἰβρά λέγοισα, aut *γελεῦσα*, aut *ἀμφοπλακεῖσα*, aut *ἀμφιέποισα κύδηνεν*, (*κύδαινε*, lege in Non. Dion. XLVI. 69.), aut *θῆλυεν*, aut *κῆλυεν παρὰ παστὸν Α.* Non pauciora hallucinabar in loco non minus difficili v. 14. ubi arguta est distinctio *Wakefieldii*, qua *φέρων*, per ἀνακόλουθον tamen, ad accus. λαόν, v. 12. refertur. Ita saltem occurritur dubitationi, quam de hoc participio acute movit *Jacobsius*. Sic in mentem venit: *φέρων δύσμηνην* vel *δύστανον*, vel *δυσάνορ* et *δυσδαίμον Ἄρηα*, vel: *φέρων φρέσιν αἰνὸν Ἄρηα*, vel: *φέρων γάεσσι* aut *τρώεσσι Ἄρηα*. Sed jungi etiam posset: οὔτις μένει ἐὼν κατὰ δῶμα· *φέρων δ' ἔεν αἰνὸν Ἄρηα*, i. e. οὔτις μένει, πᾶς δ' ἔεν, φέρ. Ἄρ. vel simili modo: *φέρων δ' ὑσμῖνα καὶ Ἄρηα*, adeoque *γέρων δ' ἔεν αἰνὸν Ἄρηα*, i. e. ἔεν, ut ἔ' pro ἔα est ap. Mosch. Id. IV. 40. Sed optime particip. *φέρων* cohaereret hoc sensu:

οὔτις μένει ἐὼν κατὰ δῶμα, *φέρων* δυσὶν ἤρ' Ἀτρεΐδαϊς,

vel ἦρα ἀνάξιν, vel φέρων χάριν Ἀτρείωνι. Neque tamen ignoro, TB, ILLUSTRIS GOUVAROFF, praeunte *Jacobsio* praeferre: Φυγῶν τίσιν, ἀλὸν Ἄρηα, i. e. nemo domi mansit, ut se vindictae bello sumendae subduceret. — Versu 19. necessario scribendum παρήσι κ. τ. β. spondeus enim, qui nunc est, isque in hac sede, et in hoc carmine, minime ferendus est. Versu 31. *Luzacii* conjectura unice vera est. Apud *Wakefieldium* enim γάρ vitiose positum restat, et in vulgata praeter illud vitium male Νύσσα ultimam producit.

Id. XVI. 7. ante cognitam *Rubmkenii* auctoritatem, jam pridem et ego ὁδοιπορέοντα λοχήσω conjeci, quod *Hermannum* probare memini. Dura illa Attica correptio, in ἐνοχλήσω alienissima est ab hoc poeta.

Id. XVII. 3. Falsissimum est *Scaligeri* commentum τί νυ αὐτᾶ. Non multo felicius locum tentavit *Wakefieldius*, prorsus infelix v. 6. Vulgata ita est scribenda:

τυτθὸν ἔφαι, τί νυ τόσσον ἀπέχθεις καὶ τὴν αὐτᾶ,
ταλίον ὡς πάντεσσι καχὸν τὸν Ἔρωτα τέκμαι —;

parum dixi in antecedentibus, dicendum potius: cur tandem adeo irata fuisti, idque tibi met ipsi, ut Amorem pareres etc. De probabili productione pronom. τὴν. dictum supra p. 17. sq. Si negatur, scribe τίνη aut τῆν αὐτᾶ. Ad sensum cf. *Moschi* Id. I. 21. Versus spondaicos vide Id. I. 18. 25. 27. 34.

Denique in *Moschi* Id. I. v. 3. doctius fortasse scriberetur: ὁ μαυτὰς, γέρας ἐξεῖς, ut v. 5. — Versu 7. infelicissime tentat *Wakefieldius*: χρ. μ. οὖν λευκός, π. γ' εἶκ. Eadem oppositione *Philostr.* p. 809. fin. de lacte: οὐ λευκοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ στιλπνοῦ. Paulo aliter id. p. 768. habet: μερᾶκιον, οὐ λευκόν, ἀλλ' — οἶον τὸ (i. e. ille fuscorum flos) τῶν μελιχρόων ἄνθος. — Versu 9. scio, receptam lectionem bene explicari posse; sed displicet illud ὡς μέλι φωνά, si absolute dicitur, vel admissa *Wakefieldii* distinctione, quia eodem fere modo praecedit ἀδὺ λάλημα. Fortasse:

οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ, εἰ καὶ φθέγγεται ὡς μέλι φωνά.

vel: νοίεσ, κ' αὶ φθέγγεται ὡς μέλι φωνά, i. e. καὶ εἰ φθ. — Versu 19. legendum τυτθόν οἱ, cf. vv. 15. 22. Id. II. 8. 41. — Versu 21. fortasse τίτρωσκειν.

Id. II. 22. malim ποῖοι ἐμὲ στρ. — Versu 25. ζήτη τῆν εἰσιδόν, cf. 112. 118. aliud est in ἢ ὅτε, 31. 32. — Versu 27. nescio, an edita sit *Hermannii* verissima emendatio κρηνεῖαν ὄνειρον, olim nobiscum communicata. — Versu 60. τέ post ὡσεί non est copula, ut fortasse δέ rescribi possit, sed cohaerent ὡσείτε, ut ὥστε, οἶάτε etc. Igitur defectus copulae in hunc modum restituendus est:

ταρσοὺς δ' ἀπλάσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νῆς,
 χρυσαίου ταλάροιο περισκεπε χείλας ταρσοῖς.

Ad ταρσοὺς πavis, i. e. ordines remorum, alarum instar utrimque agitatae, facit Thucyd. VII. 40. ἦν. καὶ ἔς τε τὰς ταρσοὺς ὑποπίπτοντες τῶν πολεμίων νεῶν, καὶ ἔς τὰ πλάγια παραπλέοντες. Atque sic in eadem, quae comparationem absolvit, sententia repetitum ταρσοί, optime et ex usu se habet, ut non opus sit coacta *Wakefieldii* conjectura. Ipse olim ταρσοὺς et πavis et avis minus recte intelligens, male tentabat: ταρσὸν ἀναπλάσας ὡς δ' ἰστίῳ ὠκύαλος νῆς scil. περισκέπεται. — Versu altero ut olim χρυσοῖο male erat, ita idem vitium apud Callim. H. Del. 264. restat corrigendum: χρυσαίου ἀπ' οὐδοῦς. — V. 66. ἔραζε sanum non est, si sequitur θαλέθεισκον, nisi ἐκ τῆς ἔρας significat, cf. Greg. Cor. ed. *Schaefer*. p. 167. Sed neque hoc probabile, neque illud θαλέθεισκον per se aptum. Acuta est suspicio *Wakefieldii*, sed λερωδων, quod v. seq. scribit, graecum non est. Si floris nomen quaeritur, praesto est λευποῖων vel μηκῶνων ἱερροτε. Sed qui carpuntur flores, non in terram decidunt. Fortasse igitur nihil novandum: *Aliae alias flores legebant; at inter legendum, multi etiam abjiciebantur.* Neque tamen hoc satis apte hic interpositum. — Versu 91. lego τῆ τ' ἀμβρ. — V. 95. ἀμφαφάασκε κ. — V. 97. pessimis numeris editur φασίς κ' αὐλῆ; neque dicendum erat: *diceres*, sed *dixisses*, cf. *Herm.* ad *Vig.* p. 813. Igitur leg. φῆς δέ πεν αὐλῆ, et v. seq. ἄμ' ἠπύοντος ἀκ. i. e. ἠπύοντος τῆ ταύρε, ἔφης ἀν, ἄμα αἰχέων ἴχον αὐλῆ. Ad v. seq. *Wakefieldius* male *Nonni Dion.* XVI. 53. seq.

sollicitavit, qui locus integerrimus est. — Versu 113. lege ἀπτάων
 ἐπιβάς, de litore in mare descendens. Ita demum res mira nar-
 ratur, et sensum habet additum ἥντε δελφίς. — Versu 115. scripsit:
 ἀντεχέοντο, argute de Nereïdibus, sese obfundentibus agnive con-
 fertō. Ita ἐκχέουσαι et alia hujusmodi dicuntur. — Versu 115. ma-
 lim ὤμοις πέπλος. — Versu 132. TU, VIR ILLUSTRISSIME, ad
 sensum egregie scribebas ἀζαλέοισι πόδεςσι δ. ut ἄβροχος est v.
 139. Ductus si spectas, suppeteret etiam αὐαλέοισι vel αὐ-
 σταλέοισι π. Paulo aliter Non. Dion. I. 76. ubi v. 74. legend.
 ἀειρομένης et v. seq. ἄβροχον, -cf. v. 57. et v. 79. ὡς ἔγχε
 ταῦρος ἄειρε. — Versu 146. sq. malim: ἐέλπαμαι, εἰσοράασθαι

τὸν σὲ κατιδύοντα πλόν, προκέλευθον ἐμῶ.

i. e. σὲ κατιδ. τὸν πλ. πρ. ἐμ. — Versum 160. recte corrigit Wake-
 fieldius. In ultimo versu, si genuinus est, legendum fortasse τέκε
 τέκνα.

Id. III. 32. fortasse legendum: καρπὸν δένδρεα φῖψε, τ. —
 Versu 35. vel conjectura reponendum putabam ἄλλο τρ. — Versu
 47. mirum est, repeti mentionem lusciniarum et hirundinum post
 vv. 38. 39. Sed imago variatur, et ita hoc ferri saltem potest.
 Verum v. 50. ὄρνιθες et πελαγίδες quo pacto ferri possint eo nexu,
 quo hic occurrunt, equidem non video. Putes, de columbis et gallinis
 sermonem esse. Aliud enim est, cum Euelpis ap. Aristoph. Av. v. 102.
 interrogat: πότερον ἔρνις, ἢ ταῶς; Iam scribi fortasse posset ὄρτα-
 λίδες. λυπ. π. αἴλινα χ' ὑμεῖς, ut posteriora emendare co-
 natus est Jacobsius. Sed ὄρταλίδες de pullis avium omnis generis
 non admodum frequentatur; reliqua vel sic hiant; et columbarum
 mentio valde est suspecta. Partim enim a Codd. abest, partim non
 memini, columbarum in luctu partes esse, praeter unum turturem.
 Verba non inepte coirent, si partim e conjectura, partim e Codd.
 rescriberetur:

αἴλιν' ἐφώνεον

ὄρνιθες λυπεῖσθ' οἱ πενθάδες, αἴλινα χ' ἡμεῖς.

flebiliter aves dolore se affici significabant, flebiliter et nos. Ita elegans

est oppositio, et via munitur ad sequentia. — Versu 60. fortasse legendum ἐσθιμέναν πείρασι κατ' αἶον. 9. — Versu 119. vel post Eichstadium, Quaest. philoll. spec. nov. p. 28. sanum putem ἐκφυγεν ᾠδάν (τὸν σᾶν), τοσοῦτον ἀνάμερος, (ὡστε) ἢ κερᾶσαι τοι ἢ δαῦναι λαολέοντι (aut κελᾶδοντι) τὸ Φάρμακον, i. e. quis tui cantus vim effugere, et resistere potuit — ? et λαολέοντι propter praec. vers. praetulerim fere. Lucacii κερᾶντα deberet esse κερᾶν aut κερᾶσαι. — Versu 125. μακρὸν ὡς σ' ἄν ἴδοιμι. — V. 128. legendum omnino: κᾶκίνας Σικελίς, καὶ ἐν Αἴγν. ἐπ. ἄγκισι κ. *)

*) Liceat subicere hic particulam versionis Gallicae, quae egregium hunc locum TU, VIR ILLUSTRIS, orsasti, cum haec atque talia Galliae reddi posse negaret illustris ille Don Benito Pardo de Figueroa, Hispanus, nunc inter sidera, communem bonorum patriam, receptus. Habet autem ita a v. 120.

O Muses de Sicile, exhalez vos douleurs,
Muses, Bien n'est plus, laissez cèler vos pleurs!
Si je pouvais franchir, a l'exemple d'Orphèe,
Du noir séjour des morts l'enceinte redoutée,
Si comme Ulysse, ou bien comme Alcide vainqueur,
Je pouvais pénétrer dans ces lieux pleins d'horreur,
J'irais, j'écouterais les doux sons de ta lyre!
La reine des enfers à tes chants doit sourire;
Tes airs siciliens pourront charmer son cœur;
Peins lui de nos vallons l'agréable fraîcheur!
Tes champêtres accens auront droit de lui plaire,
De sa belle patrie ils ont le caractère;
Elle est Sicilienne, et dans ces prés fleuris,
Près de l'Etna fumant elle a joué jadis;
De la Muse Dorique elle sait l'harmonie,
Et les bonheurs seront prodigués au génie.
Si l'époux d'Euclidice, aux enfers égaré,
Obtient, par ses accords, un objet adoré,
Non doit revenir dans ce riant asyle,

Id. IV. π. 66. sq. nullus dubito, quin legendum sit:

μάλα μὲν γε φιλοφρηνὴς κέ τις εἴη,
ὅστις φρηνήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσιν.

Mutatio facilis, sensus apertissimus. — Versu sequenti optime Val-
kenarius: φαρσῆ γούν τ.

Id. V. ν. 3. legendum suspicor: ποθέεις δὲ πολὺ πλεον ὄμμα
γαλάαν, oculus, in mare prospiciens, cum desiderio praefert terrae
placidam maris tranquillitatem. Ita mox sequitur v. 6. ἐς χθόνα
παπταίνω; atque ita saepe βλέπειν et ὄραν cum praepositt. πρὸς et
ἐς, aut etiam sine iis, affectandi et cupiendi notionem involvunt, ut
ap. Lucian. Dial. Mort. 11. p. 169. II. Bip. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
ἔβλεπον, ubi plura congescit Jensus. Similiter ὄμμα ἔχειν ἐς τι vide
ap. Procl. III. 9. A. Br. II. p. 444. Neque aliter usurpatum ἀπο-
βλέπειν in epigr. Antiphanis 8. A. B. II. 206. Anth. Pal. II. p. 88.
ubi, probante Hermannō, ita olim emendabam:

ὁ Φθόνος εἰς πολὺν ὄγκον ἀποβλέπει, ὅς δὲ τὰ μικρὰ
πορθεῖ, καὶ τούτου χεῖρον αὖ δεῖ με λέγειν.

Il doit fouler eneor les champs de la Sicile;
Si, pour prix de mes vers, j'espérais son retour,
On me verrait descendre au ténébreux séjour;
Pussai-je de l'Erébe adoucir la furie,
Et ramener Bion dans sa noble patrie!!

O Muses de Sicile, exhalez vos douleurs,
Muses, Bion n'est plus, laissez couler vos pleurs!!

Nonne Ille animo praesagiente suam tibi ipse naeniam vellegisse censendus
est, cum venustum hunc locum TIBI exprimendum commendaret? Nonne
TU viri amiciissimi acerbam mortem praesensisse videris, cum Celticis his
nivibus tam molles sensus, tam flebilem commoti pectoris affectum inspi-
raret? — Hæc, Anima candidissima!

Τῷ Πάριδων, Φιλερέα κ, Ἰβηρ σοφός, ἱερὸν ὕμνον
ποιῶντα. Γνώσκειν μοι λάγα τὴν ἀγαθὴν.

vel ipsa Invidia peiorem dicere oportet; atqui ὁ Φθόνος ἰστί κέκιστος, secundum ep. ἀδέσπ. 429. Ut hic inprimis syllabae ΓΗ et ΧΕΙ confusae, ita in iisd. peccatum in Agath. ep. 13. v. 4. A. B. III. 38. et supra p. 104. fin. χείρας et γύρους misceri vidimus. Quod priorem versum attinet, fluctuari potest inter duas Jacobsii conjecturas ὄγκον et ὀλβον. Color idem in Philodemi ep. 1. A. B. II. 83. οὐκ οἶδ', ἢν εἰπῶν δὲ με ποθειωτέραν, in cuius ep. 12. TU, VIR ILLUSTRIS, tentabas: ἡμιφανεὲς θήσκε τοῦτο τὸ δαιμόνιον, quod Germanice verterem: *das verteuſelte Ding*; equidem tentabam eodem fere sensu: τοῦτο τὸ μερμέριον, aut τοῦτο, τό περ, vel: τοῦθ', ὅ τι περ, μόριον, *membrum hoc, quantum et qualecunque*. Redeo ad Antiphanem, ubi apte ποθεῖν sequitur post illud Livoris ἀποβλέπειν, quia fascinaus et proinde periculosus est Invidiae oculus, cf. Heyn. ad Virg. Ecl. III. 103. Wagner ad Alciphr. ep. 15. p. 88. Unde et ἐφθαλμῶν lepide dicuntur invidi, cf. Jacobs. ad ep. ἀδέσπ. 429. — Redeo ad Moschum, in cuius v. 7. sanum puto vulgatum:

γαῖ δέ μοι αἰ πιστά, τάχα δ' ἄσκιος εὐαδὲν ὕλα.

Ita elegans est oppositio: Φεύγω τὰν ἄλα, γαῖ δέ μοι ἴστί αἰ πιστά, τάχα δ' ἄσκιος, i. e. εὐσκίος, εὐαδ. ὕλ. in quibus tantum abest, ut supervacaneum sit τάχα, ut eleganter interponatur: *et facile placet*. Sed necessaria est particula post τάχα. — V. 10. omnino legend. ἰχθύεις. — V. ultimo e Codd. fortasse scribendum:

αἰ τέρπει ψοφείσ', ἀγροῖκον δ' οὐχὶ ταράσσει.

dura tamen est dactylorum factura.

Superessent jam plura, quae hic ad calcem in unum corpus colligere et retractare mens erat, ut de conjunctionum et particularum diverso in singulis carminibus usu et positione, — quemadmodum id Struvius *) amicissimus in praeclaris suis Observatt. in Lucianum,

*) Publice hic venia nobis petenda est a *Viro eximio*, si in negligentiae aut ingrati adeo animi crimen ei incurrisse fortasse visi sumus. Cum adhuc *Struvius* noster Dorpatum condecoraret, commisit nobis benevole primam *Observationum Lucianearum* particulam, inserendam *Collectaneis Philologi-*

(Progr. noviss. Regiomont. 1815. p. 6. 7. not.) in singulis scriptoribus instituendum suavitatem; de dialecti finibus et discrepantiis; de metrica nunc accurate observata subtilitate, nunc licentius commissa negligentia; de numerorum concinnitate in carminibus amœbæis, ope versuum intercalarium strophice*), si ita loqui licet, dispescendis: quæ tantum non omnia vim habent, ad illam de diversis horum carminum auctoribus, jam nimis diu agitatam, disquisitionem tandem feliciter dirimendam; sed parcendum est aliquando TUAE, VIR ILLUSTRIS, patientiæ, et TUO, quod curis gravioribus debetur, otio, non ita diutius disperdendo. Verendum etiam, ne actum agerem, plurimis hujusmodi rebus, me in scio, ab aliis fortasse feliciter expeditis, certe mox expediendis. Quod si vel sic accidit, ut nonnullæ hujusmodi supra infeliciter tentaverim, aut a me primum putaverim inventa, quæ alii me docere diu poterant; illi doleant, rogo, hominem, qui communem harum terrarum culpam, librorum penuriam, nimis ipse sentit; hi, salva inventionis laude sua, nolint contemnere socium, qui, si reliqua fidem faciunt, fortasse haud contemnendus probabilitatis testis censi poterit, res in crisi admodum optabilis.

TU vero, VIR ILLUSTRIS, vale, ut et in posterum bonas literas in TUAM ipsius et patriæ TUAE sempiternam gloriam juves et ornes; mihi vero fave, vel propter communia hæc, quæ colimus, studia, semper illa mihi cara, per TE vero longe omnium mihi carissima. Scribebam Petropoli mense Octobri 1815.

cis, propediem, ut sperabamus, Petropoli edendis. Quæ res, per typographi rationes pessime protracta, etsi hucusque eventum non habuit, nunc tamen eo pervenimus, ut ineunte novo anno cum ipsis his egregiis Observationibus imprimendi initium longe auspiciatissimum sine dubio facturi simus.

*) Unum tantum exemplum affero: In Id. Theocr. I. inde a v. 123. ὦ Παιρ Παιρ — stropharum, quibus versus intercalaris interponi debet, ἀρχὴν hoc est: 4. 3. 2. 3. 4. ut ex numero versuum eas distinguamus.

N O T A N D A.

Paг. 28. l. 14.
In aliquot exemplaribus mansit vitium typographicum: Ἐχ-
σαίτ, ἠράσσατο, cum legendum esset: ἐράσσατο.

Paг. 104. l. 6.
In plurimis exemplaribus post verba: Epigr. 5. v. 5. legendum:
exciderunt verba: θείων μιανεῖν, aut:

Печатать позволяется:

съ тѣмъ, чтобы по напечатаніи доставлены были въ Цензурный Коми-
тетъ одинъ экземпляръ сей книги для Цензурнаго Комитета, другой
для Департамента Министра Народнаго Просвѣщенія, два экземпляра для
Императорской публичной библіотеки, и одинъ для Императорской
Академіи Наукъ. Санктпетербургъ 1826 года.

Цензоръ ЗОНЪ.

